

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_192419

UNIVERSAL
LIBRARY

भिल्लिणीचीं वारें

लंखिका
शकुंतला परांजपे

किंमत ३ रुपये

प्रकाशक व व्यवस्थापक
रा. ज. देशमुख,
देशमुख आणि कंपनी
१९१ शनवार पेठ, पुणे २

संचालक
भ. व्यं. देशमुख,
बी. ए., एल्.एल्. बी.

- १ सर्व हक्क लेखिकेच्या स्वाधीन.
- २ मुखपृष्ठावरील चित्र श्री. दीनानाथ दलाल यांचं आहे.
- ३ वेष्टनावरील चित्रांचे ब्लॉक्स वॉम्बे प्रोससिंग केले आहेत.

क्रमांक ५७
१५ मे १९४४

मुद्रक
विठ्ठल हरि बर्वे,
आर्यभूषण मुद्रणालय,
१९५११ शिवाजीनगर, पुणे ४.

“ तात्या गोष्ट सांगा. ” आमच्या दारांत पाऊल ठेवतांक्षणींच तुमचीं जोडा काठी लपवून मीं तुमच्याकडून गोष्टीची वसुली करीत असें. हा माझा ससेमिरा चुकविण्याकरितां तुम्ही “ भासकवीच्या नाटककथा ” गोष्टीरूपानें लिहून तें पुस्तक मला अर्पण केलेंत. त्या वेळीं मीं आठ नऊ वर्षांचीं असेन. हरी नारायण आपटे यांनीं पुस्तक अर्पण करावें हा आपला केवढा गौरव आहे हें त्या वेळीं मला कळलें नाहीं. आज-तुम्ही गेल्यावर अनेक वर्षांनीं-तें कळतें; आणि तें व्यक्त करण्याकरितां, आधींच उघावलेलीं हीं “ भिल्लिणीचीं बोरें ” पूर्वींच्याच प्रेमानें व आज वाटत असलेल्या आदरानें मीं तुम्हांस अर्पण करितें.

कोंकणची शाबासकी

श्रीगजानन

आंजर्ले, ता. ४-२-४४

श्रीमती शकुंतलाबाई परांजपे मु. पुणें यांसी भालचंद्र गजानन निजसुरे मु. आंजर्ले याचे कृतानेक सा. नमस्कार विनंती विशेष. माझी व आपली प्रत्यक्ष ओळख नाही तथापि मी आंजर्ले येथील रहिवाशी असल्यामुळें आपणांस ओळखितां. माझी दृष्टि बिघडल्यामुळें मला अकाली पेन्शन घ्यावें लागलें. मी रोज नियमितपणें रा. गोविंदशास्त्री पेंडसे यांजकडे वाचना-साठीं जात असतां. ते मला मोठ्या हौसेनें वाचून दाखविण्याची कामगिरी करितात. आपण सहाय्यार्थीत घोडागाडी या मथळ्याखालीं लिहिलेले तीनही लेख आम्हीं वाचले. आम्हां उभयतांस ते फारच पसंत पडले. आपली लेखन-पद्धति साधी व सरळ असून तीत स्वभावोक्ति हा गुण ठळकपणें दिसून येतो. आमचे मतें हे लेख उत्तम विनोदी लेख म्हणून गणले जातात. मात्र अज्ञानी वाचक म्हणजे बऱ्याच खालच्या प्रतीचे वाचकांची आपणां-

भिल्लिणीचीं बोरें

संबंधीं गैरसमज होण्याची भीति वाटते. त्यांस वाटेल कीं ही बाईं दांडगी उद्धट व बेफिकीर असून हिच्या ठिकाणीं आपल्या बापासंबंधीं बिलकूल प्रेम अगर पूज्यबुद्धि नाहीं. पण वस्तुस्थिति सर्वस्वीं उलट असून हा एक विनोदी लेखांचा मासला आहे असें सूत्र वाचक तेव्हांच समजतील हें निःसंशय होय.

या लेखांतून आपले वडील सर आप्पासाहेब यांच्या अत्यंत साध्या राहणीचें व उदात्त स्वभावाचें एखाद्या झिरझिरीत वज्रांतून आंत ठेवलेली वस्तु दिसावी तसें अस्पष्ट व गंभीर असें स्वभावदर्शन होतें. हा लाभ वाचकांस बराच महत्त्वाचा व अलभ्य असा वाटेल अशी खात्री वाटते. आपण म्हैसूर संस्थानांत गेलां होतां तरी तिकडील प्रवासवर्णन प्रसिद्ध केल्यास तेंही बोधप्रद होईल अशी खात्री वाटते.

कळावें लोभ असावा हे विनंती.

भा. ग. निजसुरे यांजकडून

देशमुख आणि कंपनीची प्रकाशने

वि. स. खांडेकर

१ फुलें आणि दगड	१॥॥
२ धरट्याबाहेर	१॥॥
३ पहिलें प्रेम (आ. २ री.)	३
४ जळलेला मोहर	३
५ क्रौंचवध	४
६ सायंकाल (आ. २ री.)	२॥
७ अविनाश	१॥॥
८ मंदाकिनी	१॥॥
९ सहा भाषणे	२
१० कलिका	२१
११ स्त्री आणि पुरुष	२
१२ पांदरे दग	४१

ग. व्यं. माडखोलकर

१ अवशेष	२
२ नागकन्या	२
३ माझी नभोवाणी	२
४ नवे संसार (जप्त)	४
५ चंदनवाडी	६॥
६ व्यक्तिरेखा	२१

ना. धों. ताम्हनकर

१ तात्या भा. १ ला.	२॥
२ तात्या भा. २ रा.	३
३ निवाडे भा. १ ला.	२॥
४ चकमकी	१॥
५ बच्चा नवरा	१॥
६ अनेक आशीर्वाद	३॥

चिं. वि. जोशी

१ आणखी चिमणराव (आ.२)	४
२ नवें भारूड	२
३ स्टेशनमास्तर	२

साने गुरुजी

१ पुनर्जन्म	२॥
२ आस्तिक	२॥

दत्तु बांदेकर

१ सरल्याहरी	१॥॥
२ नवी आषाढी	१॥

ड. र. कवठेकर

१ अपुरा डाव	३
२ रेशामाच्या गांठी	३
३ आभाळाची सांवली	४

वा. म. जोशी

१ स्मृति-लहरी	२
२ विचार-लहरी	२१
३ नवें जग ?-पु. य. देसायें	२॥
४ रॉयचरित्र-भाई बेके	१॥

प. ले. वि. स. खांडेकर

१ काव्यज्योति	१
२ पारंब्या-आनंदीबाई जयवंत	१॥
३ लक्ष्मण० सरदेसाई	

४ दासळलेले बुरूज	२
------------------	---

प्रो. वि. ह. कुलकर्णी

१ व्याक्तिचित्रे	२॥
२ फसगत-ना. ह. आपटे	१॥
३ साखरपुढा-प्र. के. अत्रे	१॥
४ कृष्णाबाई मोटे	
५ मीनाक्षीचे जीवन	२१
६ चलती नाणी र. गो. सरदेसाई	२

रा. श्री. जोग

१ सौंदर्यशोध आणि आनंदबोध	८
२ हितपत्रे-ना. म. पटवर्धन	३
३ बेबीची बहीण वि. वि. बोकील	३
४ ग्रह आणि तारे-सत्यग्राही	४॥

अनंत काणेकर

१ धुक्यांतून लाल तान्याकडे	३
----------------------------	---

काकासाहेब कालेलकर

१ ब्रह्मदेशचा प्रवास	१॥
----------------------	----

य. दि. पेणढरकर

१ प्रापंचिक पत्रे	३
२ स्टॅलिन-वि. म. भुस्कुटे	१॥

कमलाबाई टिळक

१ आकाशगंगा	२॥
------------	----

शकुंतलाबाई परांजपे

१ भिल्लिणीची बोरें	३
--------------------	---

आगामी प्रकाशनं

वि. स. खांडेकर

- १ अश्रु
- २ बुद्ध आणि हिटलर
- ३ चल ये राणी
- ४ विसावें शतक
- ५ तिसरी भूक
- ६ वर्षाकाल
- ७ छाया भाग १-२
- ८ बालुका
- ९ कालचीं स्वप्नें
- १० चार भिती
- ११ मंजिऱ्या
- १२ मराठीचा नाट्यसंसार
- १३ वा. म. जोशी (व्यक्ति आणि वाङ्मय)
- १४ फुलें आणि कांटे
- १५ पहिली लाट
- १६ कल्पलता

ग. त्र्यं. माडखोलकर

- १ तीन दिवस
- २ ऋणभार
- ३ माझे आवडते कवि
- ४ चक्रवर्ती उदयन
- ५ उर्वशी

द. र. कवठेकर

- १ आपुलकीची झळ
- २ दगाआड
- ३ आग आणि पाणी

ना. ह. आपटे

- १ साजणी

शकुंतला परांजपे

- १ चांदणी

ना. धों. ताम्हनकर

- १ निवाडे भा. २ रा
- २ गुजाताई
- ४ शेजारी

य. दि. पेणढारकर

- १ घायाळ
- प्र. के. अत्रे
- १ ललित वाङ्मय
- २ 'मी' कसा झालो
- कृष्णाबाई मोटे
- १ अनामिकेची पूजा
- २ कलाक्षेत्रांत
- ३ मवाली

काकासाहेब कालेलकर

- १ स्मरण यात्रा
- अनंत काणेकर
- १ उघड्या खिडक्या
- २ काळे आणि पांढरे
- ३ पिकली पानें (दुसरी आवृत्ति)
- चिं. वि. जोशी

- १ गुंड्याभाऊ
- २ दरबार कथा
- दत्त बांदेकर

- १ हिरवी माडी
- २ तूं आणि मी
- ३ कबुली जबाब

कुसुमावतीबाई देशपांडे

- १ मोळी
- साने गुरुजी
- १ सोन्यामारुति
- रामतनय
- १ साखरगोटी

मी पुरुष झालें असतें तर ?

१

मनुष्य दुःखांत असला कीं त्याला झोंपेंत आणि जागेपणीं सुखाचीं स्वप्ने पडत असतात व तो सुखांत असला म्हणजे त्याला कधीं कधीं दुःखाचे डोहाळे आठवतात व तो आपल्याशींच केव्हां केव्हां, उद्यां मी दरिद्री झालों तर ?—माझी बायको दुसऱ्याच कोणाचा हात धरून पळून गेली तर ?—माझीं मुलें पटकरीं मेलीं तर ?—मीं एखाद्या अपघातांत सांपडून जन्माचा लंगडालुला झालों तर ?—अशा प्रकारचे नानाविध कुतर्क करीत बसतो. अशाच कुतर्कांच्या फेऱ्यांत सांपडल्यावर कधीं कधीं माझ्यापुढें हा प्रश्न उभा राहतो—मीं पुरुष झालें असतें तर ? कितीतरी आपत्ति माझ्यावर कोसळल्या असत्या ! मला रोज दाढी करावी लागली असती, पुरुषांचा रक्ष पोषाख करावा लागला असता, तलम रेशमी साड्यांना मला जन्माचा राम-राम ठोकावा लागला असता, रंगीबेरंगी बांगळ्या दुरूनच पाहून मला माझी

भिल्लिणीची चोरे

तहान भागवावी लागली असती; पावडर, काजळ, रंग यांना मला कायमचें मुकावें लागले असतें, डूल किंवा कुडी न वापरल्यामुळें बारशाच्या दिवशीं टोंचलेली माझ्या कानाचीं भोकें बुजून गेलीं असतीं...नाहीं नाही, एखाद्या नाटकमंडळींत स्त्रीची भूमिका करून आठवड्यांतले कांहीं तास तरी मीं वरील नाजुक लेण्यांचा उपभोग घेतला असता. पण दिवसेंदिवस स्त्रिया स्वतःच स्त्रियांचीं कामें करण्यास पुढें सरसावत असल्यामुळें तेवढें सुख तरी मला लाभलें असतें कीं नाहीं कोण जाणे ? पण कांहीं झालें, कितीही स्त्रियांच्या भूमिका मीं केल्या असल्या तरी, मी पुरुष झालें असतें तर मनोरमाबाई थत्ते यांनीं प्रतिपादन केलेल्या अठरा महिन्यांच्या अव्याहत संभोगमुखाला म्हणजे नऊ महिने मूल पोटांत असतांनाच्या, यमयातना होऊन बाळंत होतांनाच्या, व नऊ महिने मूल अंगावर पाजतांनाच्या अशा एकूण आठरा महिन्यांच्या संभोगमुखाला मी खासच अंतरलें असतें. नको नको, परमेश्वरा प्राणिमात्राच्या कोठच्याही कोटींत मला जन्माला घाल, पण नरजातींत कधींही घालूं नको !

शिवाय मी पुरुष झालें असतें तर मला कांहींतरी उद्योगधंदा करावा लागला असता. हो, कारण तें पुरुषांचें काम आहे. पुरुषांनीं पैसा हा कमावलाच पाहिजे. बायकांनीं सुद्धां हवा असल्यास कमवावा. पण तो केव्हां ? जेव्हां त्यांना बाप, नवरा, दीर, चुलता, भाऊ, मित्र, वगैरे कोणाकडूनही पैसे उकळतां येणार नाहींत तेव्हां. मुलाबाळांचें संगोपन आणि घरांतली देखरेख एवढीच कामें निसर्गानें बायकांच्या वाड्याला दिलीं आहेत तीं त्यांनीं करावीं अथवा नाहीं; पण पुरुषांनीं मात्र दररोज घराबाहेर आठ दहा तास राबून रक्ताचें पाणी करून पैसे मिळवून घरीं आणले पाहिजेत. आणि एखादा पुरुष असें जर न करील तर त्याच्यावर घरांतून पुष्पांजली तर होईलच, पण समाजांतील इतर पुरुषही त्यालाच नांवें ठेवतील. इतकें

करूनही बायकांची ओरड आहेच कीं, पुरुषांनीं आम्हांला गुलाम करून ठेवले आहे. काय लुच्चेगिरी पाहा ! या बायका आमच्याकडून कशीं आपलीं कामें करवून घेतात. सभेमध्ये बायका आल्या कीं त्यांना आम्हीं उठून चांगल्या जागा दिल्या पाहिजेत, टेनिस खेळांना आम्हीं त्यांचे चेंडू गोळा केले पाहिजेत, बाजारांतून कांहीं आणायचें झालें कीं आम्ही सायकलवर स्वार झालें पाहिजे, यांना कुठें परगांवीं किंवा रात्रीं जलशाला जायचें असलें कीं आमचीं कामें सोडून आम्हीं यांच्याबरोबर सोवत गेलें पाहिजे. शाळा-कॉलेजांतून पुढील बाकें आम्हीं यांच्यासाठीं खालीं केलीं पाहिजेत आणि इतकें करूनही वार्षिक संमेलनाच्या वेळीं बायकांच्या तर्फें एक प्रतिनिधि राखून ठेवूनही फिरून सार्वजनिक निवडणुकींत यांना उभें राहयाला पाहिजे. नाहीं तर यांनीं संमेलनावर बहिष्कार टाकलाच. आणि सर्वांत आश्चर्याची गोष्ट म्हणजे या बायका आम्हांला भुरळ पाडून आमच्याच तोडून आमची निंदा करवतात आणि आम्हाला आमच्याच सत्तेवर आणि अधिकारावर पाणी सोडायला लावतात. मतांचे हक्क यांना आम्हीं मिळवून द्यावे, बाप किंवा नवरा मेल्यानंतर वारसा मिळवून देण्याची यातायात आम्हीं करावी, विधवांशीं लग्नें आम्हीं करावीं, घटस्फोटाचा कायदा करण्याची खटपट आम्हीं करावी आणि या बायकांची बोंब आहेच कीं पुरुषांनीं आम्हांला बंदिवासांत ठेवले आहे, आमची मुस्कटदाबी केली आहे, आमचा छळ चालवला आहे. अहो, अण्णासाहेब कर्वे, गोपाळराव देशमुख, आहांत कोठें ? शुद्धीवर या आणि या बायकांचें स्तोम माजवायचें बंद करा. नाहीं तर एक दिवस या आपल्या उरावर बसतील, डोक्यावर मिर्रीं वाटतील, अहो, आपल्याला कैदेतसुद्धां टाकतील....अरे, पण हें काय ? कल्पनेच्या भरा-रीत मी खरोखरीच पुरुषासारखी चोलूं लागलें कीं ! माफ करा भागिनीनों ! चुकलें, क्षमा करा आणि तुम्ही या पुरुषांना पूर्णपणें आपल्या कक्षांत ठेवा.

भिल्लिणीची बोरें

गोड गोड बोलून, हसून, फुगून, वेळ पडल्यास रडून देखील यांच्याकडून आपलीं सर्व कामें करवून घ्या, त्यांना एक मिनिटभरसुद्धां मोकळे सोडू नका. कारण जराशी फुरसत मिळाली कीं हे राष्ट्रीय-आंतरराष्ट्रीय, देशी-विदेशी, मालक-मजूर वगैरे नसती कुभाडें रचून रणें माजवतील, लढाया करतील, फार काय, तुमचे-आमचे पोटाचे गोळे सुद्धां त्यांत बळी घायला कमी करणार नाहीत.

असो. पण हें विषयांतर झालें. आतां मी पुरुष झालें असतें तर मला कांहींतरी उद्योगधंदा करावा लागला असता ही गोष्ट निर्विवाद आहे. तेव्हां मीं काय केलें असतें ? माझी काय लायकी आहे ? माझें शिक्षण किती झालें आहे ? मुंबईच्या *B. Sc.* च्या परीक्षेंत पहिला वर्ग आणि केंब्रिजच्या *B. A.* च्या परीक्षेंत पहिला नाही दुसराही राहिला, फक्त तिसराच वर्ग मला मिळाला आहे. अर्थात् सध्यां मी स्त्री आहे या जोरावर मला विदुषी म्हणून आढ्यतेनें लोकांकडे पाहतां येतें, आणि वरील दोन्ही परीक्षांचें शिके मिळविणारी पहिलीच स्त्री म्हणून टेंभाही मिरवतां येतो; पण हीच जर मी पुरुष झालें असतें, तर माझ्या या विद्वत्तेला किती जणांनीं विचारलें असतें ? नोकरीकरतां किती लोकांकडे मला खेटे घालावे लागले असते ? किती उंबरठे मला झिजवावे लागले असते ? हो ! वडिलांच्या नांवावर निदान फर्ग्युसन कॉलेजमध्ये तरी मला नोकरी मिळाली असती आणि मग टिळक, आगरकर, गोखले, परांजपे या मालिकेंत मलाही बसायला मिळालें असतें. कारण या विभूतींनीं स्वार्थत्याग करून ज्या संस्थेंत काम केलें त्याच संस्थेंत दाखल झाल्याबरोबर मीही त्यांच्याच योग्यतेला चढलें असतें. आणि हें मी जगभर सांगत फिरलें असतें, माझ्या स्वार्थत्यागाची ग्वाही फिरवली असती. माझ्या कर्तबगारीची जाहिरात दिली असती.

पण नाही. मी पुरुष झालें असतें तर याहीपेक्षां सत्कार्य करणाऱ्या एका

संस्थेची मी चार आणि देऊन सभासद झालें असतें. मवाळ वापाच्या पोटीं येऊनही सत्याचा व अहिंसेचा दिव्य प्रकाश मला खात्रीनें दिसला असता. आचार्य अत्र्यांना नाही का तो दिसला ? आगरकरांच्या पुण्य-स्मरणार्थ शाळा काढून, सावरकरांच्या भोंवतीं कांहीं दिवस गोंडा धोळून अखेरीस मोक्षाला पोहोंचण्याचा दिव्य मार्ग त्यांना नाही का सांपडला ? त्याच मार्गानें मीही चाळूं लागलें असतें. शत्रुपक्षांतून पश्चात्ताप पावून आलेला सभासद म्हणून माझे त्रिवार कौतुक झाले असतें. या थोर संस्थेला मीं आपलें सर्वस्व वाहिलें असतें. कोणत्याही प्रांताची दिवाणगिरी पत्करली असती. माझ्या मुलीला उच्च शिक्षण देण्याकरितां विलायतेस पाठविलें असतें. तिसऱ्या वर्गांतून प्रवास केला असता. परगांवीं गेल्यावर अन्यपक्षीय लोकांचा पाहुणचार मीं घेतला नसता. फार काय, सत्य व अहिंसेचीं तर्चे न पटणाऱ्या प्रत्यक्ष माझ्या पित्याच्या घरींही मी कधीं उतरलें नसतें. स्वपक्षीयांच्या दोषांकडे मीं दुर्लक्ष केलें असतें. कोणत्याही गुन्ह्याखातर ते तुसंगांत गेलेले असोत, त्यांना मीं बंधमुक्त केलें असतें. परमात्म्याचें किंवा त्याच्या योग्यतेला पोहोंचलेल्या कोणत्याही विभूतीचें स्मरण केल्यावर सर्व पापांचें क्षालन होतेंच मुळीं. आणि त्यांच्या दर्शनानें व आशीर्वादानें तर त्यांनीं स्वतःच कान पिळलेल्या इसमांच्या अंगीं मंत्रिपदाचीं सूत्रें चालवण्याची पात्रता येते. असे सरदार पुण्यात्मे प्रसवण्याचें सामर्थ्य ज्या गुर्जर भूमीत आहे, त्या गुर्जर भूमीचे सर्व सोहाळे मीं पुरवले असते. परदेशांत स्वपक्षांतील गुह्य गोष्टींचा स्फोट मीं कधींही केला नसता, देशाचें खरे हित इच्छिणाऱ्या वर्तमानपत्रांनाच मीं सरकारी जाहिराती दिल्या असत्या आणि सरकारी छपाईचें काम देशाची खरी कळकळ वाळगणाऱ्या छापखान्यालाच मीं दिलें असतें. सरकारी कारभार मीं चोख ठेवला असता, सरकारी कागदपत्र मीं नीट जपून सुरक्षित ठेविले असते. पैशाची अफरातफर मीं

भिल्लिणीचीं बोरें

कधीही केली नसती. गोरगरिबांना मीं दाहल्या दुष्ट व्यसनांतून सोडविलें असतें आणि त्यामुळें अबकारी खात्याच्या बुडत्या उत्पन्नाची भर करण्याकरतां मीं अनेक योजना शोधून काढल्या असत्या, दीड-दीड वर्षांच्या मुलांकडूनही मीं राष्ट्रोपयुक्त कामें करवून घेतलीं असती; पहा बरे, हल्लीं लहान मुलांच्या सर्व शक्तीचा व वेळेचा किती अपव्यय होतो तो. काठीचा घोडा करून धावण्यांत, बाहुला-बाहुली, कुत्रीं-मांजरे, चेंडू-दांड्यांच्याशीं खेळण्यांत, वाळूचे बोगदे करण्यांत आणि पत्त्यांचीं घरे बांधण्यांत त्यांची शक्ति कशी अनाठायीं खर्च होते ती; प्रौढ माणसाच्या दसपट हालचाल करण्याची कुवत एका छोट्याशा मुलांत असते आणि ती आपण सर्व फुकट जाऊं देतो ! धिक्कार असो आमच्या अकलेला आणि आमच्या शिक्षणपद्धतीला ! वस्तुस्थिति सुधारण्याविषयीं विचार करण्याकरितां मीं अनेक समित्या नेमल्या असत्या. अहाहा ! एकदां या सत्पंथाला लागल्यावर मीं काय केलें नसतें ? पण समजा, दिवाणगिरीच्या धुंदींत मीं शिस्त मोडली असती तर ? आणि माझ्या हितकर्त्यांनीं माझें हित कशांत आहे हें सांगूनही मला तें समजलें नसतें तर ? अर्थात् मला योग्य तें शासन मिळालें असतें, माझा जाहीर धिक्कार करण्यांत आला असता. मी पदच्युत झालों असतो.

मग मीं काय केलें असतें ? तेल गेलें तूप गेलें हातीं धुपाटणें आलें अशा स्थितींत मला कांहीं तृतीय पंथ दिसला असता का ? होय; खचित दिसला असता. ज्या पंथांत अनेक जाती-पोटजाती नाहीत, ज्या पंथांतील अनुयायांची दृष्टि राष्ट्राच्या आकुंचित आणि मर्यादित क्षेत्रांत कुचंबत राहत नाही, जो पंथ अखिल दुनियेंतील आपल्या अनुयायांमध्ये भेदभाव न मानतां त्यांना एकाच छत्राखालीं घेतो, अशा थोर पंथांत शिरून मीं माझें उरलेलें आयुष्य खर्चिलें असतें. खरोखर मी पुरुष झालें असतें तर हिंदु धर्माच्या, हिंदु समाजाच्या हिंदु राजकारणाच्या अगम्य चक्रव्यूहाला मीं कायमचा रामराम ठोकला

मी पुरुष झालें असतें तर ?

असना, आणि शरणागताला प्रेमानं जवळ घेणाऱ्या इस्लामी धर्माची मी अनु-
यायी झालें असतें. ऐषआरामांत लोळलें असतें. रात्रंदिवस हुक्क्याचे झुरके
मारले असते. खूपसुरत बेगमा केल्या असत्या. परधर्मातील मुलींना भुरळ
पाडून त्यांच्याशीं निका लावला असता. आणि एकजात सर्वांना पड्यांत
ठेवल्या असत्या. आमच्या पंथाचें वर्चस्व सर्वांना पटवून दिलें असतें. सलोखा
करण्याच्या अमिषानें मोठ्यामोठ्या पंडितांना महात्म्यांना माझ्यापुढें मान
तुकवायला लावली असती. हांजी-हांजी करायला लावली असती. समेटाच्या
पांच-पंचवीस अटी घालून सर्वांना आपलीं डोकीं खाजवायला लावलीं असतीं.
हरत-हेनें उर्दू भाषेचा पुरस्कार केला असता. त्यांतील हिंदी शब्दांना हुसका-
वून लावलें असतें. सर्वत्र उर्दू लिपीचाच प्रघात पाडायचा मीं आटोकाट
प्रयत्न केला असता. जेव्हां जेव्हां मला सहाजिकपणें सत्ता मिळाली नसती,
तेव्हां तेव्हां अल्पसंख्याकांचें संरक्षण या सबबीवर मीं ती मिळवली असती.
मोठ्या हुद्द्याची व गल्लेद्व पगाराची एखादी नोकरी मीं पटकावली असती.
अर्थात् तें काम करण्याची बुद्धि माझ्या अंगीं नाहीं असें जर मला आढळून
आलें असतें, तर तेवढें काम मात्र मीं माझ्या हाताखालील एखाद्या हुशार
हिंदु कारकुनाकडून करवून घेतलें असतें. मोठ्या पगाराच्या नोकऱ्या, पैसेवालीं
कामें मीं स्वधर्मीयांकरितां राखून ठेवलीं असतीं. कलकलाट करून देवाला
पाचारण करणाऱ्या काफिरांना मीं भंडावून सोडलें असतें. त्यांचीं डोकीं फोडलीं
असतीं. कोणीहि कसलीही इमारत बांधायला निघाला असता कीं मीं ती जमीन
उलथीपालथी करून स्वधर्मीयांचीं पवित्र हाडें तींत शोधून काढून त्या बांध-
कामाला मोडता घातला असता. अशा रीतीनें माझी कुलपरंपरा विसरून
जाऊन मीं इस्लामी धर्माची पुढारी बनलें असतें. अल्ला हो अकबर !

ऑगस्ट १९३८

शेळीची शिकार !

२

दुपारचा एक वाजला होता. मी रेडिओ लावून पुस्तक कुशीत घेऊन पहुडलें होतें. झोंपहि लागली असावी. स्वप्नांतच 'शकू अग शकू' म्हणून कोणीतरी मोठ्याने हांक मारीत असल्याचा भास झाला. जागी होऊन पाहातें तों आजी घाबऱ्या घाबऱ्या सांगूं लागली. 'अग ती बघ एक शेळी बागेत शिरून सर्व भाज्या खाऊन टाकते आहे'. मी ताडकन् उठलें तों खिडकीच डोक्याला लागून जीव कळवळला; पण त्याकडे यत्किंचित्हि लक्ष न देतां मी मागीलदारीं जाऊं लागलें. जातां जातां शेळीला पकडायला म्हणून नुकतेंच धुवून वाळत घातलेलें आप्पांचें धोतर दांडीवरून ओढलें. हो, दोरी शोधीत वसलें तर शेळावाई मुंबाल्या करायच्या. याला म्हणावं समयसूचकता ! पटकन् अंगणांत येऊन आधी फाटक लावलें व मग शेळीच्या पाठीमागे धावूं लागलें. तीहि धावूं लागली; पण फाटक लावलें असल्यामुळें तिला निसटून जातां येईना.

आतां आमची शिवाशिबी चालू झाली. पावसाळ्याचे दिवस, अंगणभर चिखल. मध्येच कोठें तरी निसरडें. दोन-तीनदां शेळीला साष्टांग नमस्कार घातला. तरी शेळी कांहीं सांपडेना. मात्र या धांदलीत भाज्यांचे जे वाफे शिल्लक राहिले होते त्यांचाहि निकाल लागला. तसाच फुलझाडांचा ! शेळीला काय समजतें ? वाट फुटेल तिकडे ती ' में अँड अँ ' करीत मला हुकवीत धांवत होती, आणि हूर रँ रँ करीत मी तिचा पाठलाग करीत होतें. अखेरीस एका झाडाला तिच्या गळ्यांतील दोरी अडकली व शिकार माझ्या हातीं लागली. वा ! मीं काय लडाईं जिंकली पण ! अकझुलखानाचा वध केल्यावर शिवाजीला मुद्धां आपली इतकी पाठ धोपटावीशी वाटली नसेल. तें ओलें धोतर चिखलानें भरलेल्या माझ्या सावजाच्या गळ्यांत अडकवले आणि नाकपुड्या फेंदारीत मीं तिला ओढीत घरांत आणलें.

इतक्यांत आप्पांनीं आपल्या धोतराची ती चिखलावस्था पाहिली आणि शेळी पकडल्याबद्दल माझे कौतुक करायचें सोडून उलट धोतर मळवल्याबद्दल माझी हजिरीच घेतली. नाहीं म्हणायला आजीला जरा माझे कौतुक वाटत होतें. शेळीला बांधावयाला तिनें मला दोर आणून दिला व मी तिला माजघरांतील खिडकीच्या गजाला बांधून ठेवली.

आजी व मी दोघीहि त्या शेळीच्या मालकावर तोंडसुख घेत होतो. "दुष्ट मेला. मुद्दाम दुसऱ्याच्या वागेत लात्रायचीं आपलीं जनावरे. म्हणजे खायला तेवढेंच कमीं घालावं लागतं. आतां येऊं दे तर खरा. चांगला दंड द्यायला लावतें. आपलीं जनावरं संभाळायला काय होतं ? दुसऱ्याचं नुकसान करायचं. दे म्हणावं आतां भरून. नाहीतर बांधतें नेऊन पांजरपोळांत. मग रुपाया मोजावा लागेल नाहीं माहीत. येऊं दे तर मेल्याला. आतां येईल वध." अशी वडवड करीत मी बालडीभर पाणी शेळीसमोर आणून ठेवलं. " हो, मुक्या जनावराचे कां उगीच हाल करायचे ? मालकाला बघून घेतां येईल ;

भिल्लिणीचीं बोरें

पण तिची बिचारीची काय चूक ! ” असें पुटपुटत मी तिला गोंजारूं लागलें व बाईसाहेबहि माझ्या पोटरीवर आपलें डोकें लाडांत घासून ‘ में अंऽअं ’ करूं लागल्या. जनावरांना माणसांची परीक्षा किती लवकर होते पण !

‘ में अंऽअं ’ चा अपरिचित शब्द ऐकून आमच्या दोनहि मांजच्या शेपटी फुगवून पाठीची कमान करून शेळीवर व माझ्यावर डोळे वटारून गेल्या व माहि आजीला शेळीवर लक्ष टेवायला सांगून दिवाणखान्यांत येऊन कोचावर फिरून आडवी झालें व पुस्तक वाचूं लागलें.

दोन वाक्यें वाचलीं असतील. तोंच ‘ में अंऽअं ’—‘ में अं अंऽ ’—कर्म ! आतां कसलें वाचन. पुस्तक मिटलें व रेडिओच्या कटकटीनें ‘ में अं अंऽ ’ ची कटकट मारून टाकतां येईल तर पाहावं म्हणून कार्यक्रम बघितला. तर दुपारची सुट्टी ! आतां काय करावं ! शेळीचें ‘ में अं अंऽ ’ कांहीं थांबेना. एक युक्ति सुचली. शेजारच्या बाईकडे जावं—आपल्या पराक्रमाचं वर्णनहि करतां येईल. जातांना आजीला बजावलं, “ बघ शेळीचा मालक येईल. हातीपायीं पडेल. गरिबावर दया करा म्हणेल. मुळीच ऐकायचं नाहीं. निदान बारा आणे तरी टाकायला लावल्याशिवाय शेळीला हात लावूं देऊं नको. हो पांजरपोळांत एक रुपाया, तर आपले चार आणे कमी. पैसे वाजवून घेहो पण ! ”

दीड तासानें आमची स्वारी परत आली. शेजारीणबाईंनीं पुष्कळ कौतुक केलें. “ शाबास हो तुमची. कशी पकडलीत तिला. बरं वाई सुचलं तुम्हांला आधीं फाटक लावून घ्यायचं. आतां अगदीं सोडूं नका तिला. वाईट असतात हे मेले कुणबी.” प्रशंसापर शब्दांच्या जोडीला चहा—चिवड्याची साथ होती. मंग काय, आम्ही अगदीं प्रसन्न होऊन घरीं आलों. येतांना फाटकांतच

‘ में अें अें ’ ऐकूं आलें. माजघरांत आलें तों लेंब्यांचा हा थोरला सडा पडलेला.

आजीच्या उल्हासाला आतां ओहोटी लागल्यासारखी दिसली. ती म्हणाली “ जळली ती शेळी. ही घाण बघ एकदां.” मी म्हटलं, “अग बरंच झालं ! फुकटचं खत होईल आपल्याला. शेळीचं खत फार किंमतीचं असतं. पण कोणी विचारायला आलं होतं का ? ” आजी त्रासून म्हणते, “ कोणी कुत्रंमुद्धां आलं नाहीं. बाहेर नेऊन बांध तिला. मला नको ही पिडा. ” मीं लगेच मोडता घातला, “ बाहेर बांधली आणि कोणी हळूच तिला सोडून नेली म्हणजे ? अग आतां संध्याकाळला हात जोडीत येईल बघ तिचा मालक. त्याच्यावर काड तूं आपला राग. ” इकडे शेळीचं “ में अें अें ” चाललेंच होतें.

मला वाटलें तिला भूक लागली असावी. गरीब विचारी—इतका वेळ उपाशी राहिली. बकऱ्या काय खातात बरं ? हो बाभळीच्या झाडाचा पाला आणि शेंगा. हं याला म्हणावं सृष्टिनिरीक्षण. झालं. गेलों आम्ही बाभुळ रानांत. पायांत आणि हातांत काय कांटे चोंचले आहेत म्हणून सांगूं ? या शेळ्यांना कसे बोंचत नाहींत, राम जाणे. रक्तबंबाळ होऊन थोड्याशा शेंगा आणि पाला घेऊन माघारी आलें शेळीनें तें सर्व चट्ट केलें व लेंब्याचा आणखी एक सडा घातला. अंधार पडूं लागला तरी शेळीचा मालक येईना. आजीची कुरकुर वाढतच होती, आणि शेळीच्या ‘ में अें अें ’ लाहि ऊत आला होता.

ही इतकी कां बरं ओरडते ? खायला दिलं, प्यायला दिलं. हां समजलें— तिची दूध काढायची वेळ झाली असेल आणि कास भरून आल्यामुळें तिला होत असेल त्रास. शिवाय शेळीचं दूध पौष्टिक असतं. गांधीमुद्धां नाहीं का घेत ? झालें. दुधाची चार शेरांची कासंडी घेऊन आमच्या स्वारीनें तिच्या

भलिणीचीं बोरें

पाचळाला हात लावला. तिने जी दुशी दिली आहे म्हणतां—शिंंग डोळ्यां-
तच जायचें. पण नशीब. गड्याला बोलावून तिचें डोचकं धरून ठेवायला
सांगिनलं आणि गुडघ्यांत कांसडी धरून चवड्यावर वसून फिरून दूध
गढायला लागलें. तों जी लाथ वसली कमरेत, ती मी आणि कांसडी—
पेथी गेलों गडगडन स्वयंपाकघरांत. कांसडीला आला पोचा आणि मला
मालं टेंगूळ ! एकूण गोळाबेरीज शून्य.

सुदैवानें आप्या रात्रीं पत्ते खेळून उशिरां आले व सरळ निजावयाच्या
शोलीकडे जाऊं लागले. तों ' में अंSS—अं ' आमचें दुदैव ओढवलें. " काय
। ती विकतची कटकट अजून घरांतच ठेवली आहेस का ? " " उद्यां तिला
पेहोंचवतें " म्हणून मी त्यांची कशीबशी समजूत घातली आणि " शेळीला
नेजायला तरट दे " म्हणून हळूच आजीला म्हटलं. तर ती म्हणते कशी ?

अग बोंचेल तिला तरट, तूं आपली तिला आपल्या पलंगांत निजव. एका
शीत मांजरे आणि दुसऱ्या कुशीत शेळी ! " आतां जास्त बोललें तर
गप्पांना ऐकूं जाईल या भीतीनें मी गुपचुप वर गेलें, आणि पांघरून घेऊन
नेजलें. पण झोंप कुठची. माझ्या खोलीच्या बाजूलाच होतें माजघर आणि
थें शेळाबाई रात्रभर जप करीत बसलेल्या. आतां ठरवलं कीं सकाळीं
मालक आला कीं त्याच्या हवालीं ती शेळी करायची. दंड दिला नाही तरी
हित्तर, तोंडसुख तर घेतां येईल. सकाळीं उठून खालीं आलें तों सगळीकडे
गण मारायला लागली होती. मीं नाकावर रुमाल ठेवीत आजीला विचारलं,
कोणी आलंयू का ग शेळी परत मागायला ? " रिकाम्या अंगणाकडे बोट
खवीत आजी तावातावानें म्हणते, " हो ! ती बघ रीघ लागली आहे
गणसांची, हा म्हणतो माझी शेळी, तो म्हणतो माझी शेळी. "

इतक्यांत शेळीनें टक्कर देऊन एक तपेलें लवडलें. आजीचें पित्त खवळलें.
जळळं तुझं तोंड. घाण करते तर करते आणि निमूटपणें बसतहि नाही

अवदमा ” म्हणून आजीने तिच्या पाठीवर लाटणे ओढले. माझे अंतःकरण द्रवले. “ असें ग काय विचाऱ्या मुक्या जनावराला ! दिवसभर माजघरांत बांधून ठेवली तर तूं तरी वसशील का स्वस्थ ! खरंच, एका जागीं बसून खुडकले असतील विचाराचे पाय. ” आजी काय माझा शब्द खाली पडू देते ! “ मग ने कीं तिला फिरायला. चांगली पावडर लाव तिच्या तोंडाला, काजळ घाल तिच्या डोळ्यांत, तुझी एखादी रेशमी साडी नेसव तिला, बूट घाल, तिच्या पायांत. ’

आतां आजीशीं बोलण्यांत कांहीं अर्थ नाही असें पाहून मुकाट्यानें चहा घेतला आणि बाहेर पडले. हो, शेळीला सकाळीं खायला काय घालायचें हा प्रश्न पुढें होताच. लगेच उत्तर सुचलें—जनावरांच्या डॉक्टरांना जाऊन विचारार्थें. म्हणजे सकाळचें फिरणेंहि होईल आणि सर्व माहितीहि मिळेल. डॉक्टरांना प्रश्न विचारतांच ते हंसून म्हणतात, “ कां आतां शेळी पाळली आहे वाटतं ! ” हा माझ्या मांजरांना टोमणा होता; पण मी आपली सरळ झालेली हकीकत सांगितली. आणि विचारलं “ शेळी काय खाते हो ? ” डॉक्टर गालांतल्या गालांत हंसत हंसत म्हणतात “ अहो ती खात नाही काय ? ” मी विचारलं, “ विलायती घास खाईल का ? ” “ हो देशी घास सुद्धां खाईल. ” डॉक्टर माझी चेष्टा करीत आहेत, असें वाटून मी फुगून परत निघालें. येतां येतां एक विलायती घासाची पेंढी घेतली व टांगा करून घरीं आलें.

वाटेंत टांगेवाल्याला विचारलें “ कायरे, शेळ्या सगळं खातात हें खरं का ? ” “ अक्षि समदं खातात बाई. ” “ डाळ तांदूळ सुद्धां. ” तो म्हणतो “ कां नाहीं खाणार, पर कोनी देईल तवा. ” “ हात्तिच्या एवढंच ना. आमच्याकडे कोठी भरून धान्य आहे ! ” घरीं येतांक्षणीं तिला विलायती घास घातला आणि धान्य आणायला कोठीत गेलें. तेथें आजी होती.

गळिणीचीं बोरें

नें हटकलें. “हितं काय काम आहे तुझं ?” “डाळ तांदूळ घालते व्हीला. आतां खत बघ किती होईल बागेला !” तरी आजीची कुरकुर हिचे—“रडलं तुझं खत. दोन रुपयांचें धान्य खाईल तेव्हां दोन पैशांचं त घालील. विलायतेंत शिकलीस वाटतं हें शहाणपण ?” आम्ही निरुत्तर लों.

इतक्यांत माझे गाण्याचे मास्तर आले. मीं तंबोरा काढला. “साऽऽऽऽऽऽऽ” सुरू झालें तों “में ए ए—में ए ए.” बोवा म्हणतात, “बागेंत व्ही आली आहे वाटतं कोणाची ?” मीं खाली मान घालून म्हटलं, “बागेंत नाहीं घरांतच आली आहे” आणि उठून माजघराचें दार लावून लें. कसंबसें गाणें एकदाचें आटोपलें. बोवा म्हणाले, “आज लक्ष नव्हतं प्यांत.” असणार कुटून ? मधून मधून तें ‘में ए ए’ घुमत होतं ना नांत—

बोवा गेल्यावर दार लावून आंत आलें. आजी अगदीं निकरावर आली ती. “ती शेव्ही तरी पांजरपोळांत पोंचव नाहींतर मी तरी आपली काशीला तें !” आजीची काशी निघाली कीं समजावं आतां भडका उडणार. जरपोळांत पोंचवायची; मी तिला रस्त्यानें कशी घेऊन जाऊं ? हंसतील कीं क. मग टांगा करूं ? टांगेवाला हंसेल. शिवाय सकाळीं टांग्याचे पैसे खर्च लिच आहेत. गळ्याला पोंचव म्हटलं तर पोंचवील कीं नाहीं कोण जाणे. हींतर देईल आपली वाटेंत सोडून, म्हणजे मालकाचें आयतंच फावेल. ग तिला घरांत तरी कशी ठेवायची ! मालक तर कांहीं उगवेना. मग पणच द्यावी झालं तिला सोडून, असं एकदां ठरवून माजघरांत येऊन ला मोकळी केली.

पण आतां ती हल्लेल तर शपथ ! ती सोकावली होती आयती बसून तस आणि धान्य खायला. ती कांहीं जाईना. आतां शर्थ झाली. अखेरीस

शेळीची शिकार !

गड्याकडून तिला उचलवली आणि फाटकाबाहेर सोडून फाटक लावून घेतलें. चौवीस तासांच्या आंत काय हें परिवर्तन ? शेळी बाहेर जाऊं नये म्हणून काल जें फाटक लावलें तेंच आज ती आंत येऊं नये म्हणून लावण्याची पाळी यावी. पण जन्मभर फाटक लावूनच कसं ठेवतां येईल. तें कोणोतरी कधीं तरी उघडणारच. आणि तेव्हां या पाहुणाबाई आपल्या थेट माजघरांत येऊन बसत. जसं कांहीं हिच्याच बापाचं घर. आतां मात्र कहर झाला. गांधींची शेळी सुद्धां अशीच एकादी गळ्यांत आलेली शिकार तर नसेल ना !

आतां या शेळीच्या कचाट्यांतून सुटायचें तरी कसें ? गड्यांना सगळीकडे तपास करून तिचा मालक धुंडून काढायला सांगितला. अखेरीस त्याचा पत्ता लागला मात्र जीव जरा खालीं पडला. थोडीशी मानखंडना वाटून होती; पण बोलावणं धाडलं त्याला. करतां काय ? ‘अडला हरि आणि गाढवाचे पाय धरी.’ त्याच्याशीं बोलतांना मात्र मर्दानी आवाज काढून विचारलं, “काय रे, तुझी शेळी नकोशी झाली वाटतं तुला ?” तो म्हणतो कसा ? “बाई तिचं नशीब थोर म्हणून तिनं असं थोरा मोठ्याचं घर शोधलं. तिचं कल्याण झालं अक्षी. माझ्या गरिबाच्या घरीं तिला काय मिळायचं आहे ?”

हरि विद्वल ! हें लचांड गळ्यांतच येणार असा रंग दिसूं लागला. तरी उसनें अवसान आणून फिरून त्याला दरडावलं, “अरे चोरा, बऱ्या बोलानं नेतोस कीं पोचवूं तिला पांजरपोळांत ?”

तो शांतपणें म्हणतो—“पोचवाना का बापड्या. मला हो काय करायची ती. अक्षी भाकड झालीया. मी कुटून तिला खाया घालूं. आतां पावसाळ्याची गोष्ट सोडून द्या, पर एरवीं महिन्याला संबंध चार आणे खाते ती. जास्तच पर कमी नाही. म्या गरिबानं कुटून द्यावं बाई. तुमीच बगा.”

तरी मला उत्तर सुचलें, “ मग खाटकाला कां नाही विक्रीत ? ”

खाटकाचें नांव काडतांच हात हालवीत तो म्हणतो, “ छे छे पांडुरंगा! माझीं लेकरं तिचं दूध प्यालीं, तिला खाटकाला कोणच्या हातांनीं वोपूं? असलं वंगळ काम नाही आमच्या हातून कधीं व्हायचं. ”

मीहि चिडलें. “ म्हणून लोकांचं नुकसान करायला तिला मोकळी सोडायची वाटतं. हा चांगला धंदा. तुझ्या पांडुरंगाला अगदीं सोळा आणि पसंत नाही? तुझ्या लेकरांना दूध दिलं तिनं तर म्हातारपणीं तिला खायला घाल.”

“ आवो, न्हाईना गरिबापाशीं. तुम्हाला कसं समजत नाही? ”

“ खरी गोष्ट! मलाच समजत नाही. हा तर नेत नाही. पांजरपोळांत पोंचवावी तर बिनवारशी गुराला तेथें कसें वागवतात हें ऐकून टाऊक होतें. तिला घरांत तर ठेवतां येत नाही. पंचाईत झाली.

शेवटीं एक उपाय सुचला.

“ कायरे, ती महिन्याचे चार आणि खातेना? मग हा घे दीड रुपया. सहा महिन्याची बेगमी झाली बरं का. त्याच्या आधीं परत आलास तर बघ. घे ती शेळी आणि चालूं लाग. ”

तो काय हंसतच दीड रुपया गोळा करून शेळीला घेऊन चालता झाला.

एकंदरीत दंडाचे बारा आणि तर बाजूलाच राहिले आणि माझ्या खिशांतलाच दीड रुपया मात्र गेला. आणखी किती जाणार आहेत तें शेळी जाणें!

माझ्या वहिनीची पहिली मंगळागौर. ती पुजण्याकरितां तिला हलकेंमें सोवळें घ्यावयाचें होतें. आपल्या आईबरोबर तिनें दोन तीन दुकानें पालथीं घातलीं होतीं; पण तिच्या मनाजोगें सोवळें कांहीं तिला मिळालें नाहीं. हें ऐकून मला त्वेष चढला. कोणचीहि गोष्ट मिळत नाहीं म्हणजे काय ? पुरता तपास केला नसेल म्हणून मिळाली नाहीं. दुसरें काय ? “चल माझ्या-बरोबर, मी तुला दहा सोवळीं घेऊन देतें.” असें म्हणून मी तिचा हात धरून तिला बाहेर ओढूं लागलें. “दहा नको, एकच पुरे” असें तोंडांतल्या तोंडांत पुटपुटत तिनें पायांत वहाणा घालून छत्री घेतली. मीहि वहाणा घातल्या आणि आम्ही कामाला निघालों. वहिनीला सायकलवर बसतां येत नाहीं आणि टांगा करावा तर किती दुकानें हिंडावीं लागतील कोणाला ठाऊक ? असा विचार करून पायींच जायचें ठरवलें. पहिल्यानें X X च्या

भिल्लिणीची बोरें

दुकानावर हल्ला केला. कालच तेथील माल पाहिला असल्यामुळे ती नको म्हणत होती. पण मी कुठली ऐक्यायला. शिवाय ती आजकालची झाली, तरी पडली सामुरवाशीण; मी पडलें नणंद. नेलें मी तिला ओढीत. “अग गेली असशील, तरी तुला त्यांनीं सगळा माल दाखवला नसेल. केव्हां केव्हां आपले महाराष्ट्रीय दुकानदार असाच हलगर्जीपणा करतात आणि मग गुजराथ्यांनीं व्यापार बुडविला म्हणून शंख करतात. किती वेळां माल नाहीं असें सांगितल्यावर पेटीच्या मागें जाऊन मीं स्वतः हवा तो माल हुडकून काढला आहे. चल तूं आपली.” दुकानांत गेल्यावर सोवळीं दाखवायला सांगितलीं. चळथीच्या चळथी त्यांनीं आमच्यापुढें ठेवल्या. वहिनी म्हणें, “मीं काल हें सगळें पाहिलें आहे;” खरे सांगायचें म्हणजे त्यांतलीं एकदोन सोवळीं मला पसंत पडलीं होती. पण मला थोडीच मंगळागौर पुजायची होती. तसें म्हटलें तर येईल पुजतां; कारण लग्न झाल्याला हें पांचवें वर्ष आहे. हो, घटस्फोट केला म्हणून काय झालें ? असो. त्या दुकानांतून आम्हीं रित्या हातीं पाय काढला. दुसऱ्या दुकानांत गेलों. तेथेंहि कोइमतुरी, बंगलुरी, म्हैसुरी वगैरे बरीच सोवळीं हाताळलीं. कोणाचे पदर, तर कोणाचे कांठ, कोणाचा रंग, तर कोणाचा पोत तिच्या मनाला येईना. बरीच पसंती-नापसंतीची दिसते आहे बरं का आमची वहिनी. माझा भाऊ तरी पसंत पडला, नशीब ! शेवटीं बुधवारांत जायचें ठरवलें. उत्तम माल तेथेंच मिळायचा. त्याच पेठेंत नाहीं का माझा जन्म झाला ? तें घर मला आजीनें एकदां दाखविलें होतें आणि अजमासानें मीं तें वहिनीला दाखवलें. “चल, आतां पाहिजे त्या दुकानांत, तुझ्या आवडीचा माल मिळालाच पाहिजे, माझी जन्मपेठ आहे ही.” गेलों आम्ही एका दुकानांत. आजच नवा माल आला आहे म्हणून दुकानदार म्हणाला. मला जास्तच स्फुरण चढलें. “बघ, मीं म्हटलें नाहीं.” गठब्यामागून गठडीं सोडलीं; पण वहिनीचें नाक मुरडलेलेंच.

तें दुकान सोडून दुसऱ्या दुकानांत गेलों, तरी तीच रड. शेवटीं मीं चिडून तिला विचारलें, “ मग तुला पाहिजे तरी कसलं सोवळं ? ” तर म्हणते, “ पदरांत जर नको आणि काठांत जर नको. ” तेव्हां दुकानदार लागलीच म्हणतो, “ बाई, एवढं उंची रेशमी सोंवळं जरावांचून कोणी काढीत नाही. ” आणि बरोबर आहे त्याचें. उत्तम साईच्या दह्याचें श्रीखंड करायचें आणि त्यांत म्हणे केशर नको ! तरी दुकानदारानें त्यावर तोड काढली. ‘ कद दाखवूं का ? ’ पण कदाचा ठराविक रंग तिला आवडेना असें होतां होतां आमची सगळी जन्मठेप, नाहीं जन्मपेठ पालथी घातली, व रविवारांत जायचें ठरवलें. वाटेंतच एका दुकानांत पावसाचे कोट टांगलेले दिसले. मला एक ध्यायचाच होता. मी लगेच आंत शिरलें. पावसाचा कोट पाहिजे आहे म्हटल्यावर त्यानें ठराविक खाकी रंगाचा कोट पुढें केला. मीं त्याकडे बघायचें सुद्धां नाकारलें. “ खाकी आणि तपकिरी रंग आपल्या कातडीला शोभत नाहीत. साहेब घालतो म्हणून उगीच आपण घालायचा कीं काय ? आपल्या रंगरूपाचा विचार नको का करायला ! ” “ मग कसला रंग दाखवूं ? ” म्हणून त्यानें नम्रपणानें विचारलें. “ तपकिरी आणि खाकी खेरीज कोणचाहि दाखवा ” असें मीं त्याला सांगितलें. त्यानें एक तांबड्या व पांढऱ्या चौकटीचा कोट दाखवला. मीं तो वहिनीच्या अंगावर चढवला व दूर उभी राहून तिला धिरव्या घालायला लावून पाहूं लागलें. कोट होता सुंदर, पण तो वहिनीच्या अंगावर ! माझ्यासारख्या तेहतशिशीच्या पुढें गेलेला द्वेषा बेढबच दिसला असता त्या कोटांत. तेव्हां त्याला जरा थोड्या म्हाताऱ्या रंगाचे कोट काढायला सांगितलें. आणि नवल हें कीं त्याच्याजवळ होतेहि तऱ्हातऱ्हेचे. प्रत्येक कोट वहिनीच्या अंगावर चढवून दूर उभी राहून मीं तो पाहीं. अखेरीस एक माझ्या पसंतीला आला. पण मला तो घट्ट होऊं लागला. तेव्हां दुकानदार जरा बुचकळ्यांत पडला, “ कोट पाहिजे कोणाच्या

भिल्लिणीचीं बोरें

अंगाचा ?—तुमच्या कीं यांच्या ? ” “ अहो, माझ्या अंगचा. पहिल्यानंच नाही का सांगितलं ? ” “ पण यांच्या अंगावर सर्व चढवीत होतां तेव्हां वाटलं माझी ऐकण्यांत चूक झाली असेल. ” “ अहो, माझ्या अंगावर कोट घालून तो कसा दिसतो हें मला कसं हो समजेल ? दुसऱ्याच्या अंगावर एखादी वस्तु पाहिली म्हणजे तिची बरोबर कल्पना येते. अंगावर कपडे घालून त्यांचं सौंदर्य गिऱ्याइकांना दिसावं म्हणून पगार देऊन युरोपांतून मॅनिकिनसु ठेवतात. माहीत आहे ? ” पण माझे चऱ्हाट तो कुठें ऐकत होता. माझ्या मापाचा कोट आणायला तो गेला होता आंत. कोटाची किंमत काय असेल याचा विचार करीत मी वहिनीकडे पाहत होतें. इतक्यांत तो कागदी पेट्यांची एक भली मोठी चळथ घेऊन बाहेर आला व म्हणतो, “ आपल्या मापाचा बरोबर असलाच कोट नाही. पण आपल्या अंगचे हे दुसरे कोट आणले आहेत. फिरून वहिनीबाईची कोट काढण्याची व घालण्याची आणि गिरकी मारण्याची कसरत सुरू झाली. दुकानाच्या बाहेर हळू हळू गर्दी जमूं लागली. होतां होतां एक किरमिजी रंगाचा लहान लहान पांढरे ठिपके असलेला कोट मला पसंत पडला. वहिनीच्या अंगावरून काढून मी तो घातला. तो होता माझ्याच अंगाचा, तरी पण दोन तीन बटणें जरा सैल करून घ्यावीं लागलीं. कोटाची किंमत बरीच असेलसें वाटले होतें; परंतु त्यानें काय तो सहाचाच आंकाडा कागदावर खरडला, तेव्हां इतके उंची व नवीन पद्धतीचे कोट इतक्या स्वस्तांत विकायला कसे परवडतात म्हणून मीं प्रश्न केला. त्यावर दुकानदारानें सांगितलें कीं, हे असले रंगीबेरंगी कोट गांवांत मुळीच खपेनात; तेव्हां निम्न्या किंमतीला विकायला काढले आहेत. “ कसे खपणार ? आमची पुण्याचीं मेंढरं सगळीं एक जात खाकी कोटाची मागणी करणार. आणि अजून बायका तर कोट घालूच लागल्या नाहीत. पण मला एकदां हा रंगीत कोट घालून भर पावसांत मिरवूं दे, कीं पहा लगेच तुमच्या दुकानावर बायकांच्या

कशा उब्या पडतील त्या.” “असं झालं तर देवच पावला” म्हणून तो आशेने म्हणाला. लगेच त्याला आश्वासन देत मी म्हटलं “अहो, या पुण्यांत मी अनेक चाली सुरू केल्या आहेत. सायकलवर बसणं, पाठीवर शेपटा सोडणं, तसेंच आतां हे रंगीत कोट करतं बघा सुरू. पण प्रत्येक कोटावर माझे पांच टक्के बाजूला काढून ठेवले पाहिजेत बरं का ?” असं गंमतीने म्हणत मी बाहेर पडलं. असो. एक तरी गोष्ट मनासारखी झाली. वहिनीचें सांघळें नाही तर नाही. पावसाचा कोट तर मनासारखा मिळाला ! आतां कालपरवांसारखं पावसांत भिजायला नको, असा विचार करीत हातावर कोट टाकून घरीं जायला निघालं. “सांघळीं वधायला रविवारांत नाही का जायचं ?” म्हणून वहिनींनीं विचारतांच म्हटलं, “अग तीन तास होऊन गेले भटकतो आहो. शिवाय आणखी पन्नास दुकानं हिंडलों, तरी तुझ्या मनासारखं सांघळं मिळेलच असं कुणीं सांगावं ? नाही तर मी बघ. कशी गेलेल्या दुकानांत काम फत्ते करून आलं ती. चल आतां, घरींच जाऊन सर्वांना कोट दाखवू.” आम्ही घरीं आलों. सर्वांकडून मी माझ्या कोटाचं कांतुक करवून घेतलं. संध्याकाळीं कोट हातावर लटकवून फिरायला गेलं; पण त्या दिवशीं आकाश अगदीं निरभ्र होतं; तेव्हां कोट घालण्याचा प्रसंगच आला नाही. दुसऱ्या तिसऱ्या दिवशीं तीच कथा. रोज आपले कोट घेऊन आकाशाकडे पाहत फिरायला जावं, पण एखादा ढग माझ्या कोटाकडे दयार्द्र दृष्टीने पाहील तर शपथ ! पाऊस नाही म्हणून शेतकऱ्यांचे डोळे पांढरे होऊ लागले. माझीहि तीच अवस्था ! इतक्या हौसेने कोट घेतला, आणि शिवाय पुण्यांत कोटाची चाल पाडते म्हणून तोऱ्याने त्या दुकानदाराला सांगितलं; पण पाऊसच येईना त्याला काय करावं ? पावसाशिवाय का तो अंगावर चडवतां येतो ? तरी मुद्दां एक दिवस वारें जरा जास्त सुटलं होतं व थंडी वाजूं लागली म्हणून घातला कोट अंगांत व ऐटीत घरीं येऊं लागलं, तर

भिल्लिणीची बोरें

वाटेतलीं कॉलेजांतली कांहीं कारटीं “ काय मुसळधार पाऊस पडतां आहे ! भिजून गेलों बुवा अगदीं ! ” म्हणून मला ऐकूं येईल अशा बेतानें आपसांत बडबडूं लागलीं. दांतओंठ खात, पाय आपटीत झपाझप पावले टाकीत आणखी पुढें गेलें, तर दुसरें एक पोरांचें टोळकें “ एक-दोन, एक-दोन ” करीत माझ्या चालण्याचा ताल धरूं लागलें. नुसती टवाळी करायला सांगा हल्लींच्या पोरट्यांना. एकाला अंग धरून ताठ चालतां येत असेल तर शपथ. सगळीं जशीं विंध्यांचीं बाहुलीं. मला एकदोन करताहेत आपल्या डोंबल्याचीं ! असो. एकंदरीत जरा चरफडतच घरीं आलें व आतां तो कोट घेऊन फिरायला जायचें नाहीं म्हणून कानाला खडा लावून घेतला, तर दुसऱ्या दिवशीं गांवांतून परत येतांना पाऊस पडूं लागला. मीं धांवतच घरीं येऊन कोट चढवला आणि बाहेर पडलें तों सूर्यनारायण कृष्ण मेघांना यःपलाय करीत होत्साते गगनांत फिरून विराजूं लागले. नशीब त्या कोटाचें, दुसरें काय ? फिरून पावसाचा मागमूस नाहीं. काठेवाडांत दुष्काळ पडला, महाराष्ट्रांत तींच चिन्हें दिसूं लागलीं. आतां माझ्या कोटाचें कसें होणार ? कोट घालून टिळक तलावांत उडी घेऊं का ? करूं तरी काय ? मनुष्यानें वीज आपल्या ताब्यांत आणली, पाऊस कां नाहीं आणला ? किल्ली फिरवून पाऊस पाडतां येता तर काय मजा झाली असती ? हो खरंच, हल्लीं नवीन पद्धतीच्या मोऱ्यांतून किल्ली फिरवली की डोक्यावर हज्यांतून पाणी पाडतां येतें, आणि माझ्या चुलत्यांच्या नऱ्या घरीं त्यांनीं अशी सोय करून घेतली आहे. मग काय, मी पळत वर जाऊन कोट घेतला व सरळ चुलत्यांच्या घराचा रस्ता धरला. घराशीं येतांक्षणींच मी कोट अंगावर चढवायला सुरवात केली. इतक्यांत काकू दारांत आली आणि म्हणते, “ अग, शुद्धीवर आहेस का मुली ? घरांत आल्यावर का कोणी छत्री उघडतं ? ” मी कांहींच उत्तर न देतां तडक मोरींत गेलें आणि हज्याच्याची तोटी भरपूर जोरानें सोडून

खाली जाऊन उभी राहिले. अहाहा ! काय ब्रह्मानंद वाटला म्हणून सांगू ? डोकें असें थंड झाले, कीं बस्स ! पावसाची नाही तर नाही, पण पाण्याची आणि कोटाची तर गांठभेट झाली ! मन मुप्रसन्न होऊन मी फवाऱ्याखालून बाहेर येतें तों माझे काका काकू आणि झाडून सारीं चुलत भावंडें मोरीच्या दारांत येऊन कोणी हंसत तर कोणी विस्मयानें माझ्याकडे पाहत उभी होती. अखेरीस काका गरजले, “ हें ग काय गाढवी ? भिजलीस बघ किती ती ” भिजलेलें होतें खरीच. कारण डोक्यावर पडलेलें पाणी थेट कपड्यापर्यंत जाऊन पोहोचलें होतें. पण त्याची काय कथा ? कोटावर पाण्याच्या धारा तर पडल्या कीं नाही ? “ काय तुला वेड बीड लागलं आहे कीं काय ? ” म्हणून काकांनीं फिरून विचारलें. “ आली होती खरी पाळी; कोट घेतल्यापासून पावसाचा पत्ता नाही, मग वेड लागेल नाही तर काय ? ” म्हणून मीं उत्तर दिलें. पोरें फिदीफिदी हसूं लागलीं. “ म्हणून भर कपड्यानिशीं हजाऱ्याखालीं स्वतःला भिजवून घ्यायचें होय ? हा अवतार बघायला बोलावूं का आतां आप्पाला ? ” म्हणून काकांनीं धमकी घातली. “ बोलावीनात बापडे ! माझ्या कोटाची तळ मळ या रुक्ष परांजप्याना कशी कळणार ” “ हें बघ शकू, तो कोट काढ; साडी सोड आणि मी हें देतें तें पातळ नेस. ” म्हणून काकूनें एक पांढरे पातळ माझ्यासमोर केलें. शिव शिव ! आजकाल जुन्या-जुन्या बायकासुद्धां भरल्या संसारांत हीं सुतक्यासारखीं अवलक्षणी पांढरीं पातळं कशीं नेसतात. राम जाणें ! कपाळें पांढरीं न्हायचीं असल्या लक्षणांनीं ! असो. मी घरीं आले नि पत्राची पेटी उघडून पहातें तों मुंबईहून मामाचें पत्र आलें होतें. त्यांच्याकडे सत्यनारायण होता आणि मी हजर राहिलेंच पाहिजे म्हणून ताकीद केली होती. बस्स, ठरलं जायचं. इथं राहून तरी आपली कुचेष्टाच करून घ्यायची कीं नाही ? शिवाय मुंबईला बराच पाऊस पडतो नेहमीं. तेव्हां कोटाचेंहि पारणें फेडतां येईल कदाचित् ! झालें झुकू झुकू करीत आम्ही

भिल्लिणीची बोरें

पोहोचलो मुंबईला. स्टेशनवर मामा आला होता. पाऊसही पडत होता. आणि त्याचें घर जवळ असल्यामुळें आतां एकदाचा कोट घालून पावसांतून मिरवायला मिळेल, या आशेनें मी तो घालूं लागलें, तों मामानें माझ्या हातांतून हिसकावून घेतला आणि म्हणतो, “आतां काय करायचा कोट ? तुझ्याकरतां मोटर बघ कशी फक्कड आणली आहे ती.” “तूं मोटर आणली आहेस ?” “हो, हो, भाड्याची नाही. खास अस्मादिकांची; आजच घेतली विकत. आतां बोल, तुला कुठें कुठें हिंडवूं ती ?” आतां काय करणार ! घर फिरायला लागलें म्हणजे वांसेहि फिरूं लागतात, नार्हांतर आजच मोटर विकत घ्यायची दुर्बुद्धि मामाला कां होती ? माझा एक शब्दहि कधीं खालीं पडूं न देणाऱ्या माझ्या लाडक्या मामानें सुद्धां आज माझें मन दुखवावें ना ? प्रारब्धापुढें कोणाचें काय चालणार ? मी चार दिवस मुंबईत राहिलें. एक तासभर पाऊस उघडला असेल तर शपथ ! पण उपयोग काय ? मामानें माझें आणि मोटरचें लग्न लावून टाकलें होतें. अखेरीस कंटाळून मी पुण्यास परत आलें. खडक्रीलाच पावसाची मोठी सर आली. माझा आनंद गगनांत मावेना. आतां भांबुडर्याला कोट घालूनच उतरावें म्हणून कोट पाहूं लागलें तर कोट होता कुठें ? तो राहिला मुंबईला. हरि विद्रल ! आनां मात्र मुळामुठेंत उडी घ्यावीशी वाटली; पण कोटाला मागें ठेवून एकटीनें जीव तशी कसा घायचा ? फिरला बेत. घरीं आलें आणि कोट विसरल्याचें मामाला पत्र लिहिलें. तो दोनतीन दिवसांनीं पुण्याला येणार होता. तेव्हां कोट बरोबर घेऊन येतो म्हणून त्यानें कळवलें. तेवढ्या अवधींत रोज संध्याकाळीं तब्बल तीन तास पावसाची झड लागे. आणि मी खिन्न मनानें तिच्याकडे पाहत वसें. रामसुद्धां सीतेच्या विरहानें इतका वेडा झाला नसेल. चवथ्या दिवशीं मामा आला; पण पाऊस ! कोटाला पाहतांक्षणीं पावसानें काय केलें तें काय आतां सांगायला पाहिजे ! तो बंद झाला, तो आजपर्यंत ! देवा, शत्रूबरही असा प्रसंग आणूं नकोस !

नोवेंबर १९३९

मुकें सोचती

४

जनावरे कशाला बाळगायचीं ? फुकटचा त्रास मात्र होतो असे उद्गार वारंवार कानीं येतात. त्यांना उत्तर म्हणून मी वेगवेगळ्या प्राण्यांच्या उपयुक्ततेची नामावळी देत बसणार नाही. “ आम्हांला मुलें आवडत नाहीत. ” “ मुलांची कटकट हवी कशाला ” असें म्हणणारीं माणूसघाणीं माणसेंहि या जगांत आहेतच ! त्यांना काय “ मानव जात नष्ट होऊं नये याकरितां मुलांची जरूर आहे ” असें उत्तर द्यायचें ? गृहिणीखेरीज गृहाला, मुलांखेरीज कुटुंबाला, जशी शोभा येत नाहीं तशी मुक्या जनावरांखेरीज संसाराला शोभा येत नाही, असें मी म्हणेन. लहान मुलांबरोबर तासन् तास गप्पा मारीत बसणाऱ्या मंडळींत ज्याप्रमाणें कांहीं विशेष प्रेमळपणा, सौजन्य, मनाचा मोठेपणा आपणांस आढळतो, त्याचप्रमाणें जनावरांची आवड असणाऱ्या मंडळींत एक विशेष प्रकारची माणुसकी असते, असें आपणांस दिमून येईल. जनावरें

भिल्लिणीची बोरें

मुकीं असतात, त्यांना आपल्या भावना व्यक्त करतां येत नाहीत तेव्हां त्यांशीं हितगुज करूं शकणाऱ्या मंडळीचें मन आणि हृदय हीं विशेष भावनाशील असलीं पाहिजेत हें उघड आहे. अशा लोकांना जनावरांवर प्रेम केल्यावांचून राहवतच नाहीं. हैसें बाग करणाऱ्या लोकांविषयींहि असेंच म्हणतां येईल. तीं रस्त्यानें जातांना तासचे तास एकाद्या सुंदर बागेकडे पहात राहतील किंवा फुलाचा ऊर भरभरून वास घेत राहतील. त्यायोगें विश्रांति मिळते, आनंद होतो.

कृत्रिम रीतीनें वाढवलेलीं फुलें व माणसाळलेलीं जनावरेसुद्धां, मनुष्यप्राण्यापेक्षां निसर्गाच्या कितीतरी जवळ आहेत. त्यांच्याशीं गुजगोष्टी केल्यानें अकृत्रिम समाधान होतें. केवळ धंद्याचेच ज्ञान करून घेतल्यानें जिज्ञासू वृत्तीच्या माणसाची जशी तृप्ति होत नाहीं तशी मोठ्या हृदयाच्या माणसाची भूक केवळ आसेष्टांवर किंवा फक्त मनुष्यप्राण्यांवर प्रेम केल्यानें भागत नाहीं. प्रसिद्ध इंग्रजी गणिती न्यूटन आपल्या विषयांत सदा इतका बुडलेला असे कीं, त्याला लभ करून संसार सुद्धां कधीं थाटावासा वाटला नाहीं, पण त्यानें जवळ एक कुत्रा व एक मांजरी मात्र बाळगली होती. त्याच्या कुत्र्यानें दिवा लवंगडल्यामुळें त्याचे महत्त्वाचे कागद एकदां जळाले होते. पण न्यूटन त्या कुत्र्यावर यत्किंचित्हि न रागवतां जळालेले सिद्धांत फिरून लिहून काढण्याच्या तयारीला लागला. त्याच्या मांजरीचीहि गोष्ट प्रसिद्ध आहे. तिला एकदां पिलें झालीं तेव्हां मायलेकरांना खोलींत येण्याजाण्याकरितां न्यूटनला पत्रास वेळें दार उघडावें लागे. हा त्रास चुकविण्याकरितां त्यानें भिंतीला मांजरीकरितां एक मोठें व पिलाकरितां एक लहान भोंक पाडलें. कांहीं वेळांनें मांजरी मोठ्या भोंकानें आंत आली व पिलें तिच्या मागोमाग मोठ्याच भोंकां-

तून आंत आलीं. तंहां न्यूटन म्हणाला, “ फुकट माझे ज्ञान ! ज्या भोंकांतून मांजरी येऊं शकते त्यांतूनच पिलें येऊं शकतील एवढी साधी गोष्टसुद्धां माझ्या ध्यानांत आली नाही ! पिलांकरितां वेगळें भोंक पाडण्याची काय जरूर होती ? ”

बायरन् या कवीचेंहि एक मोठें लाडकें कुत्रें होतें. तें मेल्यावर बायरन्ला अत्यंत दुःख झालें. त्यानें त्याचें थडगें बांधून त्यावर एक सुंदर मृत्युलेखहि लिहिला आहे. ग्रीसचा दिग्विजयी राजा अलेक्झँडर याचें आपल्या ब्यूसे-फॅलस नांवाच्या घोड्यावर निरतिशय प्रेम होतें, व त्यानें पंजाबांतील एका गांवाला ब्यूसेफॅलिया हें नांव दिलें आहे. आपल्याकडे केवळ आवडीखातर जनावरें पाळण्याचीं फारशी पद्धत नाहीं. जीं जनावरें आपल्या उपयोगीं पडतात तीं आपण बाळगतां, त्यांत कांहीं गैर आहे असें नाहीं. पण त्या जनावरांवरसुद्धां प्रेम करतां येतें. दुधाकरितां गाई, म्हशी, टांग्याकरितां घोडा, राखणीकरितां कुत्रें आणि उंदरांकरितां मांजर आपण बाळगतां. परंतु काम देणारीं सजीव यंत्रें यापलीकडे त्यांची वास्तपुस्त आपण करीत नाहीं. फार काय लहान मुलांनाहि त्यांच्याशां निदर्शपणे वागवण्यास शिकवितों. कांहीं कारण नसतांहि “ ठोक माऊला ” “ मार-भु-भूला ” अशी शिकवण कितीतरी कुटुंबांतून लहान मुलांना दिली जाते. याचें प्रत्यंतर पहावयाचें असलें तर रस्त्यांतलीं पोरें कुत्र्यांच्या किंवा मांजरांच्या अंगावर विनाकारण धोंडे किती वेळां मारतात हें पहावें. ही लहान जनावरांची स्थिति झाली. गाई, म्हशी, बैल, घोडे यांविषयीं अगदीं याच्या उलट शिकविलें जातें. “ जबळ जाऊं नको, मारील ” हें वाक्य किती वेळां आपल्या कानीं येतें ! त्यायोगें मुलें भित्रीं होतात व मोठ्या जनावरांपासून चार हात दूर रहातात.

भिल्लिणीची चोरे

खरोखर पाहिले असतां मुलांना प्राण्यांवर प्रेम करायला शिकवून भूतदयेचें तच्च लहानपणींच त्यांच्या कोमल मनांवर किती सुलभ रीतीनें बिंबवतां येईल ! तें सोडून आपण त्यांना निष्ठुर आणि भ्याड बनवतो. मुलांच्या सरळ मनाला प्राण्याचें अकृत्रिम वर्तन कितीतरी मोहून टाकील. आतां कांहीं गाई म्हशी मारण्या असतील. परंतु आपण त्रास दिल्याखेरीज कोणतेंहि जनावर सहसां आपल्या वाटेस जात नाही आणि घरांतील मुलांनीं त्रास दिला असतांहि कित्येक वेळां जनावरे त्यांच्या वाटेस जात नाहीत. एकदां एक पाळलेला हत्ती पिसाळून सर्वत्र धुमाकूळ घालीत होता. तेव्हां त्याच्या माहुताच्या बायकोनें रागानें आपलें मूल त्याच्यापुढें आणून टाकलें व “याला-मुद्दां मारून टाक ” असें म्हटलें. तत्काळ तो हत्ती भानावर येऊन शांत झाल्याची हकीकत मी वाचली आहे. म्हैस हें जनावर आपण निर्बुद्ध समजतो. पण माझ्या माहितीच्या एका गृहस्थावर त्यांच्या म्हशीचें विशेष प्रेम होतें. ते गृहस्थ रोज सकाळीं टेंकडीवर एका मैलावर असलेल्या खंडोबाला धांवत जात असत. त्यावेळीं ही म्हैस मोकळी असली तर ‘ वांयू वांयू ’ करीत शेंपटीचा गोंडा हवेंत पतंगाप्रमाणें उडवीत टणाटण उड्या मारीत त्यांच्या पाठीमागें धावत जाई. म्हैस हा प्राणी अतिशय समाधानी आहे. सुखाच्या परमावधीला पोहोचलेले प्राणी जर कोणाला पाहावयाचे असतील तर तोंड वर करून चिखलांत बसलेल्या म्हशींकडे पहावें. पूर्वी आमचें येथें दुभत्याकरितां पुष्कळ गुरे असत. त्यांचें सर्व काम करणारा कोंकणी गडी राघू हा प्रथम आजोबांकडे होता. आप्पांना त्यानें कधीं कधीं खांद्यावरूनमुद्दां शाळेंत पोहोचवलेलें आहे. मुलांचें आईवर नसेल इतकें या गुरांचें राघूवर प्रेम होतें. तोहि त्यांच्यावर आईच्यावर ताण ममता करीत असे. अर्धापाऊण तास तो जर कुठें दिसला नाही तर तीं कावरींबावरीं होऊन ‘ वांयू वांयू ’ करूं लागत. मग तो जेव्हां “ येतांव हो पंडये. वाईच तमाखू खाऊन

येतांव ” असें म्हणे तेव्हां तीं शांत होत. दर वर्षी तो महिनाभर आपल्या गांवीं जाई, तेव्हां पहिले कांहीं दिवस गुरे विलक्षण आक्रांत करीत. दोन-तीन दिवस नीट पान्हावतच नसत. त्यांना फसविण्याकरितां कोणीतरी राघूची तांबडी गोंब्याची टोपी घाली, तेव्हां तीं थोडा वेळ धार सोडीत, पण आमची लबाडी ध्यानांत येतांच फिरून पान्हा आंखडीत. राघू त्यांना रानांत चरायला घेऊन जात असे. गुरे चांगलीं दांडगीं आणि माजलेलीं होती. हा अंगानें अगदीं फाटका. तो हातांत तीन हिरकुटांएवढी एक काठी घेऊन त्यांना वळवीत असे. ती लाडावलेलीं गुरं दांडगाई करीत, नको तेथें शिरत तेव्हां “ म्होठी गुलामाची म्हैस ती. हाईक ” असे लाडानें पुटपुटत तो त्या बारक्या काठीनें त्यांना डवची. एक दिवस मी त्याला म्हटलें “ एवढी बारीक काठी रे कशाला घेतोस ? मोठी घेना. ” त्यावर तो म्हणतो, “ नायू गो वाबी. राग यतो यकांद येली. काठी न्हान असली मंजी लागायचा भ्या नायू ? ” राग येण्याची राघूला कशाला भीति वाटत असे कोण जाणें ? उभ्या वीस वर्षांत मीं त्याला कधीं रागावलेले पाहिलें नव्हतें. तो मेल्यावर आम्हांला गुरें घरीं ठेवावींशीं वाटलीं नाहींत.

पुण्याच्या लॅ कॉलेजचे प्रिन्सिपॉल श्री. नानासाहेब धारपुरे यांची गोविंदा गोपाळ नांवाची एक बैलाची जोडी आहे. दोन्हीं जनावरे अगदी मस्त आहेत. झुंज लावली तर कोणाला हार जायची नाहींत. नानासाहेबांचा घोगरा आवाज त्यांना दोन मैलांवरहि ऐकूं येतो, व तो कानीं येतांच दोघेहि धांवत त्यांना भेटायला येतात. या जोडींतला गोपाळ हा अस्सल सिंधी आहे, व गोविंदा इकडला आहे. वयांत आल्यावर गोविंदानें रीतीप्रमाणें अनेक संसार थाटले; परंतु गोपाळराव गोविंदापेक्षां कितीतरी

भिलिणीचीं बोरें

धिप्पाड व देखणे असूनही एकासुद्धां गरीब गाईकडे पाहीनात. इतकेंच नव्हे तर कोणी हट्टानें आपली गाय हनुमान टेकडीकडे वळवलीच तर तिच्यावर शिंगें रोखून हे ब्रह्मचारी तिला तेथून हुसकून लावीत. न जाणो नानासाहेबांच्या हनुमान टेकडीचा हा प्रभाव असेल ! अशा रीतीनें कांहीं वर्षें गेलीं. एकदां कोणातरी एका भल्याभक्कम सिंधी गाईचा मालक गोपाळरावांची जातपात ऐकून वरसंशोधनार्थ तेथें आला. त्या दिवशीं गोपाळरावांनीं जरी सरळ रुकार दिला नाही तरी नेहमींच्या ताममी पद्धतीप्रमाणें तिला हाकलून मात्र लावलें नाही. जनावरांतसुद्धां जातिनिष्ठा किती आहे पहा ! त्या दिवशींचें गोपाळरावाचें सौम्य वर्तन पाहून दोहींकडचे वऱ्हाडी उभयतांना टेकडीवर सोडून घरीं परतले. दुसऱ्याच दिवशीं गोपाळराव गृहस्थाश्रमी झाले. नानासाहेबांना फार आनंद झाला, व आतां हा आपला ऋषभपुत्र गोविंदाप्रमाणें अनेक संसार थाटील अशी आशा त्यांना वाटूं लागली, परंतु ती प्रथम वधू गेल्यावर गोपाळ फिरून कोणाकडेही पाहीनासा झाला, व त्या दिवसापासून त्यानें जें कडकडीत ब्रह्मचर्यव्रत पाळलें आहे तें आजपर्यंत. नानासाहेबांचाच मानसपुत्र तो !

घोडा हें जनावर अतिशय इमानी व अतिशय प्रेमळ असतें. एकदां सरदार बिबलकरांची पांढरी घोडी मोतद्वाराबरोबर माझ्या दारावरून जात होती. सरदारांची व माझी ओळखहि नाही. परंतु तिच्याशीं बोलण्याचा मोह मला आवरेना. तेव्हां तिला थोडें थोपटून गोंजारून मी तिला थोडा गूळ खावयास दिला. त्यानंतर दोन तीन वेळां घरावरून जातांना मी किंवा माझी मुलगी तिला गूळ अथवा ओला हरबरा देत असूं. एकदां ती मला रस्त्यांत भेटली. तेव्हां ती कांहीं केल्या मला सोडीना. आपलें मखमाली नाक सारखें माझ्या दंडांवर व हातांवर घासूं लागली. अखेरीस एका दुकानांतून तिला गूळ घेऊन दिला, तेव्हां माझी सुटका झाली.

घरांतल्या लहान मुलांवर व मांजरांवर घोडी अतिशय प्रेम करितात. एका घोडशाळेंतील एका घोड्याचें व एका मांजरीचें फार सख्य होतें. घोडें तबेल्यांत आलें आलें कीं मांजरी टुणकन् त्याच्या पाठीवर चढून बसायची. तें घोडें शाळेंत कामाला गेलें कीं, ही मांजरी शाळेंतील एका खिडकींत बसून त्याच्याकडे बघत रहायची. तें तबेल्यांत आलें कीं फिरून उडी मारून पाठीवर बसायची. एक दिवस मी सकाळीं तबेल्यांत आलें तो हिनें त्याच्या चारी पायांच्या मधल्या जागेंत पिलें घातलीं होती. घोड्याच्या पायाखालीं तीं चेंगरतील अशी मला भीति वाटली, तेव्हां शाळेचा मालक म्हणतो, “ घोडें भरधांव पळत असतां त्याच्यापुढें तान्हें मूल आणून टाका; त्याला घोड्याच्या पायाचा स्पर्शसुद्धां होणार नाही. ” आणि खरोखरीच अशी गोष्ट एकदां खुद्द पुण्यांतच घडली आहे. कै. हरिभाऊ आपटे यांच्या गाडीचें घोडें एक दिवस भरधाव जात असतां रस्त्यावर एक मूल त्याच्या पायांत आलें. इतक्या वेगांत असतांही घोडें तात्काळ थांबलें आणि मूल त्याच्या पायाच्यामध्यें जरा घाबरून टकमक पाहत होतें. यावरून घोड्याच्या अकलेची व प्रेमळपणाची साक्ष पटते. त्यानें स्वतः मुलाला तुडवलें नाही, इतकेंच नाही, तर गाडी अंगावरून जाऊं नये म्हणून एकदम आपला वेग आवरून तो तेथेंच थांबला. तात्यांचें (हरिभाऊंचें) ह्या घोड्यावर फार प्रेम होतें हें सांगावयास नकोच. म्हातारें झालें तरी मरेपर्यंत त्यांनीं या घोड्याला अंतर दिलें नाही. घोडी दहा वर्षांनीं सुद्धां माणसाला ओळखतात. घोड्यावरून जातांना रानांत कुठें वाट चुकली तरी लगाम घोड्याच्या मानेवर ठेवावा. तें सरळ आपल्याला घरीं आणतें.

घोड्याप्रमाणेंच कुत्रीहि अतिशय प्रेमळ व इमानी असतात. तात्यांचाच डिक (*Dick*) नांवाचा एक स्पॅनियल कुत्रा होता. तात्या गेल्यावर तो हाय-खाऊन मेला. त्यांच्या मरणानंतर त्यानें अन्नपाण्याला स्पर्शसुद्धां

भिल्लिणीची चोंरे

केला नाही. आनंदाश्रमांत अजूनहि गेलें की तात्यांची आणि दाराजवळ नेहमीं बसणाऱ्या डिकची आठवण होऊन कसेसेंच होतें. परंतु यावरून सर्वच कुत्री इतकीं इमानी असतात असें नव्हे. फार काय, तात्यांचेच 'हुजूर' नांवाचें दुसरे एक कुत्रें होतें. त्याला मालकाच्या निधनाची वार्ताहि नव्हती. तात्या गेल्यावर आम्हीं त्याला घरीं आणलें. त्यानें एकदांहि तात्यांची आठवण काढली नाही. एक दिवस तें नाहीसें झालें. सुमारे एक आठवड्यानें तें एका पठाणामागे मोकळेंच जात असलेलें दिसलें. "हुजूर हुजूर" म्हणतांच तें जवळ आलें व चारूं लागलें. पठाणानें शीळ घालतांच तें त्याच्या बरोबर गेलें. एकाच जातीच्या जनावरांत सुद्धां किती प्रकारचे मासले पहावयास मिळतात. माणसांतहि इतके आडळणार नाहीत !

वाघ, चित्ते, लांडग वगैरे हिंस्र पशूनासुद्धां पाळणारे हौशी लोक आहेत. कोल्हापूरचे शाहूमहाराज हेहि त्यांतलेच एक होते असें सांगतात. बायरननेंहि एक अस्वल व एक लांडगा पाळला होता. साप पाळणारीहि मंडळी आहेत. परंतु कोणतेहि जनावर पाळायचें म्हणजे त्याच्यावर नुसतें प्रेम करून भागत नाही. त्याची व्यवस्थाहि नीट ठेवावी लागते, योग्य तें व योग्य त्या वेळीं खाणें, जरूर तितकी विश्रांति, अवश्य तेवढा व्यायाम वगैरे सर्व गोष्टींकडे लक्ष द्यावें लागतें, तरच जनावरे सुस्थितीत राहतात. फार काय लहान मुलांपेक्षांहि जनावरांची फार काळजी घ्यावी लागते. कारण ती मुकीं असतात. घरांतील मुलांकडेहि हें काम सोंपवतां येतें, व तें तीं मोठ्या हौसेनें करतात. जनावरांना खायला घालणें, त्यांना फिरायला घेऊन जाणें, त्यांना आंधोळ घालणें ह्या सर्व कामांत हातभार लावतांना मुलांनाहि मोठेपणा दिसल्यासारखा होतो. अर्थात् त्यांच्यावर देखरेखही ठेवावीच लागते.

नाहीतर ' बालमित्रां 'तील "मैना घ्या हो मैना" सारखी अवस्था न्हायची ! आपल्या इकडे पुष्कळ लोक कुत्रीं बाळगतात. त्यांना वाटेल तें व वाटेल त्यावेळीं खायला देतात. त्यांना कधीं अंघोळ घालीत नाही. त्यांना रोगी कुत्र्यांच्या संगतीत हिंडूं देतात. मग कांहीं दिवसांनीं त्या कुत्र्याला गोचिड्या, गोमाशा, लूत, खरूज इत्यादि नानाप्रकार होतात. बरें इतकें झाल्यावर मग तें कुत्रें मारून टाकावें पण तेंहि करीत नाहीत. कारण तेथें धर्म आडवा येतो. पण गांवभर भटकत फिरणाऱ्या कुत्र्यांना धोंडे मारलेले, काठीनें बडवलेलें मात्र धर्मांत चालतें. यावरून गत वर्षीं माझ्याच घरीं घडलेली एक हकीकत सांगावीशी वाटते. माझ्या दोन्ही मांजऱ्या व्याल्या. एकीचीं पोरें सुंदर होती आणि त्यांना ताबडतोब मागण्या आल्या. पण दुसरीचीं पोरें कुरूप होती व कोणालाहि तीं नको होती. तेव्हां मीं त्यांना बुडवून टाकावयाचें ठरवलें. त्याबरोबर माझ्यावर ' निर्दय, क्रूर, शून्यहृदय ' वगैरे मोठमोठे आरोप झाले. " बुडवतां कशाला, तीं सोडून द्या. " अशा तऱ्हेचा उपदेश करण्यांत आला. " तीं सोडून दिलीं म्हणजे एका मिनिटांत मरायचीं तीं हाल हाल होऊन उपाशीं मरणार. किंवा जगलीं वांचलीं तर चोरटीं मांजरें होऊन सर्वांच्या शिव्या व धोंडे खात आयुष्य कंठणार ! त्यापेक्षां बुडवलेलीं काय वाईट ! चटकन् प्राण जाईल." " कोणीतरी त्यांना पाळील. " हा आणखी वर उपदेश आहेच. तेव्हां मींहि प्रकरण धसाला लावले. " कोणी तरी नाही, तुम्ही चार घरचीं चार माणसें आहां. पिलें तीनच आहेत. नेतां का ? न्या. मग बुडवायचें प्रयोजनच राहणार नाही." परंतु एकसुद्धां पिल्लूं नेण्यास कोणी तयार होईना. फुकटचा उपदेश करण्यास मात्र सगळीं एका पायावर तयार. माझ्या ओळखीच्या मंडळींपैकीं कोणालाहि तीं नको होती. मग सोडून दिल्यावर दुसरें तरी कोण त्यांना पाळणार होतें ! अर्थात् मीं तीं पिलें बुडवलीं हें सांगावयास नको. गडीहि त्यांना

भिल्लिणीची बोरें

बुडवण्यास तयार होईना. तेव्हां हें कटु काम मला माझ्याच हातानें करावें लागलें. त्यांत मला कांहीं आनंद झाला असें नाही. वाईटच वाटलें. रात्री जेवण गेलें नाही. पण हात कुजला म्हणजे तो तोडून टाकणें जसें प्राप्त होतें, तसेंच नको असलेल्या पिलांना शक्य तितक्या शीघ्र व अल्पवेदनादायक उपयांनीं मारून टाकणें अवश्य आहे. प्रत्येक पाळीव जनावराच्या मालकानें त्यांच्या पुढील पिढीतील नको असलेल्या पिलांची अशी व्यवस्था लावणें जरूर आहे. तेणेंकरून रस्त्यांत रोग होऊन भटकणारीं, दुसऱ्यांना उपद्रव देणारीं बिनवारशीं जनावरें नाहींशीं होतील. खरी माणुसकी त्यांतच आहे. खोख्या दयेनें प्रेरित होऊन नको असलेल्या पिलांना उपाशीं मारण्याकरितां सोडून देणें हें भ्याडपणाचें, क्रूरपणाचें आहे. विलायतेंत बिनवारशीं जनावरें कोठेंहि आढळणार नाहीं. बाळगलेल्या प्रत्येक प्राण्यासाठीं कर घावा लागतो व त्याची पावती म्हणून त्या सालचा आंकडा खोदलेला एक बिल्ला त्या प्राण्याच्या गळ्यांत अडकवायला मिळतो. प्रत्येक प्राण्याच्या-विशेषतः कुत्र्याच्या-गळ्यांत पट्टा असून त्यावर मालकाचें नांव लिहिलेलें असतें. त्यायोगें एखादे वेळीं कुत्रा कोठें चुकला तर त्याला त्याच्या मालकाच्या घरीं पोहोचतें करतां येतें. नको असलेल्या जनावरांना ताबडतोब बुडवून अथवा गोळी घालून टकतात. प्राण्यांची आवड असणाऱ्या माणसांना सर्वच प्राणी आवडतात असें नाहीं. कोणाला कुत्रीं आवडतात, कोणाला घोडीं तर कोणाला गाढवें, कोणाला मुंगूस तर कोणाला साप, कोणाला माकडें तर कोणाला अस्वल, कोणाला मासे तर कोणाला पक्षी. भुंग्यांपासून तों हत्तीपर्यंत सर्व जनावरांचे शोकी लोक या जगांत आहेत. ज्यांना प्राण्यांची आवड नाहीं किंवा विशेष प्रकारच्या प्राण्याची आवड नाहीं, त्यांच्या मनांत मात्र त्या त्या प्राण्यांसंबंधीं अनेक गैरसमज असतात. उदाहरणार्थ, पक्षी बाळगणें हें क्रूरपणाचें आहे असें कित्येक दिवस मला

वाटत असें. पक्ष्यांची स्वतंत्रता हरण करून त्यांना पिंजऱ्यांत कोडून ठेवणें हें निंद्य आहे अशी माझी खात्री होती. परंतु प्रेमानें पाळलेल्या पोपटाला पिंजरा उघडून दिला तरी तो घराबाहेर जात नाही हें मला अलीकडेच कळलें. त्याला कोडतात तें केवळ मांजर खाईल या भीतीनें. परंतु 'पिंजरा' 'सोन्याचा पिंजरा' इत्यादि कविवचनें ऐकल्यानें माणसाची गैरसमजूत किती दृढ होते. ब्राझीलमधल्या माझ्या एका मित्राच्या घरीं एक पिढीजात पोपट आहे म्हणजे तो सुमारे दोनशें वर्षांचा आहे. या पोपटाचें माझ्या मित्राच्या आईवर फार प्रेम आहे. तो तिच्या खांद्यावर बसून तिच्या कानाच्या पाळीचे पापे घेतो, तिच्या तोंडांतला घास चोंचीनें काढतो. माझा मित्र लहानपणापासून शाळा, कॉलेज व नंतर नोकरीच्या कारणानें परदेशीं असे, मात्र जेव्हां तो घरीं जाई तेव्हां या पोपटाचा भडका उडे. एक दिवस तो याच्या कानाला कडकडून चावला. तेव्हांपासून मुलगा घरीं यायचा झाला कीं, पोपटाला कोडून ठेवीत. आमच्या घरीं नित्य मांजरांचा लडबडाट असल्यामुळे आम्ही पक्षी कधीच पाळले नाहीत. मात्र मी विलायतेहून लखनौला आलें तेव्हां घरांत एकसुद्धां मांजर नव्हतें. लगेच मी मांजराचा तपास करूं लागलें. एका गड्यानें तीन आठवड्यांचें कुठलें तरी एक गांवढळ मांजराचें पोर माझ्या ओठ्यांत आणून टाकलें. तें बाळगणें भाग आलें. धाकट्या बाईला जनावरे आवडतात असें पाहून मोलकरणीनें दोन पांढरे उंदीर आणून दिले. त्यांच्या शेंपट्या कशा सोलल्यासारख्या दिसत. दुसऱ्या एका नोकरानें एक खारीचें पिल्लू आणून दिलें. चवथ्यानें माकड आणण्याचा धाक घातला. अखेरीस नव्या मालकिणीला खूष करण्याच्या स्पर्धेमुळे घरांत लवकरच एक प्राण्यांचें संग्रहालय होईल, अशी भीति वाटून जास्त प्राणी न आणण्याविषयीं सर्वांना बजावलें. खार बाळगण्याचा माझा तो पहिला व शेवटचाच प्रसंग ! ती खार इतकी माणसाळली कीं कोडून तरी

भिल्लिणीचीं बोरें

पुटकन् खांद्यावर उडी मारुन नाक, कान, तोंड चाटीत असे. थंडी वाजूं लागली म्हणजे अंबाव्याच्या आंत जाऊन बसे. “ कुच् कुच् ” अशी बडबडहि पुष्कळ करी. रात्रीं बिछान्यांत येऊन निजे. खांद्यावरून भिंतीवर सरकन् झेप घेई. मला ती खार फार आवडूं लागली होती. जेवायच्या वेळीं टेबलावर येई, मानेवरून, दंडावरून, पोटावरून गोड गोड गुदगुल्या करीत सुरसुर चाले. परंतु एक दिवस ती बाहेर गेली ती फिरून सांपडली नाही. बहुधा घारीनें किंवा कावळ्यानें तिला खाऊन टाकली असेल. त्यानंतर मीं कधीं खार बाळगली नाही. कारण माझे मांजराचें पिल्लू मोठें होऊन शिकार करूं लागलें होतें. शिवाय ती खार आपले नैसर्गिक विधि अंगाखांद्यावर, फार काय, अंबाड्यांतमुद्धां करीत अमे. तिचा तेवढाच एक गुण वाईट होता.

मांजराचें गांवढळ पिल्लूं मोठें होऊन चिंगी हें नामाभिधान पावलें होतें. तिच्या बाललीला काय वर्णाव्या ! कोणी वर्तमानपत्र वाचीत असलें म्हणजे तिनें मांडीवर उडी मारुन वर्तमानपत्राखालून सळसळत छातीवर येऊन दोन्ही पंजानें एकदम दोन मुस्कटांत माराव्या व नाक चावावें. आप्पांची अशी खोडी काढणें तिला विशेष आवडे. कारण, नाकाबरोबर मिशांचीं अणकुचीदार टोकेंही चावायला मिळत. ही मांजरी अत्यंत बुद्धिमान् होती. “ चिंगुळ्या, पापा घे ” म्हटलें कीं ही मांडीवर चहून गालओंठ चाटूं लागे. हिला शिवाशिवी खेळायला फार आवडे. “ चल मी पकडतें तुला ” असें म्हटलें कीं ही झाडावर चहून मिस्किलपणें खालीं माश्याकडे पाही आणि. “ आतां तूं पकड मला ” म्हटलें कीं लगेच खालीं उतरून जवळच्याच एकाद्या झुडपांत लपून बसे व चालतांना पुटकन बाहेर येऊन पायाला

विळखा घाली. हिला लोंकर खायाला अतिशय आवडे. लखनौला हिवाळ्यांत थंडी फार आणि गरम कपडे बाहेर काढले कीं चिंगाबाईंचें फांव. चिंगीनें चगदण पाडलें नाहीं असें एकही काबळें (ब्लॅकेट) आमचेकडे नाहीं. गरम पुलओव्हर, ड्रेसिंग गाऊन जें सांपडेल तें या बाईसाहेब चघळीत बसायच्या.

गोकुळांत खोब्या करून कृष्णानेंसुद्धां उच्छाद आणला नसेल इतका हिनें आणला. तिच्या या गुणामुळें तिला टाकून देण्याची भाषाही घरांत, विशेषतः आजीकडून, वारंवार ऐकूं येई. एकदां चिंगीनें खाल्लें एक कांबळें आजी चरफडत चरफडत रफू करीत बसली होती. माझी नजर सहज खालीं गेली तों चिंगाबाई खाली दुसऱ्या टोंकाला गुरर करीत तें कांबळें खात होत्या. हिनें घरांत घाण करूं नये म्हणून हिच्या लहानपणापासून मोरीत, माती घालून एक घमेलें ठेवलें होतें. तेथें जायचें असलें म्हणजे ही हांक मारून मोरीचें दार उघडायला सांगे. इतकेंच काय पण चांगली तीन मुलांची आई झाल्यावरसुद्धां ही जर बागेंत असली आणि परशुरामपंतांचें बोलावणें आलें तर ही घरांत येण्याकरितां बाहेरचें दार उघडायला सांगे व सरळ मोरीकडे जाई. इतर मांजराप्रमाचें हिनें नैसर्गिक विधीकरितां अंगणाचा उपयोग कधींच केला नाहीं. ह्या मांजरीवर माझें जितकें प्रेम होतें तितकें कोणत्याही मांजरावर कधीं बसलें नव्हतें व बसणार नाहीं. रात्रीं ही नेहमीं माझ्या हंतऱणांत निजे. एकदां मी दीड महिना आजारी होतें हिनें माझें हंतऱण कधीं सोडलें नाहीं. चिंगीचे सर्व प्रताप लिहीन म्हटलें तर एक वेगळाच लेख होईल. इस्पितळांत बाळंत होऊन जेव्हां मी घरीं आलें तेव्हां चिंगीनें अर्धा तासभर माझें तोंड चाटलें, पण जेव्हां का माझ्या तान्ह्या मुलीचें नवीन अस्तित्व तिच्या नजरेस आलें तेव्हां तिनें सईकडे असें

भिल्लिणीचीं बोरें

कांहीं रागानें व मत्सरानें पाहिलें कीं माझ्या उरांत धडकीच भरली. ती जातीची इतकी लाघवी होती तरी सईचा तिनें एकदांमुद्दां पापा घेतला नाहीं. उलट सई दृष्टीस पडतांच तिची मुद्रा अशी कांहीं उग्र व संतप्त होई कीं मी सईजवळ सदोदित एक माणूस पहाऱ्याला ठेवूं लागलें. चिंगीच्या मत्सराच्या भीतीनें आम्ही सुटींत चिंगीला लखनौलाच ठेवून गेलों.

सुटींत आमच्या घरीं आप्पांचे चिटणीस राहणार होते. आणि त्यांचाही चिंगीवर फार जीव होता. परंतु आम्हीं जातांच तिनें घर सोडलें. सुटीहून परत आल्यावर “ चिंगे चिंगे ये ” असा आक्रोश करीत व “ चिंगीला पाहिलीत का ” म्हणून लोकांना विचारीत मी विश्वविद्यालयाच्या सर्वे आवारभर भटकत होतें. सर्वांनीं मला वेढ्यांत काढली असेल, काढीनात. प्रेमानें माणूस वेडें होतें. राम नव्हता का “ हे सीते हे सीते ” करीत वृक्ष-पर्वताजवळ तिची विचारपूस करीत ! चिंगी सांपडून देणाराला पांच रुपयांचें बक्षीसही लावलें. अखेरीस मी खेळायला जात असें त्या क्लबांत ती असल्याचा टेलिफोन रात्री ११ ला आला. लगेच मी शोफाराला उठवून क्लबांत गेलें. हांक मारतांच लगेच ती मजजवळ आली. मीं तिला उचलली, आम्ही एकमेकींचे पुष्कळ पापे घेतले आणि मोटारींतून आम्ही दोघी घरीं आलों. तिला दूध घातलें, तिनें सगळीकडे हिंडून सर्व घराची पहाणी केली व मजजवळ येऊन सारखी ‘ म्यांव म्यांव ’ करून दरवाज्याजवळ नाचूं लागली. हिला कांहीं तरी हवें आहे हें मला समजलें. मीं उदून दरवाजा उघडला तेव्हां ती बाहेर गेली व मला बोलावूं लागली. मला संशय आला. तिनें पिळें घातलीं होती. फिरून मी तिला घेऊन मोटारींतून क्लबांत गेलें. ती सारखी कांहीं तरी सांगे पण पिळें कांहीं दाखवीना. मागून समजलें

कीं तिनें ज्या कोठींत पिले घातलीं होतीं तीं रात्रीं बंद केली होती. मी घरीं जाऊं लागलें कीं ती मागोमाग येई. अखेरीस मी चालतच घरीं जायचें ठरवलें. ती कुत्र्याप्रमाणें अर्धा मैल माझ्या मागोमाग आली, पण पुढें पुलावर मुलें मोठमोठ्यांदा गाणें म्हणत होतीं त्यांला विचकून पळून गेली. मी तशीच घरीं आलें व पिळें सांपडून देणाराला आणखी पांच रुपयांचें बक्षीस लावलें.

दुसरे दिवशीं पिलांसहवर्तमान चिंगाबाईनीं गृहप्रवेश केला. पिलें झाल्या-पासून मात्र चिंगीनें सईचा द्वेष केला नाहीं. नंतर कांहीं महिन्यांनीं मी विलायतला गेलें. दुसऱ्याच दिवशीं चिंगीनें गृहत्याग केला. अजूनपर्यंत ती अज्ञातवासांतच आहे. इतकें अमून बहुजनसमाज म्हणतो कीं मांजरांना माणसांचें प्रेम नसतें, जागेचें असतें. चिंगीच काय पण जेव्हां जेव्हां आम्हीं घर बदललें आहे तेव्हां तेव्हां आमच्या त्या त्या वेळच्या मांजरांनीं मोठ्या खुपीनें आमचेबरोबर आपलेंही बिऱ्हाड बदललें आहे. माझी हल्लींची मांजरी लोटी आणि तिचा भाऊ चंबू या दोघांना आम्हीं मुलांप्रमाणें आमच्या डब्यांतून लखनौहून पुण्याला आणलीं. त्या वेळीं पुण्यास 'खिचडी' नांवाची आमची एक मांजरी होतीच. लोटी आणि खिचडी पहिल्या दिवसा-पासून एकमेकींना पाण्यांत पहातात. आतां अडीच वर्षे होऊन गेलीं पण त्या एकमेकींशीं एकसुद्धां शब्द बोलल्या असतील तर शपथ. सवती सवतीसुद्धां बोलल्या पण या मांजऱ्या इतक्या स्वाभिमानी आहेत कीं एकीला बशींत दूध घातलें तर दुसरी तिकडे बघायची सुद्धां नाहीं. तिला वेगळ्या बशींत दूध घालावें लागतें. प्रथम कांहीं दिवस या पुष्कळ भांडल्या परंतु आतां त्या एकमेकींच्या वाटेस न जातां " आपलें काम बरें आपण बरें " अशा वृत्तीनें राहतात. एकीला पोरें झालीं तर मात्र दुसरीही त्यांना पाजते. नाहींतर आपण

भिल्लिणीचीं बोरें

माणसें ! कोणाशीं वाकडें आलें तर त्याच्या नातवंडा-पतवंडावरही सूड उगवायला तयार. परंतु संसारांतील या कलहाला कंटाळून चंबूमहाराजांनीं मात्र संन्यास घेतला. ते आमच्या घरासमोर वैदिकाश्रमांत वेद पढत असतात. या मांजऱ्यांचीं बाळंतपणें म्हणजे एक प्रकरणच असतें. त्यावेळीं त्या आम्हाला बोलावून जवळ बसायला सांगतात आणि पोटांतून इतक्या कांहीं प्रेमानें व गोडपणें लाडिक लाडिक आवाज काढून बोलतात त्या पिळें मोठीं होऊन मार्गी लागेपर्यंत. मोतीवाल्या थत्त्यांच्या येथेंही कुत्रीं-मांजरे पुष्कळ आहेत, तेथें मायलेक दोघी लेकरवाळ्या असल्या म्हणजे आजी आपल्या पिळांना व नातवंडानाही पाजते आणि आई आधुनिक आयांप्रमाणें भटकायला जाते. एकदां आजीचे दिवस भरले होते, पोट दुखूं लागलें तेव्हां तिनें घरांतील मंडळींना ' म्यांव म्यांव ' करून बोलावलें पण त्यांना कांहीं समजलें नाहीं, मग तिनें आपल्या मोठ्या मुलीला बोलावलें पण तीही येईना. मानगूट धरून फरफटीत आणून बाळंतपणाला जागा शोधली होती तेथें बसवलें पण ती उदून गेली. अखेरीस तिनें चंपी कुत्रीचा पट्टा धरून तिला तेथें आणलें. चंपीला मात्र या माऊ आजीच्या मनांतला हेतु कळला व तिची सुटका होईपर्यंत चंपीनें तिला सोबत केली. वेगवेगळ्या मांजरांच्या आवडीनावडी व स्वभाव इतके भिन्न असतात कीं, मांजरवेड्या लोकां-खेरीज तें कोणाला खरेंही वाटणार नाहीं.

सौ. सरोजिनी नायडूंच्या येथें ' झम्झम् ' नांवाचा राखी रंगाचा एक सुंदर केसाळ बोका आहे. हा अस्सल मोंगल आहे. याला धोतर नेसलेलीं माणसें आवडत नाहींत. परवांच त्यांची मुलगी पद्मजा सांगत होती कीं, कांप्रेसवाली धोतर नेसलेली मंडळी आईकडे आली कीं, झम्झम् तेथून पळ

काढतो. पद्मजावर याचें विशेष प्रेम आहे. ही एकदां गोव्याहून परत आली तेव्हां याला इतका कांहीं आनंद झाला कीं त्यानें तिला चावून व ओरबडून बेजार केलें.

माझी चिंगीही फार प्रेमांत आली की चाटतां चाटतां काडकून गालाचा नाहीतर नाकाचा चावा घेई. मांजराच्या आवडी फार विचित्र असतात. खिचडीला शेवग्याच्या शेंगा, बटाळ्याच्या साली फार आवडतात, तर गंगीला सुपारी, पोपया आणि तोंडलीं फार आवडतात. माझा जांवई वाघ्या हा मुळींच खादाड नाही. परंतु डाळें घरांत आणलें कीं याची धांदल उडते. खिचडीला डोकें खालीं व हुंगण वर अशा अवघड पवित्र्यांत बसायला हवें असतें तर हिच्या आईच्या मानेवर बसे. लोटीला गाणें आवडतें; गंगीलाही आवडत असे. गंगीचें आप्पांवर फार प्रेम होतें. आप्पा बंगलोरला सुमारे वर्षभर होते. ते परत आल्यावर गंगीला अतिशय आनंद झाला. ती सकाळीं सात वाजलें कीं नेमकी आप्पांना उठवावयाला जायची. ही अठरा वर्षांची होऊन मेली. मांजरांना आवाज बरोबर ओळखतो. आप्पा घरीं येत तेव्हां बाहेरून “ दार ” म्हणून ओरडत. आप्पांचा शब्द कानीं येतांच रंग्या असेल तेथून धांवत येऊन दाराच्या कडीकडे पहात बसे. काढतां येती तर त्यानें ती कडी काढली असती. प्रेमानें वाढवलेलीं मांजरे अतिशय लाघवी असतात, ती चोरून खात नाहीत.

फार काय ‘ खा एकदांची ’ म्हणून भस्कून त्यांना पुष्कळ खायला घातलें तर ती रुसून बसतात, पदार्थाला तोंडही लावीत नाहीत, पण तेंच अन्न, जवळ बसून गोड बोलून एक एक घास घालून भरवलें तर सारें खाऊन

भिल्लिणीचीं बोरें

टाकतात. मांजरांना कृतघ्न, अप्पलपोटी, निर्बुद्ध या विशेषणांनीं पुष्कळ लोक संबोधतात. तें कां तर भाकरीच्या तुकड्याकरतां तीं माणसांचीं गुलाम होत नाहींत म्हणून. मांजराला भाकरीची पर्वा नसते. माणसाची असते. जें माणूस त्याला आवडतें त्यानें त्याला कधीं एक घासभरसुद्धां खाऊं घातलें नाहीं तरी मांजर त्यावर अखंड प्रेम करतें व त्याच्याबरोबर कोठेंही जायला तयार असतें. माझा जांवई वाच्या याला मी अगदीं पुस्तकाप्रमाणें माझ्या हातांत घेऊन घरीं आणतें. तो येथें चैनीत राहतो. घरची आठवण सुद्धां काढीत नाहीं. मात्र परवां मला पांच दिवसांनीं गांवाला जावें लागलें तेव्हां लगेच स्वारी परत आपल्या घरीं गेली. मांजर अन्नाचें मिधें नसतें. तें अत्यंत स्वभिमानी, संतुष्ट व स्वतंत्र वृत्तीचें, आणि दुसऱ्याच्या कारभारांत कधीं तोंड न घालणारे असतें. इतर जनावरांप्रमाणें त्याला कांहीं शिकवतां येत नाहीं म्हणून त्याच्यावर निर्बुद्धपणाचाही आरोप करण्यांत येतो. तें शिकत नाहीं याचें कारण तें फटक्यांच्या भीतीची किंवा खाऊच्या लाचेची पर्वा करीत नाहीं. मनुष्यप्राण्याच्या कसरतीच्या हौसेची तें फिकीर करीत नाहीं. परंतु प्रेमानें तें पुष्कळ गोष्टी शिकतें. माझी लोटी माझ्या तोंडांतून घांस घेते. मांडीवर आडवी होऊन मुलाप्रमाणें चमच्यानें दूध पाजून घेतें.

मांजर फार बुद्धिमान् असतें. एखाद्या अडचणीच्या जागीं खाण्याचा कांहीं पदार्थ ठेवला तर मांजर जितक्या लवकर तो पटक्यावील तितक्या लवकर कुत्र्यालाही तें साधणार नाहीं. माझ्या मामाची मांजरी शकी (माझ्यावरूनच तिचें नांव ठेवलें आहे.) पेल्यांतील दूध ऊन असलें तर त्यांत पंजा बुडवून तो चाटते व अशा युक्तीनें सर्व दूध चट्ट करतें. मांजर घरांत असलें कीं उंदराचें भय नाहीं. इतकेंच नाहीं तर विंचूकाटयाचेंहि भय

नाहीं. मांजर सापालासुद्धां मारतें. एका नागाची व एका मांजराची लढाई मीं पाहिलेली आहे. नागानें जरा वळवळ केली किंवा फणा वर उचलली कीं मांजर त्यावर पंजा मारी. नाग अगदीं रक्तबंबाळ झाला होता. हें द्वंद्व दीड तास चाललें होतें. अखेरीस मांजराची सरशी होऊन नागराज गतप्राण झाले. मांजराचे कट्टे द्वेष्टेही मांजराच्या निर्मलपणाचे गोडवे गातील. मांजराइतका सुंदर प्राणी मला वाटतें साऱ्या दुनियेंत नाही. त्याचा प्रत्येक हावभाव गोंडस दिसतो. त्याचें बसणें, उठणें, वेटोळें करून निजणें, अंग चाटणें, पंजानें डोकें चाटणें, शेंपटी वर करून चालणें, लाडांत डोकें घासणें, सर्वच किती मनोहर दिसतें. मांजराच्या पिलाचा खेळ म्हणजे तर सौंदर्याची परमावधीच वाटते. यावरून लंडनमध्ये घडलेली एक हकीकत आठवते. एकदा रविवारीं शेवटच्या खेळानंतर मी एकटीच घरीं येत होतें. रात्रीं बाराचा सुमार असेल. वाटेंत एक चार पांच महिन्यांचें मांजराचें पिल्लें, एका घराच्या कुंपणाच्या भिंतीवर चहून बसलेलें दिसलें. मीं त्याला जवळ घेतलें, त्याच्याशीं बोललें, एकदोन मुके घेतले आणि फिरून त्याला भिंतीवर ठेवून चालूं लागलें. कांहीं वेळानें माझ्यामागे पाचोळ्यांतून कांहीं तरी सळसळल्याची चाहूल लागली. पाहिलें तर हे पिलाजीराव माझ्यामागून येत होते. मी जरा चषापलें. याला घरीं न्यावें तरी पंचाईत. कारण रविवारीं मोलकरणीला सुट्टी असल्यामुळें जेवणाचीं उष्टीं खरकटीं व उरलेलें अन्न सगळें टेबलावर असणार, तें हें मांजर सांडील, लवंडील, पाडील, फोडील ही भीति. शिवाय विलायतेंत कांहीं भटकीं मांजरे नसतात. उगीच कोणाचें मांजर कसें घरीं न्यायचें ? चोरीचा आळ आला तर ? मीं जरा थांबून प्रेमानें त्याला “ बाळा जाई परतोनि ” असा उपदेश केला पण तें कांहीं ऐकेना, तेव्हां थोड्याशा गंभीर स्वरांत मीं त्याला म्हटलें “ सोऱ्या, जा आतां घरीं, ह्या भलत्या वेळीं कशी मी तुला घरीं नेऊं ? माझे वडील

भिल्लिणीचीं बोरें

काय म्हणतील. जा, माझ्या मागें येऊं नको अन् मला त्रास देऊं नको, जा.” असें बडबडत मधून मधून मागें वळून पहात मी पुढें चाललें होतें. कोपन्यावर वळतें तों माझे शब्द ऐकून एक पोलीसचा शिपायी अस्तन्या वर करून विचारूं लागला “बाई काय भानगड आहे ?” माझ्या भाषणावरून एकाद्या बाईला रात्रीं त्रास देणारा कोणी तरी लफंग्या असेल असें वाटून शिपाई-बोवा आपलें कर्तव्य बजावीत मदतीला धावून आले होते. मी माझें हंसूं दावीत “ती पहा भानगड” असें म्हणून त्या पिलाकडे बोट दाखविलें त्यावेळीं त्या धिप्पाड पोलिस शिपायाचा चेहरा चित्र काढण्यासारखा झाला होता. आश्चर्य, निराशा, उपहास, हंसूं असे कित्ती तरी भाव त्याच्या चर्येवर उतरले होते. शिपायाची फजिती झाली असली तरी आमच्या मार्जार मित्रवर्यांनीं मात्र त्या काळे डगलेवाल्याला भिऊन पोबारा केला होता, खरा. ‘मांजर’ हा विषय निघाला कीं मला रहावतच नाहीं. परंतु मांजरे आधींच थोड्या लोकांना आवडतात. त्यांचें चन्हाट अधिक वळीत बसलें तर कांहीं मंडळी त्यांतलीही कमी होतील अशी भीति वाटते, तेव्हां येथेंच आटोपतें घ्यावें हें बरे.

हरवलेली छत्री

५

‘माझी छत्री कुणी नेली ?’ आप्या गरजले. दुपारचे तीनसुद्धां वाजले नव्हते. आतां यांचें काय नडलें होतें छत्रीवांचून. तीहींच्या आंत नोकरांपैकीं कोणीं गडबड केली तर अशी फैलावर घेतें मी एकेकाला. पण आप्यांची काय तशी हजिरी घेतां येते ? बाकी इतर लोकांना वाटतें कीं मी आप्यांना सासुरवास करतें म्हणून. स्पष्ट बोलणें हा काय सासुरवास झाला ? हे लोक भितात त्यांच्या मिशांना. मला हो कसली त्या मिशांची भीति ? चांगल्या उपटल्या आहेत लहानपणीं दोन्ही हातांनीं.

“कोणीं नेली माझी छत्री ?” खालीं गजर चाललाच होता. मी वर नुसती ह्या कुशीची त्या कुशीला बळलें. पण आजी बिचारी जांवईबोवांच्या छत्रीच्या शोधार्थे खुडबूड करूं लागली. “कुठें ठेवली होती ती छत्री ?” असें आजीनें विचारतांच जांवईबोवांचा सूर वरच चढला. “तें माहीत

भिल्लिणीचीं बोरें

असतं तर कशाला हुडकीत बसलों असतों गाढवासारखा !” मला ओरडायची संवय आहे असा आप्पा आपले नेहमीं माझ्यावर आरोप करीत असतात. “ तुम्ही माझ्या दसपट ओरडतां ” म्हटलें तर ते कबूल करीत नाहीत. बरे, माझी बाजू उचलून धरायला कोणी धजावत नाही. भीति वाटते ना मिशांची !

“ पांढू माझी छत्री पाहिलीस का रे कोठें ? ” “ नाय बा सकालीं मी झाडलां नाय. ” “ राम, तूं घेतलीस माझी छत्री ? नाही ? मग जानकीला विचार पाहूं. ” सगळें घर ती छत्री शोधायला लागलें. मांजऱ्यासुद्धां कावऱ्या-बावऱ्या होऊन कान मार्गेपुढें करीत, नाकपुड्या हलवीत, अडीअडचणींतून नाक खुपसून छत्री शोधायला लागल्या. मग त्यांना छत्री म्हणजे एक मोठा थोरला उंदीर वाटला कीं काय न कळे. तेवढ्यांत एकीच्या शेपटीवर आप्पांचा पाय पडला. ती केंकाटली. आप्पा रंगांतच होते. “ चायला सारखीं अडमडत असतात पायांत पायांत. ” इतक्यांत आमचें कन्यारत्न जानकीबरोबर धांवतच शाळेंतून घरीं आलें. मांजरीचें केंकाटणें फाटकांतच तिच्या कानीं आलें होतें. “ काय झालं आजोबा ? लोटीला काय झालं ? तूं मारलंस तिला ? ” पण तिच्या प्रश्नावलीकडे आजोबांचें लक्ष कुठें होतें. ते जानकीलाच विचारतात,

“ जानकी, तूं सईला आणायला माझी छत्री घेऊन गेली होतीस ? ”

“ न्हाई, मीं माझी छत्री नेली होती. ही बगा. ”

“ मग माझी छत्री गेली कुठें ! ”

“ सकाळीं मीं झाडलं तवा होती. ”

आमच्या कन्यारत्नाची जिज्ञासा जागृत झाली.

“ आजोबा कुणाची छत्री ? ”

“ माझी. ”

“ कुठें होती ? ”

“जानकी म्हणते सकाळीं इथें होती.”

“कशी होती”

“मुठीला एक गोंडा होता.”

“मला हवा गोंडा. ऊं...ऊं...ऊं” केवढा अनर्थ ओढवला आहे ! एक संबंध छत्री हरवली आणि ही पोरटी आपली गोंड्याचें दुमणें घेऊन रडत बसते. काय म्हणावं हिला.

“झाली काय मग छत्री ? मागल्या महिन्यांतच विकत आणली होती. कशाला घेत असतात दुसऱ्याच्या वस्तू आणि परत जागेवर म्हणून कधीं ठेवायच्या नाहींत.....” ती छत्री सांपडेपर्यंत आमच्या तीर्थरूपांचा आक्रांत चालू रहाणार हें पाहून आम्हीं त्या बाबतींत लक्ष घालावयाचें ठरवलें. जिन्यावर माशीं पावलें वाजतांच आप्पा विचारतात, “शकू, तूं घेतली असशील माझी छत्री.”

“मी कधींच कोणाची छत्री घेत नसते. तुम्हींच विसरलां असाल कुठेंतरी.”

“मी आज बाहेर तरी गेलों का ? उगगीच काय ?”

“मग काल रात्रीं पत्त्याच्या अड्ड्यावर राहिली असेल.”

मध्येच जानकीनें तोंड घातलें. “न्हाई. मी सकाळीं झाडली तवां होती.”

“मग मात्र चमत्कार आहे. कायरे तुम्ही कोणी घेतली होतीत ?”

छत्रीला बोट लावलें नाहीं म्हणून सर्वजण शपथा घेऊं लागले. शिवाय सगळे नोकर जुने आणि प्रामाणिक. मग घरांतून गेली म्हणायची छत्री. जिन्नस घरांतून जातो कसा ? “कायरे तुम्हीं कोणी पुढलं दार उघडं टाकलं होतं का ?”

“बाई आमी न्हाई कधीं पुढलं दार उघडं टाकीत. तुमी बाहीर बागेंत फिरतां तवा बरीक असतं उघडं.” झालें. माझ्याच गळ्याशीं आलें. चोर तरी

भिल्लिणीची बोरें

काय धीट हो ! त्या दिवशीं माझ्या चुलत्यांची फाटकापासली सायकल नेली. परवां शेजारच्या वासूच्या सायकलचा दिवा अगदीं अंगणांतून पळवला. आणि आत्तां सरळ घरांतून छत्री लांबवली. धैर्याची तर कमालच आहे म्हणायची.

“ पण कायहो आप्पा, आज तुमच्याकडं कोण कोण आलं होतं ? ”

“ महाजनि आले होते. ”

त्यावर जानकी म्हणते, “ त्यानी न्हाई नेली. मी पणितलं त्यांना जातांना. ”

“ आणखी कोण आले होते ? ”

“ आणखी नाही कोणी आलं. ”

“ काय ? संबंध सकाळभर एकट्या महाजनीखेरीज दुसरं कोणीच आलं नाही तुमच्याकडे ! आश्चर्यच आहे मोठं ! त्या दारावरच्या घंटेला किती महिन्यांत अशी विश्रांति मिळाली नसेल ! ” मीं जरा उपहासानें म्हटलें. पण आप्पा काय कमी आहेत ? किती झाले तरी ते माझेच वडील. ते लगेच म्हणाले, “ तुझ्याकडेच आले होते बापूसाहेब. ” हो खरेंच. आज सकाळींच बापूसाहेबांच्या मोटारींतून आम्ही चार मंडळी ग्रामसुधारणा कार्याला गेलों होतो खरीं. कोणी शेतकऱ्यांना खतपाण्याची माहिती देतात, कोणी विहिरी खणतात, कोणी रस्ते करतात, कोणी शेंबड्या पोराना आंगोळी घालतात, कोणी शाळा काढतात, कोणी औषधं देतात, आमचा आपला तिसराच पंथ. आम्ही संततिनियमनाची माहिती देतो. देतो कसल्या देऊं पहातो. आधीं कोणी माझे म्हणणें ऐकून घ्यायलाच तयार नसतें. त्यांतून चोहून मारून मागील दारीं हळूच कोणी तयार झालें तर म्हणतात, “ बाई हें नग. नरड्यावाटं घ्यायचं औषध द्या. ” मीहि पण त्यांच्या भाषेंत उत्तर देतें. “ देईन. पर तुमी नरड्यावाटं प्वार काहून दावा तवा नरड्यावाटं घ्यायचं

औषाध देईन. ” एकदां तर मला एक अशी शिष्यीण भेटली ! म्हणते, “बाई गुदस्तां तुमचा मंत्र ऐकला तर या बारीला मला जुळीं प्वारं झालीं. ” आपण केली असेल चूक आणि त्याचें खापर माझ्या माथीं ! आणि जुळीं झालीं हा काय माझा दोष ? बाकी तीनचार बायकांनीं मात्र नाहीं म्हणायला मला चांगलें यश दिलें.

नाहींतरी खेड्यांतल्या बायकांशीं वागणें मोठें कठीण. प्रथम मी आपली खेड्यांत जायचे म्हणून माझ्याकडून चांगली तयारी केली. तिथल्या बायकांना परकें वाटूं नये म्हणून चांगलें टोपपदरीं इरकली लुगडें नेसलें. सरळ भांग काढून चप्प अंबाडा घातला. मोठें कुंकू लावलें. पायांत कोंकणी वहाणा घातल्या. मला वाटलें पुरें झालें. पण गळा भुंडा होता आणि कपाळाला कुंकू होतें हा विरोधाभास आमच्या सुधारकी डोळ्यांना दिसला नाही. बरें इतकेंच करून थांबलें असतें तर एकादी ‘ लगीन न झालेली शिकलेली बाई ’ वाटलें असतें. पण एक दिवस माझ्या सईला दाखवायला घेऊन जायची दुर्बुद्धि झाली. हो. मोठा अभिमान वाटतो ना मला तिचा ! झालें. बायका आपापसांत कुजबुजू लागल्या “ नवरा हाय म्हणावं तर गल्यांत काई बी न्हाई, न्हाई म्हणावं तर कुकू लाविती. लगीन झालं न्हाई म्हणावं तर प्वारीला घेऊन येती. कसली आवा हाय काय जनु. ” ही एवढी सगळी भानगड चुकवायला मग आईचें मंगळसूत्र धुंडून काढलें आणि ग्रामसुधारणेच्या वेषांत त्या मंगळसूत्राची भर घातली. एवढें सगळें कशासाठीं तर दुसऱ्याची संतति मर्यादित ठेवण्यासाठीं. जाईनात. होईनात का खंडीभर पोरें. मला कशाला फुकटची उठाठेव ? बाकी मीं जेव्हां हें काम हातीं घेतलें तेव्हां मला वाटलें होतें कीं लोक म्हणतील, ‘ आपल्याला पोरं व्हायचा मार्ग खुंटला तेव्हां आतां दुसऱ्यांना बंद करायला सांगते. ’ पण एकाहि सुशिक्षितानें अशी टीका केली नाही. माझ्या काकूच्या म्हाताऱ्या आत्याबाईनें मात्र बरोबर टोला मारला. “ नांदत नाहींस

भिलिणीचीं बोरें

नवऱ्याजवळ आणि आपल्याला पोरं होत नाहीत तेव्हां आतां लांडघा कोल्ह्याप्रमाणें दुसऱ्यांना शेपटघा तोडा म्हणून उपदेश करतेस. ”

असो. छत्रीची कहाणी बाजूलाच राहिली. बापूसाहेब सकाळीं घरीं आले होते खरे. त्यांनीं तर चुकून आप्पांची छत्री नेली नसेल ना ? त्यांच्या मोटारींत दोन छत्र्या पाहिल्याचें मला अंधुक अंधुक आठवूं लागलें. ठरलें. तपास करायचा. काढली बाहेर सायकल. घातला पावसाचा कोट. चढवली टोपी. इतक्यांत सईबाईंनीं हटकलें, “आई कुठें चाललीस ? ” “ मष्णांत. ” माझा कांहीं शकुनापशकुनावर विश्वास नाही पण नसतें विचारलें टवळीनें तर काय बिघडलें असतें ? इतकेंहि करून कुठें थांबली लंका. “ मी येणार ” ची टुरटुर आहेच. “ अग सायकलवर कशी येशील तूं ? ” शेवटीं तिला खेळ आणावयाचें वचन दिलें तेव्हां एकदाची सुटका झाली. त्याकरतां पिशवीचें लोढणें बरोबर घ्यावें लागलें. लगेच सायकलवर स्वार होऊन आम्ही जोरानें पाय मारीत बापूसाहेबांच्या घरीं येऊन ठेपलों. सायकल बाहेर ठेवली आणि एकएक पायरी वगळून ताडताड जीना चढून वर पोहोचलों. नमस्कार बिमस्काराच्या भानगडींत बिलकूल न पडतां विचारलें, “ बापूसाहेब, आज सकाळीं चुकून तुम्ही आप्पांची छत्री आणलीत काय ? ”

“अं ? मी ? आप्पांची छत्री ? कशाला ? ” बापूसाहेब माझ्याकडे आश्चर्यानें पाहूं लागले. तेव्हां खालीं बसून त्यांना सर्व प्रकरण समजावून सांगितलें. हो. जरी गेले दोन तीन तास आमचें घर छत्रीच्या शोधार्थ खालीं वर झालें असलें तरी बापूसाहेबांना कसा एकदम उलगडा होणार ? सर्व हकीकत ऐकून घेतल्यावर त्यांनीं आपल्या शोफरला बोलावलें.

“ काय रे सकाळीं माझ्याजवळ छत्री होती का ? ”

“ होय साहेब. ”

“ मग ती आहे का ? ”

“ होय आहे. ”

“ माझीच आहे ती हे ? ”

“ होय आपलीच आहे. ”

त्याबरोबर मी प्रश्न केला,

“ पण मोटारीत दोन छत्र्या होत्या. ती दुसरी कोणाची ? ”

“ ती त्या नर्सबाईची असेल. ”

“ नर्सबाईची छत्री पुढे त्यांच्याचजवळ होती. मागे दोन होत्या. तूच नाही का मला ती उघडून दिलीस ? ”

“ ती काकासाहेबांची होती. मी मघाच पोंचवली त्यांच्याकडे. ”

“ काकासाहेब तर पावसाचा कोट टोपी घालून आले होते. शिवाय काठी होती त्यांच्याजवळ. ”

“ हो. बरोबर आहे तुमचं म्हणणं, शकूताई. काठी आणि छत्री दोन्ही कांहीं कोणी बरोबर घेत नाही. ”

बापूसाहेबांनाहि माझ्या अवलोकनशक्तीचें कौतुक वाटूं लागलें होतें. इतक्यांत शंका येऊन ते फिरून विचारतात,

“ पण तुमची छत्री मोटारीत आली कशी ? तुम्ही आणली होतीत ? ”

“ मी नव्हती आणली. ” डोकें खाजवीत मी म्हणालें.

“ हा म्हणतो माझी छत्री मी नेली होती. मग तुमची छत्री मोटारीत कुठून आली ? ”

“ मी सांगतें बापूसाहेब. तुम्ही आमच्या घरीं उतरलां तेव्हां आपली छत्री गाडीतच ठेवली असेल आणि जातांना चुकून आमची उचलली असेल. माफ करा हं, पण छत्रीची तुम्हांला संवय आहे जरा. ” माझे डोकें आतां चांगलेंच चालूं लागलें होतें.

भिल्लिणीचीं बोरें

“ तुम्ही म्हणतां तशी मला छत्रीची संवय आहे हें मात्र अगदीं कबूल. ”

“ आणि हें खरं असेल तर आमची छत्री आतां काकासाहेबांकडं असली पाहिजे. हो कीं नाहीं ? ” वा ! माझा कयास जर खरा ठरला तर माझ्या अकलेची तारीफ करावी तेवढी थोडीच.

“ बरं मग मी आतां काकासाहेबांकडे जाऊन पहातें. ” मी उठूं लागतांच बापूसाहेबांनीं चहा वगैरे घेण्याचा आग्रह केला. पण छे ! थांबण्याचा मला मोहसुद्धां झाला नाहीं. त्या छत्रीच्या शोधाची धुंदीच जणुं माझ्यावर चढली होती. फरारी झालेल्या खुनी माणसाचा तलास लावणाऱ्या उत्साही पोलिसाला अशीच धुंदी चढत असेल का ? खालीं येऊन सायकल हातांत घेतली आणि हातांतली पिशवी दिव्याच्या खुंटीला अडकवली व टोपी शोधूं लागलें. टोपी नाहीं ! वर राहिली असेल असें वाटून तेथेंहि चटकन् पाहून आलें. तेथेंही नाहीं ! लांबविली कोणीतरी ! रस्त्यावरचीं एकदोन पोरे मिस्टिकलपणें माझ्याकडे पहात होती. त्यांचेंच बहुधा हें काम असवें. कारण मी आलें तेव्हां “ बघ टोपी बघ ” “ आवाच्या डोईवर टोपी ” अशी कुजबूज माझ्या कानीं आली होती. मी कधीं असल्या चेष्टांकडे लक्षच देत नाहीं. आपल्या बुद्धीला पटेल तें आपण करायचें. रूढी, टीका यांची काडीइतकी पर्वा करायची नाहीं हें आपलें तत्त्व. पण टोपी गेली कीं ! परवांच हुद्दाम कोटाच्या रंगाची अशी शोधून मामानें मुंबईहून पाठविली होती. आतां त्या टोपीच्या शोधाला जायचें कीं छत्रीचा शोध चालूं ठेवायचा ? अर्थात् हातीं घेतलेलें काम आधीं करायचें—असें ठरवून मारली टांग नी थडकलें काकासाहेबांच्या फाटकापाशीं. दोन्ही फाटकें लावलेलीं. सदा लावून ठेवायचीं तर करायचीं कशाला तीं एवढीं मोठीं फाटकें ? सायकल फाटकाशींच ठेवली आणि आंत गेलें. काकासाहेब चारपांच मंडळीबरोबर गप्पा मारीत चहा घेत होते. आमच्याहि हातांत एक पेला पडला. पाहिलें ? मघांशीं बापूसाहेबांकडे चहा नको म्हटलें

तर इथं दारांत पाऊल ठेवतांक्षणीं चहा ! निष्काम बुद्धीनें कर्म करणाऱ्याला भगवान असेंच फळ देतात !

काकासाहेबांना थोडी हकीकत सांगून “आज सकाळीं तुम्ही बरोबर छत्री नेली होती का ?” असें विचारले. त्यांनीं साफ नाहीं म्हटलें. मग झाले. आमचा तर्क खरा ठरला. त्यांची म्हणून पोचवलेली छत्री आमचीच असली पाहिजे. सिद्धच झालें मुळीं. याला म्हणतात गणिती डोकें. आणि लोक मला घालून पाहून विचारीत असतात कीं “तुम्ही गणिताच्या इतक्या” — म्हणजे दोनच—“परीक्षा दिल्यात त्याचं पुढें काय चीज केलंत ?” जाऊं दे.

आतां ती छत्री घेऊन कधीं एकदाची घर गांठतें असें मला झाले. रोज तासन् तास घुटक्या मारीत चहा पिणारी मी गटागट चहा घशाखालीं ओतून निघालें. बाहेर एक छत्री होती. काकासाहेबांनीं “ही तुमची आहे का ?” म्हणून विचारलें ! मीं कधीं आप्पांची छत्री न्याहाळून पाहिली होती ? एक-मेकांच्या कारभाराची उठावेव करण्याची आमच्या घरची रीतच नाहीं मुळीं. छत्री केव्हां आणली, कुठें घेतली, काय पडलें, कशी आहे, मला कशाला त्याची पंचाईत. पण आतां काकासाहेबांना काय सांगायचें ? आपलें अज्ञान दाखवायचें ? छे ! उलट पत्र करायचा “तुमची नाहीं ना ? मग आमचीच.”

असें म्हणून घेतली छत्री, मारली खाकोटीला आणि गांठली सायकल. निघालें घरीं. अरे हो ! सईला खेळणें घ्यावयाचें होतें नाहीं का ? वाटेंत एका दुकानाशीं थांबलें. आंत जातांना पिशवी पाहूं लागलें. पण ती होती कुठें ? दिव्याच्या खुंटीला ठेवली होती. मग ? नेली वाटतें कुणी. बरें तर बरे सायकल नाहीं लांबवली. येत नसेल चोराला सायकलवर बसायला. म्हणून नुसतीच पिशवी नेली असेल. माझा अंदाज चुकायचा नाहीं. पण चुकला नी बरोबर असला तरी पिशवी का परत येणार आहे. आतां

भिल्लिणीची बोरें

सईचें खेळणें कसें घ्यावयाचें ? घेतलें नाहीं तर सटवी जीव खाईल माझा. मग ? हं ! उधार घ्यायचें ! हंसत देईल दुकानदार. नांव आहे ना बापाचें. घेतलें एक किमतीचें खेळणें. हो एवीतेवी पैसे कांहीं आतां द्यावयाचे नाहींत मग उगीच चिक्कूपणा कशाला ? पुडकें सायकलला अडकवून घरीं आलें. आतां शिताफीनें छत्री सांपडून दिल्याबद्दल आप्पांकडून चांगलें बक्षीस उपटायचेंच. हो ! उपटायचेंच म्हटलें पाहिजे. कारण हे कोकणचे भटजी आपण होऊन का कधीं देणार आहेत ? काय उपटावें बरें ? अशीं मनोराज्यें करीत छत्री आप्पांजवळ दिली, तर म्हणतात, “ ही नव्हे माझी छत्री. माझी नवीन होती. ही कसली जुनी घाणेरडी आहे. ” सीताकान्तस्मरण जयजयराम. सर्व परिश्रम व्यर्थ, उघडून पाहिली तर खरोखरच ती छत्री फाटकी होती. आणि दोन ताराहि मोडलेल्या होत्या. नको असलेली व्याद तर काकासाहेबांनीं माझ्या गळ्यांत अडकवली नाहींना, असा अधम विचारही माझ्या मनांत डोकावून गेला. आतां पुढें काय ? ती फाटकी छत्री घेऊन फिरून काकासाहेबांकडे जायचें ? कदाचित् त्यांच्याकडे आलेल्या मंडळींपैकीं कोणाची असेल. मघाशीं छत्री नेतांनाच माझ्या ध्यानांत ही गोष्ट यायला हवी होती. पण त्यावेळीं विवेक होता कुठें. जी प्रथम हाताला लागली ती उचलली नी चाललें. म्हणून हा नसता हेलपाटा. शेवटीं काकासाहेबांच्या घरीं पोहोंचले तो ते लिहीत बसले होते. छत्रीचें रडगाणें फिरून गाऊन दाखविलें. मंडळींपैकीं कोणी छत्रीची अदलाबदल झाल्याविषयीं बोललें नव्हतें. कशाला बोलतील ? आपली फाटकी छत्री जाऊन आयती नवी हातीं आल्यावर कोण कशाला बोलिल ? मग आतां काय ? त्या मंडळींपैकीं प्रत्येकाकडे जाऊन चौकशी करायची ? पण आतां ही जुनी छत्री कोण पटवून घेणार ? छे ! हें फुकटचें लचांड झालें. या सगळ्याला कारण काय ? तर आमची दुसऱ्याच्या कारभारांत तोंड न घालण्याची वृत्ति ! आप्पांच्या

छत्रीची खडा नू खडा माहिती असती तर हा प्रसंग का येऊन ठेपता ? पण आतां काय ? हा शोध मध्येंच सोडून घ्यायचा ? छे छे—कधीच नाही. गीतेंत काय सांगितलें आहे ? कर्मण्येवाधिकारस्ते मा फलेषु कदाचन । ठरलें. जायचें घरोघरीं. आपण चुकारपणा करायचा नाही. प्रत्येकाच्या घरीं जायचे त्यांच्या ठिकाणांचे पत्ते टिपून घेतलें नशिबानें दोन घरचीच मंडळी होती. हो पांच घरची असती तर काय घ्या. कागद खिशांत घालीत आम्ही बाहेर आलों, तर सायकल बेपत्ता.

छान. टोपी गेली, पिशवी गेली आणि आतां सायकल. इतकेंहि करून छत्री नाही ती नाहीच. देव जशी परीक्षा पाहतो आहे माझी. पाहूं दे. आपणही कांहीं धीर सोडणार नाही. त्या छत्रीचा तलास लागेपर्यंत इतर गोष्टींचा विचारसुद्धां करायचा नाही. येऊं देत किती संकटें येतात तीं. माझ्या जागीं दुसरी एकादी असती तर ती छत्रीचा विचार सोडून देऊन सायकलच्या मार्गे लागती. किती झालें तरी सायकल कुठें आणि छत्री कुठें ? पण असली रुपये आणि पै वृत्ति आमच्या गांवींच नाही मुळी. आप्पांनीं नाहीं हजारां रुपयांवर लाथ मारून फर्ग्युसन कॉलेजमध्ये ७५ रुपयाची नोकरी पत्करली ? एक ध्येय पुढें ठेवलें कीं तें गांठायचें हें मला ठाऊक ! आप्पांची छत्री हातीं पडेपर्यंत तिचाच शोध करायचा. दुसरी तिसरी बात नाही. टिपून घेतलेल्या दोन्ही ठिकाणीं जायचें. आतां सायकल गेली तेव्हां टांगा करणें भाग झालें. पण पैसे होते कुणाजवळ ? दुकानदाराजवळ उधारी मागता येते तशी टांगेवाल्याजवळ थोडीच मागता येईल ? इतक्यांत एक टांगेवाला माझ्याजवळ येऊन थबकला. “ बाई टांगा ? ”

“ हवा आहे पण कवडी नाही माझ्याजवळ, चालेल ? ” “ नसली म्हणून काय झालं ? पैसे कुठें पळून जातात ? मी तुमास्नी न्हान व्हता तवापासून पगतो. कॉलीजांत झगा घालून हिंडत व्हता तवापासून. बसा. ”

भिल्लिणीची बोरें

बरें तर बरें ' झगा घालीत व्हता तवापासून ' म्हणाला. कारण त्याच्या आधीची अवस्थामुद्धां असतेच कीं ? तिचाच उल्लेख केला असता तर काय घ्या. असो. इतका आपलेपणा दर्शवल्यावर टांग्यांत तर बसलेंच पाहिजे. मीं झटकन् कोट उतरला आणि चढून टांग्यांत बसलें. " कुठं जायाचं " असे शब्द कानीं येतांच कागदावरील पत्ते पाहिले. काकासाहेबांनीं ते सांगितले तेव्हां कानांनीं ऐकले होते आणि हातांनीं टिपून घेतले होते, पण ते डोक्यांत कुठे शिरले होते ? चित्त एकाग्र झालें असतां अशीच अवस्था होते. कानांनीं ऐकूं येत नाहीं, नाकानें वास येत नाहीं, खाळें तरी चव समजत नाहीं, स्पर्श केला तरी कळत नाहीं. ज्या सगुण रूपाचें ध्यान करतां करतां समाधी लागते तेवढें रूपच केवळ मनश्चक्षूंना दिसतें ? मला तरी छत्री-शिवाय दुसरे काय दिसत होतें ? मग टिपून घेतलेल्या पत्त्यांचा बोध कसा होणार ? फिरून पत्ते वाचले तर एक टिळकरस्त्याकडला होता आणि दुसरा शनिवारांतला. असणारच. दोन्ही जवळ जवळ असते तर आमची परीक्षा कठीण कशी होती ? दोन्हीं ठिकाणें शहरच्या दोन टोकाला असायचीं. पहिल्या ठिकाणीं छत्रीचा शोध लागायचा नाहीं हें सर्व विधि-लिखितच असलें पाहिजे. निदान दुसऱ्या ठिकाणीं छत्री दृष्टीस पडो म्हणजे मिळवली ! नाहीतर तेथून ती इतर कोठें प्रवासाला गेलेली असायची. अशा तऱ्हेनें विचार करीत मी पहिल्या ठिकाणीं येऊन ठेपलें. तों केवढें आश्चर्य ! सकाळीं काकासाहेबांच्या घरी भेटलेले एक आबासाहेब टांगा वाजतांच गडबडीनें बाहेर आले आणि मनकवड्याप्रमाणें एकदम म्हणाले, " छत्रीची अदलाबदल झाली ना ? वाटलेंच मला. आणलीत का माझी छत्री ! बरं झालं. आज बारा वर्षे ही छत्री वापरतो आहे. फक्त तीनदां कापड बदललं. सकाळीं जेव्हां कां हरवली असं वाटलं तेव्हां काय वाटलं जिवाला तें सांगतामुद्धां येत नाहीं. जरा विचार केल्यावर मलाहि वाटलं कीं चुकून तुम्हीं नेली

असेल. लगेच गळ्याला तुमच्या घरीं पाठवलासुद्धां. अहो अगदीं चैन पडेना. ” काय एकेक मासले असतात स्वभावाचे ! कोणाला नेहमीं नवेनवे प्रेमविषय हवे असतात तर कोणाला जुन्याचीच चटक लागते. त्यांचा हर्षवायु जरा ओसरल्यावर टांग्यांतूनच मीं विचारलें,

“ बरे मग आमची छत्री आतां तुमच्या कडे असेल. ”

“ हो खरंच कीं, माझी छत्री सांपडल्याच्या आनंदांत तुमच्या छत्रीचं मी विसरूनच गेलों. पण उतरा कीं खालीं, आतां चहा घेतल्याखेरीज जायचं नाही. ” माझ्या मनांतून मुळींच उतरायचें नव्हतें. छत्री सांपडल्याचा अत्यानंद मलाहि झाला होता. आणि ती घेऊन त्याच टांग्यांतून मला सरळ घरीं जायचें होतें. पण आबासाहेबांच्या पुढें माझें कांहीं चाललें नाही. त्यांनीं तांगेवाल्याचे पैसे सुद्धां चुकते केले. “ नको, मी देतें ” असेंहि मला म्हणता येईना. तेव्हां निमूटपणें खालीं उतरून त्यांच्या वृद्ध छत्रीचें पुराण ऐकण्याची मनाची तयारी केली. चहा घेतल्यावर मी जायला उठलें. तेव्हां आप्पांची छत्री माझ्या हाती आली. बाहेर पावसाची थोडी बुरबुर होती. तेव्हां आतां एवढ्या अक्कल हुशारीनें मिळवलेलें छत्र ऐटीत डोक्यावर धरून घरीं जायचें ठरलें आणि कोट पाहूं लागले. कोट राहिला टांग्यांत ! बरोबर आहे. टोपी, पिशवी आणि सायकल तिघानांही आयुष्यांत बदल हवासा वाटला. कोटानें तरी आतां दुसरा धनी कां न बघावा ? कांहीं का असेना ! आप्पांची छत्री तर हिकमतीनें परत आणली कीं नाही ? विजय म्हणावा तर याला. मध्यंतरी प्रचंड नुकसान झालें म्हणून काय झालें ? कुरुक्षेत्रावर पांडवांनीं विजय मिळवला तेव्हां त्यांचें काय थोडें नुकसान झालें होतें ? माझें त्यापुढें कांहींच नाही. बापूसाहेब, काकासाहेब, आबासाहेब, प्रभृति साहेबबहादुरांच्या छावण्यांतून छत्री तर सहीसलामत परत आणली कीं नाही ? आप्पा एवढे सीनिअर रँग्लर झाले

भिल्लिणीची बोरें

पण जन्मांत तरी कधीं त्यांचें डोकें असें चाललें असतें का ? नाहींतर तुमची
लेक पहा म्हणावें.

फ्रेंच लोकांच्या जीवनांत विनोदाचें स्थान

६

फ्रान्स हा देश जरी विनोदाचें आगर म्हणून समजला जात असला तरी फ्रेंच विनोद गोष्टीवजा किंवा चुटकेवजा बहुधा नसतो. तो विजेसारखा एकदम लकलकून मागून विरून जात नाही की त्यानें पोट धरधरून हंस्तं येत नाही. पण तो गरीबश्रीमंत, बायकापुरुष, आबालवृद्ध या सर्वांच्या ठायीं सकाळपासून संध्याकाळपर्यंत, झोंपेंत आणि जागेपणीं सारखा नाजुक नाजुक गुदगुल्या करीत असतो. 'संशय कल्लोल', 'मारून मुटकून वैद्यबुवा', 'रावबहादुर पर्वत्या' वगैरे जीं फ्रेंच नाटकांचीं सुंदर रूपांतरें मराठींत झालीं आहेत, त्यावरून फ्रेंच विनोदाची कल्पना येते. तो विनोद प्रसंगनिष्ठ व स्वभावनिष्ठ असतो. त्यांत शब्दांच्या कोठ्या, किंवा बीभत्स रस फारसा आढळत नाही. फ्रेंच माणूस कितीही दुःखांत अथवा अडचणींत असला तरी त्याला आयुष्यांतील विनोदी बाजू कधींहि दिसल्याशिवाय रहात नाही.

भिल्लिणीचीं बोरें

सावकार व चोर

एकदां एक सावकार एका कुळाकडून आपली रकम वसूल करून घरी जात होता. याचा सुगावा एका चोराला लागून त्यानें वाटेंत त्याला गांदून पिस्तुलाची त्याला भीति दाखवून त्याच्या कोटाच्या आंतल्या खिशांतील पैशाचें पाकीट लांबवलें व तो चोर परत जाऊं सांगला. इतक्यांत सावकार म्हणतो “अहो दोस्त ! जरा थांबा. माझ्या विजारीच्या खिशांत आणखी चार सुटे पैसे उरले आहेत तेही घेऊन जा. मला त्यांची अडचण होत आहे.” चोरानें हंसत उत्तर दिलें “उदार पुरुषा ! मला सध्यां त्यांची जरूरी नाही. तेव्हां असं करा कीं तुम्हाला रस्त्यानें जो पहिला भिकारी भेटेल त्याला माझी आठवण काढून ते चार पैसे देऊन टाका म्हणजे आपणां दोघांनाही पुण्य लागेल; खरं कीं नाही ? बरं, रामराम.” या गोष्टीवरून उत्तरप्रत्युत्तर देण्यांत फ्रेंच लोक किती पटाईत असतात याची कल्पना होते.

जांवई पसंत पडला

एकदां माझ्या एका फ्रेंच मैत्रिणीची एका तरुणाशीं पुष्कळ ओळख झाली. त्यांचें एकमेकांवर सपाटून प्रेम बसलें व त्या दोघांनीं लग्न करावयाचें ठरवलें. आणि त्याप्रमाणें माझ्या मैत्रिणीनें ही बातमी आपल्या आईला कळवली व भावी जांवयाची ओळख करून देण्यासाठीं तिनें आईला व आपल्या मित्राला सरोवराकाठीं उपाहारगृहांत चहाला बोलावलें. चहानंतर ती तिघें एका लहानशा होडींत बसून सरोवरावर हवा खायला गेलीं. तो एकटाच वल्हवीत होता व वल्हवण्यांत तो मोठा पटाईत होता. होडी किनाऱ्यापासून बरीच दूर गेली. गप्पाटप्पा थट्टामस्करी चालली होती. सासूबाईना जांवई पसंत पडलासा दिसत होता. इतक्यांत त्यांनीं त्याला विचारलें,

“कायहो तुम्हांला पोहतां येतं का ?”

त्यानें सविनय उत्तर दिलें “ येतं थोडसं. ” सासूबाई पुन्हा विचारतात “ बुडणाऱ्या माणसांना बचावण्याइतकं ? ” जांवईबुवांनीं उत्तर दिलें “ होय. पण एका वेळीं एकाच माणसाला बचावतां येईल, कारण बुडणाऱ्या माणसाला धरायला एक हात लागतो व पोहायला एक हात लागतो. ”

तुम्ही कोणाला वांचवाल ?

हें ऐकतांच सासूबाईंचे डोळे चमकले व त्यांनीं खोचून विचारलें “ अस्सं होय ? मग समजा, ही होडी कलंडली आणि आम्ही दोघी बुडूं लागलों तर तुम्ही मला वांचवाल कीं माझ्या मुलीला ? ” जांवई एक क्षणाचाही विचार न करतां म्हणाले “ मी आपल्याला कांठांपर्यंत सुरक्षित नेऊन पोचवीन व परत येऊन मी माझ्या मैत्रिणीबरोबर जलसमाधी घेईन. ” हें उत्तर ऐकून सासूबाई बेहद्द खूष झाल्या आणि माझ्या मैत्रिणीला तर अस्मान ठेंगणें झालें !

या गोष्टीवरून आपल्याला दिसून येईल कीं शिष्टाचार व सौजन्य हे गुण विनोदाइतकेच फ्रेंच लोकांच्या ठायीं मुरलेले आहेत. फ्रेंच लोक वादांत आपल्या प्रतिस्पर्ध्याला अगदीं चीत करतील; परंतु उद्धटपणें कधीं बोलणार नाहीत. उपहासांत तर ते कोणालाच हार जाणार नाहीत. परंतु त्यांचा उपहास नेहमीं मार्मिक असतो. नुसत्या शिष्यांची मालिका ते कधींच गुंफित बसणार नाहीत, किंवा उर्भटपणें कुणाची टर उडवणार नाहीत.

१८८७ च्या सुमारास फ्रान्समध्ये *Boulangier* (बुलांजे) नांवाचा एक जनरल होऊन गेला. तो फार लोकप्रिय झाला होता व तो नेपोलिआंप्रमाणें सर्व देशाचा पुढारी होईल कीं काय अशा प्रकारची भवति न भवति त्यावेळीं होत असे. खरोखर पाहिलें असतां जनरल बुलांजे अगदीं सामान्य प्रतीचा माणूस होता व ऐन आणीबाणीच्या प्रसंगीं आपला जीव वांचवण्याकरितां पळ काढून त्यानें आपली खरी अथवा खोटी किंमत फ्रेंच लोकांना पुढें पटवून दिली. परंतु त्याच्या भरभराटीच्या दिवसांत एकदां:

भिल्लिणीचीं चोरे

मोठा वाद माजला व जनरल बुलांजेच्या बाजूने पुष्कळ लोक बोलले व प्रत्येकाने हा एक प्रतिनेपोलिआँ आहे किंवा हा एक सवाई नेपोलिआँच आहे अशा अर्थाचे उद्गार काढले.

प्रतिपक्षांतील लोकांनीं हीं स्तुतिस्तोत्रें बराच वेळ ऐकून घेतलीं व त्यांच्या पुढाऱ्यानें उठून गंभीरपणें बोलायला सुरवात केली. तो म्हणाला “आज ६० वर्षांच्या एका व्यक्तीची नेपोलिआँबरोबर बरीच तुलना केली जात आहे. पण सज्जनहो, लक्षांत ठेवा कीं नेपोलिआँच्या वयाला जेव्हां ६० वर्षे पुरीं झालीं त्यावेळीं तो सत्पुरुष केव्हांच मरून गेला होता !”

ब्लूम यांचें राजकारण

परवां प्रँग्वार नांवाचें एक फ्रेंच वर्तमानपत्र वाचतांना *Blum* (ब्लूम) आणि त्याचें अनुयायी यांच्या राजकारणाविरुद्ध एक लेख माझ्या नजरेस आला; त्याचा गोषावारा मी आपणाला सांगतें.

ब्लूम आणि मंडळी फ्रान्सचे मंत्री नसून स्टालीनचे मंत्री आहेत; त्यांना फ्रान्सचें हित साधायचें नसून सोव्हिएट रशियाचें कल्याण करायचें आहे. फ्रान्सला त्यांना लढाईत खेचायचें आहे. रशियाच्या भजनीं लागून त्यांनीं अनेक फ्रेंच तरुणांचे स्पेनमध्ये बळी दिले आहेत आणि सोव्हिएट रशियाला खूब ठेवण्याकरतां ते फ्रेंच सैन्य चीनच्या मदतीला पाठवण्याचा आटोकाट प्रयत्न करीत आहेत. आम्हीं रशियाकरितां कां लढावें ? रशियानें आमच्याकरतां काय केलें आहे ? आपला डाव साधण्याकरतां त्यांनीं इटलींत व आमच्यांत वांकडें आणलें. महायुद्धांत ऐन वेळीं आमचा विश्वासघात केला आणि आमचे कर्जाऊ घेतलेले कोट्यावधि फ्रँक साफ परत करण्याचें नाकारलें. आम्हीं त्यांना कां सहाय्य करावें ? ब्लूम प्रभृति मंडळींना सोव्हिएट रशियाकरितां लढायचें असेल तर खुशाल त्यांनीं स्वतः तांबडे भडक पोशाख घालून स्टालीनच्या सैन्यांत दाखल

व्हावें. आणि रक्ताचे सडे व प्रेतांच्या राशी पाहिल्यावांचून त्यांची राक्षसी तहान भागत नसेल तर त्यांनीं आपल्या कंपूतूनच ही सामुघी पुरवावी.

आपची खाशा स्वारी

याच वर्तमानपत्रांत एकदां एका लेखकाला तो अफू पीत असतांना सांपडल्यामुळें, पकडून तुरुंगांत टाकल्याबद्दलची हकीकत सागतांना बातमीदार लिहितो:—चीन देशांत तर अफू पिणाऱ्या लोकांना देहान्त शिक्षा देतात. त्यांची निशा उतरवण्याचा हा उपाय निःसंशय अधिक परिणामकारक आहे. व्होल्तेअर या प्रसिद्ध फ्रेंच लेखकाचें नांव आपण सर्वांनीं ऐकलें असेलच. त्याचें लिखाण फार क्रांतिकारक व त्याची लेखणी मोठी तीक्ष्ण असे. व त्यामुळें त्याचें लिखाण अनेक वेळां जप्त केलें जात असे व केव्हां केव्हां त्याला पकडण्याचे हुकूमही सरकारांतून सुटत असत. त्यापासून स्वतःचा बचाव करण्यासाठीं तो फ्रान्सच्या सरहद्दीवर रहात असे. मरणाच्या भाधीं तो एकदां फ्रान्समध्ये येत असतां त्याला देशाच्या हद्दीवरच्या अधिकाऱ्यांनीं विचारलें कीं “ फ्रान्समध्ये नेण्यास बंदी असलेल्या कांहीं वस्तू तुमच्या जवळ नाहीत ना ? ” व्होल्तेअरनें गालांतल्या गालांत हंसत उत्तर दिलें, “ फ्रान्समध्ये नेण्यास बंदी असलेली वस्तू ना ? असली तर आमची खाशा स्वारी ही एवढीच एक वस्तू असूं शकेल. ”

नोकरही विनोदी

नोकरचाकरसुद्धां आपलें काम करीत असतांना आपल्याला हंसायला संघी केव्हां मिळेल याची जणूं वाटच बघत असतात. एकदां दुपारीं तिहींच्या सुमारास मी एका दुकानांत कॉफी प्यायला गेलें, ही वेळ म्हणजे सर्वांची ऐन कामाची वेळ. तेव्हां चहाकॉफीचें दुकान त्यावेळीं अगदीं रिकामें होतें.

व तथें गिन्हाईक अशी मी एकटीच होतें. काहीं वेळानें एक माणूस तथें आला. त्याच्या पोषाकावरून तो जर्मन असावा असा अंदाज मीं बांधला. तो एका टेबलाशीं बसला; मग उदून दुसऱ्या टेबलाजवळ जाऊन बसला; तेंही त्याला पसंत पडलें नाहीं म्हणून फिरून उदून इथें बस, तिथें बस, अशी त्याची चुळबूळ चालली होती.

दुकानांतला नोकर हा प्रकार बघत होता व त्या गिन्हाईकाजवळ जाऊन गंभीर मुद्देनें म्हणतो “ नाहीं ना कुठेंच जागा सांपडत ? अहो ! गर्दीच्यावेळीं हें असंच चालायचें. ”

त्याची ही मल्लीनाथी ऐकून मला तर हंसूं आवरेना; असो.

विडी ओढण्याची परवानगी

कॉफी घेऊन झाल्यावर मी एका सिनेमाला गेलें. त्यावेळीं मी बऱ्याच विड्या ओढीत असें; फ्रान्समध्ये कांहीं सिनेमांतून विडी ओढण्याची मनाई असते. म्हणून मला माझ्या जागीं नेऊन बसवणाऱ्या इसमाला मीं विचारलें “ इथें विडी ओढायची परवानगी आहे का ? ”

तो प्राणी एक डोळा मिटून हळूच म्हणतो “ विडी ओढायची परवानगी ना; आहे बाईसाहेब, चोरून ओढण्याची आहे परवानगी ! ”

विनोदाचें बाळकडूं अगदीं उपजतच मुलांना पाजलें जातें; फ्रान्समधील बोबडीं बोलणारीं मुलेंमुद्दां अशीं चुणचुणींत उत्तर देतात कीं, एकाद्या वक्रिलालाही निरुत्तर करतील. माझी तीन सव्वातीन वर्षांची एक ‘ मोठी ’ मैत्रीण होती. तिचें नांव निकोल्. एक दिवस स्वारीनें घरांत बरेच कारभार केले होते व संध्याकाळीं तिची आई त्या सर्व पराक्रमाचा पाढा माझ्याजवळ वाचीत होती. निकोल जवळच बसून ठोकळ्यांशीं खेळत होती. नजर होती. ठोकळ्यांकडे, पण कान होते आईच्या बोलण्याकडे.

भंडावून सोडण्याचा निश्चय

मला सर्व गाऱ्हाणीं सांगून झाल्यावर तिची आई म्हणते “ बघा, बघा ! कशी साळमुदासारखी बसली आहे ! आतां येतं आहे कां ऐकायला माझें बोलणं ! ”

निकोल आपले ठोकळे मांडीतच बोबड्या बोलांत बोलते, “ नाही आई; मी किनी अगदीं बहिरी आहे ! ”

ह्याच माझ्या छोट्या मैत्रिणीबरोबर खेळण्यांत फिरण्यांत मी तासच्या तास घालवीत असें. एक दिवस आम्ही दोघी फिरायला गेलों असतां तिनें मला भंडावून सोडायचें मनांत घेतलें होतें. मी कांहीं सांगितलें तरी तिचा आपला एक प्रश्न “ कशासाठी ? ”

मी शेवटीं कंटाळलें व म्हटलें “ हें बघ निकोल, आतां फिरून तूं जर मला ‘ कशासाठी ? ’ म्हणून विचारलंस तर मी तुझं नकटं नाक खाऊन टाकीन ! ”

तरी बाईसाहेब लगलीच विचारतात, “ कशासाठी ! ” आतां काय बोलणार मी ! तिचा एक मुका घेऊन गप्प बसलें.

थोडें पुढें गेल्यावर स्वारीनें मला भंडावून सोडायची दुसरी एक युक्ति शोधून काढली. जें कांहीं नजरेस पडेल तें काय आहे, म्हणून विचारायचें. मग ती वस्तू माहीत असली तरी सुद्धां. कांहीं वेळ मी तिच्या प्रश्नांचीं सरळ उत्तरें दिलीं. “ मोटार, घोडा, झाड, सायकल दिवा, ट्रॅम ” वगैरे.

तो हत्ती आहे !

इतक्यांत एक कुत्रें समोरून गेलें. राणीसाहेबांनीं विचारलें “ तें काय आहे ? ”

भिल्लिणीचीं बोरें

मीं सांगितलं “ तें ना ? तो एक हत्ती आहे. ”

निकोल म्हणते “ हत्ती इतका लहान असतो वाटतं ? ”

मीं म्हटलं “ नाही का ? ”

ती फिरून म्हणते, “ आणि त्याला सोंड नसते वाटतं ? ”

मीं म्हटलं, “ खरं का ? ”

निकोल पुढें विचारते, “ आणि त्याचे कान तरी असे असतात का ? ”

मीं प्रश्न केला, “ मग ? ”

त्यावर ती निकोल ठासून सांगते, “तो कुत्रा आहे, हत्ती नाही काहीं ! ”

तेव्हां मी जरा चिडून म्हटलं “ माहीत होतं तर मग मला ग कशाला विचारलंस पोरटे ? ”

निकोलचें उत्तर तयारच होतें “ तुला माहीत आहे कीं नाहीं तें पाहण्यासाठी ? ”

मैत्रिणीची ओळख

आमची अशी फजिती झाल्यावर आम्ही थोड्या पुढें गेलों तों तिच्या आईच्या ओळखीची एक बाई येतांना तिनें पाहिली आणि मला म्हणते “ चल आपण तिच्याकडे जाऊं ? ”

मीं म्हटलें “ नको, माझी तिची ओळख नाही. ”

त्यावर निकोल तोड काढते “ मग मी देईन ना तुमची ओळख करून. लाजतेस काय, चल. ”

तेव्हां मीं विचारलें, “ कशी ओळख करून देशील ग ? मी तुझ्या आईची मैत्रिण म्हणून ? ”

निकोलला तें पटलें नाहीं “ आईची कां म्हणून ? माझी मैत्रिण म्हणून ओळख करून देईन. ”

फिरून झाल्यावर आम्ही तिच्या घरीं गेलों व स्वारीनें मला जेवायला ठेवून घेतलें व मी माझे हात आणि तोंड धुवायला मोरीत गेलें. निकोलही माझ्या पाठोपाठ आली. मी तोंडाला साबण फांसला व तो धुवून काढतां काढतां थोडासा माझ्या डोळ्यांत गेला व मी “आई आई” म्हणून जराशी ओरडलें.

बाईसाहेब विचारतात, “कां ओरडलीस ?” मीं म्हटलें, “साबण डोळ्यांत गेला म्हणून.”

स्वारी अगदीं खूष होऊन म्हणते, “मग माझ्यासारखीच वेढी आहेस तर तूं !” आमचें जेवण संपलें तरी स्वारीनें “इथेंच राहिलं पाहिजे” म्हणून माझा पदर धरून ठेवला.

“मी उद्यां येईन” वगैरे सांगून पाहिलं पण कांहीं उपयोग झाला नाही. अखेरीस मीं म्हटलें, “मी राहीन पण मला तुझ्या पलंगांत तुझ्याजवळ निजूं देशील ?”

निकोल माझ्याकडे पायांपासून डोक्यापर्यंत पहात व पदराचें टोंक सोडून देत म्हणते, “माझा पलंग कांहीं फार मोठा नाही आहे कांहीं.”

टोपीचा सत्यानाश

निकोलची आई जेमेंन व बाप एदमां यांचीहि अर्थात् माझी फार दोस्ती होती. एक दिवस त्या दोघांचें जरासें बिनसलें होतें. तिला हवी होती नवी टोपी; आणि तो म्हणत होता, इतक्यांत कांहीं जरूर नाही. त्यांचीं दोघांचीं तोडें दोन दिशेला व माझें मध्यें अशीं आम्ही तिघें बाहेर निघालों. त्या दिवशीं खूप पाऊस पडत होता व जेमेंन ट्रॅममधून उतरतां उतरतां पाय घसरून खालीं पडली. तिच्या हातांतील पिशवी व डोक्यावरची टोपी उडून चिखलांत पडली. तिचा नवरा तिला सांवरायला धांवतां

भिल्लिणीचीं चोरें

धांवतां त्याचा पाय तिच्या टोपीवर पडून तिचा पुरता सत्यानाश झाला. जेमेंच्या डोक्याला बरेंच लागलें होतें व रक्तहि येत होतें; पण तिकडे बिलकूल लक्ष न देतां तिनें उडी मारून एका हातानें ती सपाट झालेली टोपी उचलली व दुसऱ्या हातानें चिखलानें भरलेली पिशवी उचलीत नवऱ्याला म्हणते, “सांगा आतां; आहे कीं नाहीं जरूर नवी टोपी घ्यायची ? आणि जोडीला पिशवीची मुद्दां ? ”

तिच्या कपाळावरचें रक्त रुमालानें पुशीत तिचा नवरा म्हणतो, “थोडक्यांत चुकलें, नाहींतर तुझी टोपी आणि पिशवी बाजूलाच राहून मलाच नव्या बायकोची जरूर पडली असती ! ”

वाढदिवसाचा आनंद

एक दिवस माझ्या वाढदिवसानिमित्त मीं ह्या दोघांना व आणखी दोन तीन मंडळींना संध्याकाळीं जेवायला बोलावले होतें; जेवण झालें; पत्ते खेळून झाले. गाणीं म्हटलीं. ग्रामोफोन लावून नाचायला मुरवात झाली. रात्रभर मंगळागौर जागवायची असें माझ्या मित्रमंडळींनीं ठरवले. निकोलचा बाप फार रंगांत येऊन मोठमोठ्यानें गात होता.

मीं त्याला म्हटलें, “जरा हळू गा. समोरच्या खोलींत एक भाडेकरी आहे तो निजला असेल; त्याला आपल्या कटकटीचा त्रास होईल. ”

माझे बोलणें संपतें न संपतें तोंच तो एकदम माझ्या खोलीतून झटकन् बाहेर निसटला व समोरच्या खोलीच्या दरवाज्यावर ठोठावीत त्या गृहस्थाला विचारतो, “काय हो झोंप लागली आहे ना तुम्हांला ? माझ्या गाण्याचा त्रास नाहीं ना होत ? ”

तो गृहस्थ डोळे चोळीत चोळीत बाहेर येऊन म्हणतो, “माझ्या खोलींत होतो बुवा त्रास; पण तुमच्या खोलींत येऊन बसलों तर नाहीं होणार कदा-

चित्. ” झालें; लागलीच तोहि आमच्यांत सामील झाला व एकच हंशा पिकला.

दुसऱ्या दिवशीं रात्रींच्या जाग्रणानें व अचकट विचकट खाण्यानें निकोलच्या बापाला अपचन झालें व बऱ्याच उलट्या वगैरे झाल्या. दुपारीं मी त्यांच्या घरी समाचाराला गेलें व उलट्या वगैरे थांबल्या कां म्हणून त्याला विचारलें.

तो म्हणतो, “ नाहीं बुवा थांबत. मला वाटतं यावेळेस मलाच दिवस गेले असावे. कायग जेमेंन, तुझं काय मत आहे ? ” म्हणून आणखी बायकोला विचारतो.

आनंदी जीवन

फ्रेंच लोक ऐहिक सुखाला तुच्छ मानीत नाहीत. दुसऱ्याला उपद्रव न करतां संसारांत जितक्या सुखांचा उपभोग घेतां येईल तितका घ्यावा, जितकी चैन करतां येईल तितकी करावी, जितकें हंसतां येईल तितकें हंसावें अशा वृत्तीचे ते लोक आहेत व म्हणूनच ते दुसऱ्यांच्या उठाठेवी फारशा करीत नाहीत. कारण एक तर त्यांना वेळ नसतो, त्यांना स्वतः संसाराचा शत्रय तितका आस्वाद घ्यायचा असतो व दुसरें स्वतःच्या इच्छा एकदां तृप्त झाल्यावर त्यांना दुसऱ्यांच्या सुखाचा हेवा वाटत नाही. नसत्या कुशंका काढून फ्रेंच लोक कधीं संकटांना सामोरे जात नाहीत किंवा काल्पनिक काळज्यांचा खल करून ते चिंतेला कधीं पाचारण करीत नाहीत.

आज जग हंसतें आहे ना ? चला, हंसूं या. उद्यांचें उद्यां बघून घेतां येईल; अशा हंसऱ्या वृत्तीनें ते प्रत्येक दिवस साजरा करीत असतात.

दुखणेकऱ्याची गोष्ट

एकदां एक दुखणेकरी एका फ्रेंच डॉक्टरकडे गेला व म्हणाला, “ डॉक्टर, मी लवकर मरणार असं मला वाटत आहे ! ”

भिल्लिणीची बोरें

डॉक्टर विचारतात, “ कां हो, काय होतं भाहे तुम्हांला ? ”

तो माणूस उत्तर करतो, “ पहा ना तुम्हीच तपासून. पण मी कांहीं फार दिवस जगत नाहीं खास. ”

डॉक्टरांनीं तपासायला सुरवात केली व ते विचारतात, “ विव्याबिड्या फार पितां का ? ”

तो उत्तर देतो, “ छे हो, कधीं जन्मांतसुद्धां विडी फुंकली नाहीं. ”

डॉक्टर म्हणाले, “ असं ? तर मग तुम्ही दारू जरा जास्त पीत असणार ! ”

तो माणूस म्हणतो, “ अहो नाहीं. मी दारूच्या एका थेंबालासुद्धां कधीं शिवलों नाहीं. ”

सुंदर स्त्रियांचें व्यसन

डॉक्टर भुवया जरा वर चढवून म्हणतात, “ काय विडीहि नाहीं आणि दारूहि नाहीं ? हां, मग आतां ओळखलें. सुंदर स्त्रियांचें व्यसन असणार तुम्हांला ! ”

तो माणूस गंभीर मुद्रा करून म्हणतो, “ शिव शिव ! मी अगदीं कडकडीत ब्रह्मचारी आहे ! ”

हें ऐकतांच डॉक्टरनीं स्टेथॅस्कोप खालीं ठेवला व ते विचारतात, “ अहो, महाराज ! मग तुम्हांला जगायचं आहे तरी कशाकरितां ? ”

शब्दांच्या लडाईत फ्रान्समध्ये कोणीच कोणाला हार जात नाहीं. मग खुद्द नवराबायकोंतच अशात-हेची चकमक उडाल्यावर दोघांच्या शब्दश्रीचा महिमा काय वर्णावा ?

पावसांत भिजलेली नवराबायको

मिशैल डयूरां यांच्या *Trois Six et Neuf* या नाटकांतील एका

प्रवेशांत पावसांत भिजलेलीं नवराबायको एका खेडेगांवांतल्या घरांत येतात. ती आपली भिजून चिंब झालेली टोपी काढूं लागते. नवरा तिच्या टोपीकडे बघत म्हणतो, “अहाहा, काय पण रूप दिसतं आहे तुझ्या टोपीचं ! काढण्याच्या आधीं एका आरशांत बघ. ”

बायको टोपी काढून तिच्याकडे दुःखानें पहात म्हणते, “चूचू. परवांच विकत घेतलेली टोपी. तें कांहीं नाहीं; ही सारी तुमचीच चूक आहे. पाऊस संपेपर्यंत आपण आणखी तिथेंच थांबायला पाहिजे होतं. ”

नवरा म्हणतो, “अग, पण तिथून निघालों तेव्हां पावसाला सुरवात तरी कुठें झाली होती ? ”

लागलीच बायको उत्तर देते, “हो, पण लवकरच मोठी सर येणार हें अजमावायला कांहीं पंचांग बघायची जरूरी नव्हती. ”

नवरा उपरोधिकपणें हंसून म्हणतो, “जसं कांहीं तुझ्या ध्यानांत आलंच होतं. ”

ती जोरांत सांगते, “अर्थातच आलं होतं. ”

फिरून नवरा खोंचून म्हणतो, “तर मग बाईसाहेब नवी टोपी काढून जुनी घालावी एवढीसुद्धां बुद्धि तुम्हांला झाली नाही ना ? ”

बायको टोला लागलीच परत करते, “कारण तुम्हीच म्हणाला होत कीं, दोनच मिनिटांचा रस्ता आहे मग कशाला बदलूं टोपी ! मात्र तंगव्या तोडीत तासभर रखडवतां आहांत. ”

नवऱ्याचें उत्तर आहेच, “तूं जरा पाय उचलला असतास तर आपण पाऊस येण्याच्या आधीं केव्हांच येऊन पोचलों असतों. तुला इतकं रेंगाळत चालायला कुणीं सांगितलं होतं ? ”

बायको फणफणत म्हणते, “असले उंच टाचांचे बूट घालून तुम्ही तरी दाखवा या खेडवळ रस्त्यांतून भराभर चालून ! ”

भिल्लिणीची बोरें

नवऱ्याचें प्रत्युत्तर आहेच, “ उंच टाचांचे बूट नसले म्हणून काय झालें ? दोन्ही पेटयांची ओझीं तर मीच वाहातो कीं नाहीं ? आणि तरीसुद्धां सारखा चार पावलं तुझ्यापुढेंच चालतो आहे. ”

बायको कुरकुरत म्हणते, “ हो, मला एकटीला मागें टाकून ! ”

नवरा विचारतो, “ मग काय तुला आणखी डोक्यावर घेऊं कीं काय ? ”

बायको फिरून मूळ पदावर येते, “ तरीसुद्धां माझ्या टोपीचं वाटोळं व्हायचं थोडंच राहाणार होतं ? ”

नवरा म्हणतो, “ हो आणखी तो दुकानदार टोपी उधार घ्या म्हणत होता तो मी रोख पैसेसुद्धां देऊन बसलों ! ”

बायकोचें म्हणणें आहेच, “ तेंच बरं झालं. नाहींतर आतां त्या टोपीची पुरती वाट लागल्यानंतर वर आणखी पैसे द्यायचे असते म्हणजे मनाला जास्तीच चटक्या बसला असता. ”

हा वाद येथें संपला असें आपण समजूं नये; पण माझी भाषणाची वेळ संपली तेव्हां आतां नमस्कार !

घोडागाडी

७

सईला घेऊन मी सुमारे तीन महिने दक्षिणेत भटकत होते. व्यंकोबाच्या गिरीपासून तीर्थयात्रेला सुरवात केली. लग्नबिभ्र कांहीं केलें नाही. नुसताच देवाला नमस्कार केला. भटकत भटकत थेट लंका गांठली. माझी एक जुनी मैत्रीण बरोबर होती. शाळेपासूनची मैत्री. मग काय विचारतां, एकमेकीपासून झांकलेले असें कांहींच नाही. शिष्टपणाचें सोंग एक क्षणभरसुद्धां टिकणें शक्य नव्हतें. शिवाय परका मुलूख, परकी भाषा, ना ओळख ना देख. दोघींनाहि जीव अगदीं खालीं पडल्यासारखा वाटला. ती पडली डॉक्टराण. सदानूकदा तोच पेशा. स्वस्थपणें झोंपसुद्धां घेतां येत नाही या लोकांना. त्यांतून डॉक्टराणां तर मुळींच नाही. कारण आम्हां बायकांचीं पोटे हटकून रात्रींच दुखायला लागायचीं आणि यांना बिचाऱ्यांना रोजचीं जाग्रणें व्हायचीं. “ शकू, अगदीं कुठें तरी लांब जाऊं. जिथें आपल्याला कोणी ओळखणार नाही आणि

भिल्लिणीची बोरें

‘ डॉक्टर ’ हें संबोधनहि कार्नी येणार नाही अशा ठिकाणीं जाऊं. ” मला तरी तेंच पाहिजे होतें. म्हणून दक्षिणेंत जायचें ठरविलें. अगदीं शाळेंतल्या मुलींप्रमाणें वागून घेतलें. हंसलों काय, भांडलों काय, एकमेकींच्या खोब्या काय काढल्या, लोकांच्या चेष्टा काय केल्या. खा खा खाळें काय, भटक भटक भटकलों काय, पाण्यांत डुंब डुंब डुंबलों काय ! आमचें आम्हांलाच ठाऊक. केव्हां केव्हां लोक जरा टक्कारून पाहत. पण तिला कोणी ‘ डॉक्टर ’ म्हणून हटकीत नसे आणि “ सुप्रसिद्ध बापाची हीच ती कुप्रसिद्ध मुलगी ” म्हणून माझ्या पाठीमागें कोणी खाकरीतहि नसे. त्यांतून एखाद्या गांवीं राहण्याची अगदींच सोय होणार नाही अशी भीति वाटली कीं, मी पटकन् बापाचें नांव खिशांतून बाहेर काढीत असें. लगेच बडदास्त अशी उत्तम ठेवली जाई कीं, ‘ वाटे, खरंच आपला बाप फार मोठा माणूस असला पाहिजे ! ’ त्रावणकोर व म्हैसूरमध्ये तर ही समजूत अगदीं दृढ झाली. राहायला पहिल्या प्रतीचे सरकारी बंगले, थाटाचें जेवण, हिंडायला भल्ली थोरली सलून गाडी; आणि प्रेक्षणीय स्थळें दाखवायला कसलेला वाटाड्या ! या तीन महिन्यांत मीं इतकीं स्थळें पाहून घेतलीं कीं, नुसती यादी दिली तरी वाचणारे कंटाळतील, मग वर्णन तर बाजूलाच राहिलें. आणि हें सर्व फुकट बरें का ! अथवा बापाच्या पुण्याईवर म्हणा हवें तर. पण बापाची तरी कसली, माझीच पुण्याई म्हटली पाहिजे. कारण याच सुमारास आमचे आप्पा स्वतःच बंगलोरला महिनाभर कांहीं कामाकरितां राहिले होते. पण त्यांनीं शिवसमुद्र पाहिला नाही. वृंदावनाला गेले नाहीत, गिरसप्पाचा धबधबा पाहिला नाही, कीं भद्रावतीला भेट दिली नाही. फार काय, खुद्द बंगलोरचीच ‘ टाटा रिसर्च इन्स्टिट्यूट ’ सुद्धां पाहिली नाही. “ कांहीं, कांहीं कसं पाहिलं नाहीत ? ” असें विचारलें तेव्हां म्हणतात, “ कसं जायचं कुठें ? ओळख नाही माझी कुणाची. उगीच कुठें जायचं ? ” खरी गोष्ट आहे. गरीब विचारे ! कोण

ओळखणार कोंकणांतल्या या गरीब ब्राह्मणाला ? माझा बाप असेल सर्वांना माहीत आणि मला असेल सगळीकडे मुक्तद्वार ! पण या भटजीबुवांना कोण ओळखणार आणि कोण काय दाखवणार ?

एकंदरीत मी परत आले तेव्हां वडिलांवर बेहद्द खूष होतें. त्यांतून वाटेंतच त्यांना 'सर' ही पदवी मिळाल्याचें कळलें होतें. तेव्हां तर अगदीं ठरवून टाकलें कीं, आपण फार थोर पुरुषाच्या पोटीं — 'पुरुषाच्या पोटीं' म्हणतात का ?—जन्माला आलों आहोंत. आतां तर बादशाही शिक्रा मिळाला, मग काय पाहिजे ? "शाबास सर रघुनाथ" अशी सईच्या नांवाची तार ठोकली व कारवारला जायचा बेट रद्द करून सरळ पुण्याचा रस्ता धरला. पुण्यास आलों तर आप्पा होते तसेच दिसत होते. पोट, मिशा कांहींच वाढलें नव्हतें. टेबलावर पत्रांचा आणि तारांचा मात्र नेहमीपेक्षां मोठा ढीग पडला होता; आणि मान मोडून बिचारे उत्तरें लिहीत होते. संध्याकाळीं एके ठिकाणीं सत्काराचें जेवायला जायचें होतें. तर हे भटजीबुवा आपले 'बशींतून' गेले आणि भाड्याच्या टांग्यांतून खडखड करीत परत आले. मावतसुद्धां नाहींत भाड्याच्या टांग्यांत ! काय करावें यांना ! 'सर रघुनाथ' झाले तरीसुद्धां बशींतून जायचें आणि टांग्यांतून यायचें म्हणजे काय हा दरिद्रीपणा ! आपल्या मोठेपणाची कांहीं तरी पर्वा केली पाहिजे कीं नाहीं ! नात्याची किंवा ओळखीची मंडळीहि माझ्या कानाशीं कुजबुजू लागली, "आतां आप्पांना हें असं वागणं मुळींच शोभत नाहीं. शकू, तूं आतां त्यांना एक मोटार घ्यायला लाव." मलाहि कांहीं तरी केलें पाहिजे असें वाटूं लागलें. शिवाय मी दक्षिणेंत जाण्यापूर्वीच आप्पांनींहि आपला दोन वर्षांचा जमाखर्च पडताळून पाहतां पाहतां एकदा मोटार घेण्याची गोष्ट काढली होती. पण त्या वेळीं मीच मोडता घातला होता. "पेट्रोल आतां दिवसेंदिवस मिळेनासें होत आहे. आतां मोटार घेऊन काय रोज तिची पूजा करायची

भिल्लिणीची बोरें

आहे ? शिवाय मला मोटार मुळीच आवडत नाही. मळमळतं मला मोटारींत ! आणि इथल्या इथें पत्तेकुटींत जायला हवी कशाला मोटार ?” आप्या तरी मोटारशिवाय कुठें एवढे सुकले होते ! असली ही श्रीमंती कल्पना त्यांच्या कोंकणी डोक्यांत डोकावली हेंच महदाश्चर्य ! झालें. तो मोटारचा प्रश्न तितकाच राहिला. परंतु मीं मात्र एवढें संधान बांधलें कीं, दर महिन्याला स्वारीजवळ खर्चायला अधिक पैसे खचित् शिल्लक राहत असले पाहिजेत. एरवीं का म्हातारपणीं मोटारचे डोहाळे लागते ?

आप्या ‘ सर ’ झाल्यावर मला या प्रसंगाची आठवण झाली व डोक्यांत जोरानें विचार सुरू झाले. आप्या महिना सव्वा महिन्याकरितां दिलीला जाणार होते. जातांना नेहमीं प्रमाणें महिन्याची ठरीव रक्कम देऊन, ‘ आणखी पैसे हवेत का ? ’ म्हणून त्यांनीं मला विचारलें. खरें म्हणजे मी दक्षिणेंत गेलें, तेव्हां त्यांच्याकडूनच हजारबाराशें रुपये खर्चाला घेतले होते व ते दर महिन्याला हप्त्याहप्त्यानें फेडीन असें वचन दिलें होतें. पैसे फेडायचे ते अर्थात् त्यांच्याच पैशांनीं त्यांचेच पैसे फेडायचे. गुळाचाच गणपति आणि गुळाचाच नैवेद्य. परंतु आमची महिन्याची रिकामपणची मिळकत ठरलेली आहे. तेवढ्यांतच काय होतील तीं सोंगें मला करतां येतात. प्रवासाकरितां जादा रक्कम मंजूर होत नाही. लोकांना आपलें वाटतें कीं, एकुलती एक मुलगी आहे, बापाचा पैसा उडवीत असेल हवा तसा. अहो, ती उडवील पुष्कळ ! पण बाप उडवूं घायला हवाना ! तो कसला खंबीर, पैन्पैचा हिशेब ठेवतो. कधीं नाटक-सिनेमाला चला म्हणून आग्रह केला आणि चुकून स्वारी झालीच कधीं तयार, तर माझ्या तिकिटाचे पैसे तर नाहींच देत पण आपल्याहि तिकिटाचे पैसे मलाच घायला लावतात. नाहीं तर म्हणतात “ नेलंस कशाला मला ! ” फार कशाला ? एखाद दिवशीं आपण होऊनच दारावर चार पैशांचीं करवंदें घेतलीं विकत तरीसुद्धां माझ्या मिळकतींतून ते पैसे कापून घेतात. खोटें

वाटेल लोकांना, पण खरे आहे अगदीं. हजारों रुपयांवर लाथ मारून लोकहिताकरितां ते फर्ग्यूसन कॉलेजमध्ये ७५ रुपयांवर वीस वर्षे नोकरी करतील. पण आपणच दारावर विकत घेतलेल्या चार पैशांच्या करवंदांचे पैसे माझ्यावर घरखर्च म्हणून आकारतील. तेव्हां साहजिकच दिल्लीला जातांना आप्पांनीं मला आणखी पैसे हवेत का, असें विचारलें; तेव्हां मला अतिशय आश्चर्य वाटलें. “तुला पैसे नकोच असतील ? जातांना दिले होते त्यांतले आहेतचना बहुतेक शिल्लक ?” असेंच कांहींतरी विचारतील अशी मला धागधूग वाटत होती. कारण शिल्लक नव्हतेच फारसे राहिलेले. आगगाडीच्या तिकिटाव्यतिरिक्त जरी बहुतेक प्रवास फुकटच झाला होता, तरी खरेदी केली होतीना पुष्कळ ! जशी बडदास्त ठेवली होती लोकांनीं त्या तोलाचीच आम्हीं ठिकठिकाणीं खरेदीहि केली होती. कारण आम्हांला सगळीं सांगें करतां येतात; बादशाही थाटहि दाखवतां येतो; शेतकऱ्याच्या झोंपडीतहि राहतां येतें. गोल नेसून सिनेमानटीप्रमाणें मिरवतां येतें, लुगडें-चोळी नेसून कथापुराणालाहि जातां येतें, समाजस्वास्थ्य वाचतां येतें, वाल्मीकिरामायणहि लावतां येतें. असो.

मला आप्पांनीं जातांना अधिक पैसे देऊं केले खरे, पण मला त्याचा फायदा घेववेना. थोडे-थोडेके नाहीं, चांगले हजार-बाराशें रुपये त्यांनीं मला उसने दिले होते त्याची आठवण त्यांना दिल्यावांचून मला राहवेना. लहानपणापासून प्रामाणिकपणाचें बाळकडू पाजलें असलें म्हणजे अशी कुचवणा होते. आपण होऊन घरीं चालत आलेल्या लक्ष्मीची ‘बाई, तूं वाट चुकलीस’ असें सांगून बोळवण करण्याची पाळी येते. त्याप्रमाणेंच मीं आप्पांनीं दिलेल्या रकमेंतलीच कांहीं रकम कर्जेफेड म्हणून परत देऊं केली तों काय आश्चर्य ! “ते पैसे नकोत आतां परत करायला” असे शब्द माझ्या कानीं आले. आप्पांना तापबीप तर नाहीना आला ? मीं चटकून

भिल्लिणीची बोरें

त्यांच्या पोटाला हात लावून पाहिला. नाही, ताप नाही. मग हें आहे तरी काय ? मलाच स्वप्न पडत असेल कदाचित् ! चिमटा घेऊन पाहिला. नाही, स्वप्नहि नाही ! मग सूर्य आज उगवला तरी कुठल्या दिशेला ! “ सर ” झाल्यावर आमचे आप्पासाहेब बदलले तर नाहीतना ! होय. असेंच असलें पाहिजे. नाही तर एवढ्या मोठ्या रकमेवर ते सहजासहजी पाणी कसे सोडते ? झाल्या गोष्टीचें मला राहून राहून आश्चर्य वाटे. घरांतल्या घरांत आप्पा इतके उदार होऊं शकतात तर ! उगीचच मी त्यांना भटजी भटजी म्हणून इतके दिवस टोचीत आलें. आतां फिरून नाहीं असें करणार. त्यांनीं आपल्याला इतका उदारपणा दाखवला, तर आपणहि आतां आपली कृतज्ञताबुद्धि व्यक्त केली पाहिजे.

काय करावें बरें ? कांहीं तरी विशेष केलें पाहिजे. पुढल्याच महिन्यांत त्यांचा वाढदिवस आहे. त्याच निमित्तानें आपण त्यांना चकित करून सोडावें. काय देतां येईल त्यांना ? घड्याळ ? छेः ! आहेत त्यांच्याजवळ. सोन्याच्या गुंड्या ? नाही. त्यांना तसला नखरा मुळींच आवडत नाही. पुस्तकें ! नको. आपण होऊनच सदान्कदा घेत असतात ते खंडीभर. मग काय द्यावें बुवा ! किती कठिण असतें पुरुषांना बक्षिस देणें ! हेंच आमचें बायकांचें पाहा ! कधीं लागेल का डोकें खाजवावें आम्हांला काय द्यावें म्हणून. जी गोष्ट बाजारांत दिसेल ती आम्हांला हवीच असते. कवडोची असो, नाहीं तर हजारोंची असो. पण आतां या सरसाहेबांना द्यावें तरी काय ?

काय कमी आहे यांना ? अरे हो ! मोठेंच कमी आहे कीं ! वाहन कमी आहेना सरसाहेबांना ! इतका कसा वेळ लागला हें सुचाला ? तरी बरे, सगळींजणें “ आप्पांना मोटार घ्यायला लाव ” म्हणून मला सारखी पढवीत

असतात. पण आपण मोटार मात्र नाही घेणार. कसले भिकार वाहन तें ! उघड्या मोटारींतून जावें तर वारा लागतो. बंद मोटारींत जावें तर मळमळतें. शिवाय मोटारींत ऐश्वर्य नाही कीं सुख नाही. राजे-राजवाडे सुद्धां खास दरबारच्या प्रसंगीं मोटारींतून मिरवतात का कधीं ? सुंदर घोड्याची गाडीच काढतात बाहेर ! आपणहि घोड्याचीच गोडी ठेवणार. टुकुक्क्, टुकुक्क् करीत ऐटीत घोडा उडवीत जाणार. घोड्यासारखें उमदे जनावर नाहीं दुनियेंत. बस्स ठरलें. गाडीच्या तयारीला लागायचें.

खरेंच आमची जुनी गाडी होती कीं, आज सतरा वर्षांनीं तिची आठवण झाली ! खरें प्रेम असेंच असतें. घडद्याळाप्रमाणें दर क्षणागणिक जप नाहीं करीत बसत. योग्य वेळ आल्यावरच तें जागृत होतें ! आजीजवळ त्या गाडीची चौकशी केली. “ पाठीमागल्या तबेल्यांत तें धूड पडलें असेल कुठें तरी ” अशी माहिती मिळाली. धावत धावत तबेल्याजवळ गेलें, तर कुलूप. लगेच किल्ली पाहिजे म्हणून हाकाटी केली. पण किल्ली लवकर सांपडली तर ती आजी कसची ? मी जां जां जास्त घाई करूं लागलें तों तों किल्ली जास्तच हरवूं लागली. अर्ध्या-पाऊण तासानें सांपडली एकदाची. तबेला उघडून आंत गेलें तों चहूंकडे कोळिष्ठकांच्या तोरणांनीं गाडी अगदीं मडून गेली होती. शिवाय धुळीनेंहि आपला हात सगळीकडे फिरविला होता. अशा स्थितीत गाडीचें दर्शन होणार तरी कसें ? गडद्याला गाडी साफसूफ करायला सांगितली. पाहतें तों गाडीच्या सांगाड्याखेरीज जवळ जवळ कांहींच शिल्लक नव्हतें. कसें राहणार ? सतरा वर्षांत जर कोणी तिच्याकडे दुंकूनसुद्धां पाहिलें नाहीं, तर तिनें विचारीनें तरी काय करावें ? आतां ही गाडी नीट करण्यांत कांहीं फायदा आहे का ? कोणाला विचारावें ? नात्या-पैकी कोणाला सांगायचें नव्हतें. कारण हें होतें आमचें गुपित. तेव्हां आतां कोण आपल्याला सरळ मार्ग दाखवील ? हं ! आमचे डॉक्टर ! त्यांनींच

भिल्लिणीचीं बोरें

मला एकदां “तुम्ही घोडयाची गाडी कां ठेवीत नाहीं” असें विचारलें होतें ! तेव्हां आतां त्यांच्याच बोकांशीं बसायचें !

अर्ध्या तासांत दवाखान्यांत येऊन ठेपलें. दारांत एक गृहस्थ भेटले “कां, कोण आजारी आहे ?” म्हणून त्यांनीं पृच्छा केली. “गाडी आजारी आहे” असें उत्तर पटकन् तोंडून निसटलें. “गाडीचें औषधहि इथेंच मिळतें का ?” असा उलट प्रश्न येतांच ‘हो’ म्हणून वर्तमानपत्रांत डोकें खुपसलें. कारण गाडीचें गुपित फोडायचें नव्हतें. तेव्हां आपलें गप्पच बसलेलें बरें. कारण मी एकदां का बडबडायला लागलें कीं, पोटांत कांहींच राहायचें नाहीं. हें आमचें आम्हांला माहीत. डॉक्टरांना फुरसत मिळाल्यावर माझी योजना त्यांच्यापुढें मांडली. माझ्यापेक्षां त्यांनाच अधिक आनंद झाल्यासारखा दिसला. जणुं काय त्यांनाच मी गाडी बक्षिस देणार होतें. “ठीक आहे. गाडी पाहायला माणूस पाठवतो” असें आश्वासन मिळाल्यावर मी तेथून निघालें. व दोनतीन कामें उरकून मामीकडे जेवून घरीं येतें तों गाडीचा एक कारखानदार घरी येऊन ठेपलेला. आमचेच डॉक्टर आहेत ते. एकदां एक काम करतो म्हणाले कीं, मग त्याला उशीर नाहीं लागायचा. जेवण तरी जेवले कीं नाहीं बिचारे कोणास ठाऊक. कारखानदाराला गाडी दाखविली. मागूनपुढून खालूनवरून गाडी त्यानें नीट न्याहाळली.

“बरीच वर्षे गाडी बाहेर नाहीं काढलेली दिसत” तो म्हणाला.

“नाहींना; सतरा वर्षे बसून आहे बिचारी.”

“गाडी पण गाडी आहे बाईसाहेब. असा उत्तम माल आतां पैसे टाकून पर मिळायचा नाहीं.”

हा माणूस माझी चेष्टा तर करीत नाहींना ! कोण भूत दिसत आहे त्या गाडीचें आणि हा म्हणतो उत्तम माल आहे.

“ बाई, तांबडं घोडं होतं आपलं, नव्ह का ? ”

घोडी बहुधा तांबडीच असतात. दिलें असेल ठोकून झालें, असा विचार करीत मी म्हणालें,

“ हो हो, तांबडंच होतं, मस्ती करीत असे भारी. ”

“ अगदीं बराबर, एकदा तर रिकामी गाडी घेऊनच पळालं होतं, नाहीं, बाईसाहेब ? ”

“ अरे वा ! तुम्हांला तर सगळी माहिती दिसते. ”

“ गाडी आमच्याच कारखान्यांत नसे का नीट करायला येत ? तवा न्हान् व्हतां तुमी, या धाकल्या बाईएवढ्या. ”

असें म्हणून त्यानें सईकडे प्रेमानें पाहिलें.

“ मग ही गाडी तुम्हांला माहीत आहे तर ? ”

“ हें काय सांगायला पाहिजे, ताईसाहेब ? ”

बाईसाहेबांच्या ताईसाहेब झाल्या हें पाहून जरा गंमत वाटते, तोंच आमचा जुना कारखानदार पुढें म्हणतो,

“ पोटच्या पोरायानी या गाडीचे कष्ट काढले आहेत. आतां नाही दिसायचा असा माल. होतच नाहीं तर दिसेल कुठून ? ”

“ मग ही गाडी दुरुस्त होईल म्हणतां ? ” मीं विचारलें.

“ अन् ती कां नाहीं होणार ? अगदीं फष्ट क्लास होईल पगा, नवी का जुनी कळणार पर नाहीं कुणाला. ”

“ काय खर्च येईल सगळं करायला ? ”

“ सगळं नवें घातलं पाहिजे, ताईसाहेब. टप सगळा कामांतून गेलाय. गाद्या पार खराब झाल्यात. ”

“ तें तर दिसतंच आहे. मग काय पडेल सगळं करायला ! ”

“ धांवा नवीन घालायला ह्यात. एक पोळ पर खाल्ला आहे कसरीनं. ”

भिल्लिणीची चोरें

“ तें सगळें तुमचें तुम्ही बघा. एकंदर काय खर्च येईल तेवढें सांगा म्हणजे झालें. ”

नक्की आंकडा सांगायला तो काचकूच करीत होता. पण मीं सारखा लकडा लावला, तेव्हां सांगितलान् एकदाचा.

घासघीस तर मला करतांच येत नाहीं. त्यांतून माझ्या गुडघ्याला बांधलें होतें बाशिंंग. तेव्हां जेमतेम “डॉक्टर सांगतील ती रक्कम देईन” असें सांगून गाडी नव्या सारखी दिसली पाहिजे असें बजावलें.

“ त्याचा नको काळजी. नव्यापेक्षां सुंदर होईल बगा. पण ताईसाहेब, घोडा आहे का घेतलेला ? ” त्यानें विचारिलें.

“ नाही. तुम्ही पाहून ठेवा एखादा. पांढरा पाहिजे बरं का; नाहीं तर एकदम काळा ” मीं उत्तर केलें.

“ बाई गाडीला रंग कसला द्यायचा ? ”

“ बरी आठवण केलीत. काळा रंग द्यायचा अगदीं काळाकुळीत, व कडेला सोनेरी रेष पाहिजे. पाठीमागे तुम्हांला एक छाप देईन तो सोनेरी छापांत छापला पाहिजे, समजलें ? सगळें अगदीं उत्तम झालें पाहिजे बरं का. ”

“ तें मात्र अगदीं नक्की. ”

; असें म्हणत तो गाडी तर घेऊन गेला, व माझ्या डोक्यांत विचार मुरू झाले.

आतां लवकरच आपल्या मालकीच्या बगीतून हिंडतां येईल. मुंबईच्या भाव्याच्या बगीबर तहान नको भागवायला. गाडी नीट करून आली कीं घोडा पाहायला लागायचें. देवानें दुनियेंत दोनच देखणे प्राणी निर्माण केले आहेत. पहिलें मांजर व दुसरा घोडा. मांजरे तर आहेतच हवीं तितकीं, आतां घोडा. येणार. मला लहानपणापासून घोड्याचें प्रेम फार. पुण्याचे

टांगेवालेसुद्धां सांगतील. “ ती बया भाब्याची किरकीर नाहीं करायची. दोन आण जास्त देईल, पर घोब्याला उलीसा पर चाबूक नाहीं लावूं थायची. ” म्हणूनच कित्येक टांगेवाले माझी गिन्हाइकीसुद्धां नाकारतात. “ बाई, तुमच्या मनास नाहीं थायचं आमचं जनावर. तुमी पगा दुसरा टांगा. ” बाकी घोडें चाबकाशिवाय चालेल कीं नाहीं हें त्याच्याच पृष्ठभागाकडे पाहिलें कीं ताबडतोब समजतें. ढुंगण वाटोळें असेल तर घोडें मारखाऊ नसतें हा माझा सिद्धांत, व त्याबरहुकूम घोडें पाहूनच मी नेहमीं टांग्यांत पाय ठेवतें.

एकदां माझी अशी सोळा आण फजिती झाली कीं काहीं विचारूं नका. मला एका ठिकाणीं बारशाला जायचें होतें. म्हणून रविवारांत जाऊन चांदीचा खुळखुळा घेतला, गजानन स्टोअर्समध्ये बनारसी खण घेतला, व सेवासदनमध्ये लोकराचा सुंदर बाळंतविडा घेतला. हें सगळें होतां होतां उशीर झाला म्हणून टांगा करायचें ठरविलें. मनांत विचार येतो तोंच एक टांगा येऊन थांबला. घोडें सुंदर व वाटोळें होतें. पाठीवर तीन घंटा होत्या. कानांवर फुलें होती. डोक्यावर पिसांचा तुरा होता. गळ्यांत मण्यांच्या माळा होत्या. मी अगदीं खूष झालें. टांगेवाला बराच हौशी दिसतो वरें का, असें म्हणत मीं टांग्यांत पाय ठेविला. तितक्यांत माझा मामा येतांना दिसला. त्यालाहि जिमखान्याकडे जायचें होतें. तेव्हां त्यालाहि बसवून घेतला व टांगा पुढें चालूं लागला. पुढें कसला, मागेच चालू झाला म्हणाना. घोडें पुढें जाईचना. मागे सरकूं लागलें. चार शिब्या हासडून टांगेवाल्यानें बदाबदा चाबूक हाणले तेव्हां कोठें रडत-खडत घोडोजीराव चालूं लागले. चाबकाचा प्रयोग सारखा चालूच होता, व मी “ मारूं नको, मारूं नको ” म्हणून सारखी ओरडतच होतें. तो माझ्या ओरडण्याकडे अगदींच लक्ष देत नाहीं असें पाहून मीं त्याच्या हातांतला चाबूक हिसकावून घेतला. घोडोबा अधिकच हळू चालूं लागले. मामाला

भिल्लिणीचीं बोरें

जिमखान्यांत त्याच्या घरीं सोडला, व मी एकदाची घरीं आलें. सहा आणे त्याच्या हातावर ठेवूं लागलें. ही लढाईपूर्वीची गोष्ट बरें का. त्या वेळीं खरे म्हणजे सेवासदनापासून घरीं यायला आप्पा चारच आणे देत असत, पण मी पडलें बडे बापकी बेटी ! म्हणून मी सहा आणें देऊं केले. पण टांगेवाला लागला तक्रार करायला.

“ दोन भाडीं केलीं आणि एवढ्या पैशांत कसं भागेल ! ”

“ दोन भाडीं ? दोन भाडीं कुणाचीं ”

“ त्या साहेबांना जिमखान्यांत नाहीं का सोडलं ? ”

“ वा रे वा. जिमखान्यांत सोडलं म्हणे ! पन्नास पावलांचा तरी वळसा पडला का तुझ्या घोड्याला ? दोन भाडीं म्हणतोस तो ? आणि घोडं तरी कसलं रडुबाई आहे. दिले हेच जास्त समज. ”

“ मग पहिल्यानंच असं कां नाहीं सांगितलं ? मीं भाडंच घेतलं नसतं, तुमचं. म्होटं गिन्हाईक वाटलं म्हणून सौदा नाहीं क्येला. पगाचं तर असलं फुकट गिन्हाईक. ” तो जरा जास्त उर्मटपणें बोलूं लागला.

“ हं. तोंड आंवर. चल घे हे पैसे अनू चालूं लाग मुकाटयानं. ”

“ काय जाळायचं हाय त्या पैशांना. ”

तो मोठमोठ्यानें भाडूं लागला. भोवताली राहणारी मंडळी आपापल्या खिडक्या-दारांतून गोळा होऊं लागली.

“ ओरड वाटेल तितका. तुला काय वाटलं, रस्त्यावर गर्दी जमली म्हणजे मी मऊ येईन होय ? बोल, घेतोस कीं नाहीं पैसे ? ”

“ काय भीक लागलीय ते पैसे घ्यायला ! ”

“ ठीक आहे, तुला एवढी मिजास आली असेल तर नको घेऊंस. ” असें म्हणत मीहि ते पैसे पिशवींत टाकले, खालीं उतरलें नि चालूं लागलें.

“ तुम्ही परत येईस्तोपर मी हितंच बसून राहीन. ”

“ वाट बघ मी येतें परत ! आतां हे सहा आणे सुद्धां खटला करून वसूल करावे लागतील, समजलास ? ”

असा जोरांत दम भरून मागच्या दारानें मी घरांत आलों, व हळूच पुढच्या दारीं जाऊन तो गेला कीं नाहीं तें पाहूं लागलों. पण मेल्यानें पुढल्या दारांची घंटा वाजविली कीं ! आणि म्हणाला,

“ बाई, पैसे टाका भाड्याचे. ”

“ आतां भाड्याचे पैसे तर नाहीतच, पण तुझा नंबर ठेवतें टिपून आणि करतें तक्रार पोलिसांत. ” असें म्हणून टांग्याचा नंबर पाहून घेतला.

तोहि कांहीं कमी नव्हता. तो लगेच म्हणतो,

“ अनू तुमचं पर नांव सांगा कीं. ”

मीं माझें नांव सांगितलें व त्याचें नांव विचारलें तेव्हां तो आपला बिल्ला पुढें करून म्हणाला,

“ वाचा कीं नांव. येतें का नाहीं वाचतां ? ”

“ नाहीं, शिकायला येणार आहे तुझ्याकडे. नुसता नंबर लिहिला आहे या बिल्ल्यावर. आंकडे आणि अक्षरं यांतला फरक तरी कळतो का तुला. चल सांग आतां आपलं नांव. ”

“ माझं नांव कशाला ? मालकाचं सांगतों माझ्या ? ”

“ सांग, मालकाचं सांग म्हणजे सांगतें जाऊन त्याला तुझा डांबिसपणा. ”

त्यानें एक कानडी नांव सांगितलें व पुष्कळ बडबड करीत निघून गेला. मीं वर येऊन तें नांव व तो नंबर टिपून ठेवला. अशी चीड आली होती !

कांहीं वेळानें आप्या घरीं आले. त्यांना सगळी हकीकत सांगितली व आतां काय होईल असें विचारलें. “ कांहीं होणार नाहीं. मालक आला

भिल्लिणीचीं चोरें

तर सहा आणे देऊन टाक ” असें त्यांनीं सांगितलें. त्या दिवशीं मालक आला नाहीं, दुसऱ्या दिवशीं पण आला नाहीं. मला माझी शाबास वाटत होती. काय मेला उर्मट तरी ! त्याला वाटलें, बाई-माणूस आहे, केला जरा गोंगाट कीं, सोडील मूठ सैल. बस म्हणावें आतां हरि हरि करीत. तेवढ्या दीड दिवसांत दहा माणसांजवळ तरी मीं माझे कौतुक केलें असेल. तिसऱ्या दिवशीं बारशाला जायचें होतें. मला बाळंतविड्याची आठवण झाली. पेटींत पाहिला तेथें नव्हता. कपाटांत पाहिला तेथेंहि नव्हता. कुठें बरे ठेवला घरीं आल्यावर ? पण घरांत आणलाच कधीं ? हरि विठ्ठल ! टांग्यांतच राहिला कीं तो ! वा ! छान ! ! आमचीच झाली म्हणावयाची. त्याचा नांव नंबर होना टिपलेला. पण आतां नको रे बाबा त्याच्याकडे जायला. आणखी आमचीच शोभा व्हायची. सहा आणे मिळविले म्हणून दीड दिवस नाचलें. आतां बाळंतविड्याचे नऊ दहा रुपये गेले म्हणून जन्मभर रडत बसेन. दुसरा बाळंतविडा घ्यायलाहि वेळ नव्हता. शिवाय फिरून टांग्यांत विसरलें तर काय घ्या. तेव्हां बाळाच्या हातांत एक नोट ठेवली आणि बसलें मूग गिळून. पैसे गेल्याचें दुःख फार नाहीं, पण माझी काय किंमत केली असेल त्या टांगेवाल्यानं ?

पुष्कळ टांगेवाले माझे मित्र असले तरी एकंदरीत अनोळखी टांगेवाल्यांच्या व माझ्या झटापटी नेहमींच होत असतात. आणि प्रत्येक वेळीं मीच हरतें असें मात्र नाहीं. एकदां सकाळीं माझ्या येथें श्री. गजाननबोवांचें गाणें होतें. गाणें उत्तम झालें व साडेबाराच्या सुमारास श्री. मिराशीबोवांना गाण्याचा आग्रह करण्यांत आला. दोन्ही गवई फारच सज्जन. नाहीं तर अशा वेळीं मानापमानाचा ऊत यावयाचा. दोघांनीं बरोबर गावें अशी सर्वांची इच्छा होती, आणि दोन्ही गवई-सज्जनांनीं ती पुरी करण्याचें मनावर घेतलें. गाणें असें रंगलें कीं, श्रोतृसमाज भूकतहान खरोखरच विसरून गेला. कारण-

दुपारचे बारा केव्हांच वाजून गेले होते. गाणें कसलें तें ! नुसती झुंजच लागली होती दोघांची. दोन केव्हां वाजले तें समजलें मुद्दां नाहीं. श्री. र. धों. कर्वे या गाण्याकरितां मुद्दाम मुंबईहून आले होते. त्यांना साडे-तीनच्या गाडीनें परत जायचें होतें. गाणें संपल्यावर दोन घांस त्यांच्या घशाखालीं जेमतेम उतरविले व टांगा आणावयास गणपतला सायकलवरून पाठवला. पुण्याच्या स्टेशनकरतां ठरवून आण असेंहि बजावलें. आम्ही सामान घेऊन फाटकाशींच उभे राहिलों. थोड्या वेळानें गणपत सायकलवरून आला व टांगा बराच मागून रडतखडत येत होता. रुपया ठरवल्याचें सांगून गणपत खालीं उतरला तो तो टांगा वाटेंतच थांबला व एका तिन्हाईत इसमाला घेऊन परत फिरला. आम्ही “टांगा, टांगा” म्हणून ओरडतच होतो तरी तो परत फिरेना.

इथे कांहीं तरी दगा आहे असें ताडून मीं टांग्यामागे धूम टोकली. टांगा सुमारे पांचशें फुटांवर होता. तरीपण पळत जाऊन चालू टांग्याला गांठणें जरा कठिणच समजलें पाहिजे. पण घोडोवाचा दम होता शिळा, आणि आमचा होता ताजा. शिवाय त्या वेळीं आमचे डॉक्टरमहाशय आमच्या एका तक्रारीवर औषध म्हणून आम्हांला रोज सकाळीं धांवायला लावीत असत. तें औषध आतां उपयोगी पडलें आणि एका दमांत आम्ही टांगा तर गांठला. पण तो काय तोंडच्या शब्दानें थांबणार होता थोडाच. अशा वेळीं हाताची करामत पाहिजे होती. मी जरा जास्त जोरानें धांवून घोड्यासमोर जाऊन उभी राहिलें व त्याची कांटेसुतळ धरली हातीं. कांटेसुतळ धरली कीं घोडा आपल्या ताब्यांत येतो हें मला माहीत होतें. झालें. टांगेवाल्याची व माझी बाचावाची सुरु झाली.

“ बाई घोडं सोडा. ”

भिल्लिणीची बोरें

“ आतां घोडं सोडतें बघ. माझ्या माणसानें तुला ठरवून आणला आणि तूं चाललास कोठें ? ”

मी घोडें वळवूं लागलें.

“ बाई, टांगा मोडल, सोडा घोडं. ”

“ मोडेल तर छान होईल, तुला चांगली अद्दल घडेल. एक गिन्हाईक ठरवलं असतां वाटेंतच दुसरें घेतोस काय ? ”

“ मोठ्या स्टेशनवर आज टांगा नाही जायचा, ताबूत आहेत आज. ”

“ ताबूत आहेत संध्याकाळीं चारच्या पुढें. आणि तुला आतां कळलें का ताबूत आहेत तें ? रुपयाचें भाडें ठरवलेंस तेव्हां काय शोंपला होतास ? ”

“ रुपयांत मोठ्या स्टेशनवर कोण जाईल ? शिवाजीनगरचा ठरला होता रुपया. ”

“ म्हणून टांगा फिरवून दुसरेंच गिन्हाईक घेऊन चालला होतास होय ? ”

आमचा हा प्रेम-संवाद ऐकून त्याचें नवें गिन्हाईक आपली पेटी घेऊन खालीं उतरलें. नेहमीप्रमाणें शेजारची मंडळी गंमत पाहत घराबाहेर उभी होती. घोड्याचें मुस्कट धरून मी जबरदस्तीनें त्याला वळवीत होतें.

“ शिवाजीनगरचा रुपया घेईन ” टांगेवाला म्हणाला.

“ माझ्या माणसानें पुण्याच्या स्टेशनचा रुपया ठरवला आहे. ”

“ विचारून या त्याला. ”

“ तर तर. म्हणजे मी त्याला विचारून येईपर्यंत तूं पसार व्हावास. काय बोळ्यानें दूध पितें असं वाटलं होय तुला ? तूंच चल आतां तिकडे. ”

“ चला तर मग. गिन्हाईक काय वडावरून उतरलें आहे का पिंपळावरून. ”

असें पुटपुटत त्यानें मी टांग्यांत बसायच्या आधींच घोडा जोरानें पुढें

काढला. पण मी काय कमी होतें ! लगेच धांव मारून पटकन् त्या चालत्या टांग्यांत मी चढलेंमुद्धां. टांगा दाराशीं थांबतांच गणपतनें मोठ्या स्टेशनचाच रुपया ठरवल्याचें फिरून एकवार सांगितलें.

“ मोठ्या स्टेशनचा न्हाई. शिवाजीनगरचा रुपया सांगितला मीं. खोटं बोलतोस तूं. ”

लगेच आमची स्वारी आमच्या गडयाच्या संरक्षणार्थ धांवून आली.

“ आपल्यावरून जगाची परीक्षा करूं नकोस. माझा गडी खोटं बोलत नाहीं कधीं. पांच वर्षे आहे तो माझ्याकडे. ”

“ बरं, बसा आतां बेगिन्. माझा आणखी वेळ नका दवडूं फुकट ” तो म्हणाला.

“ तुझा वेळ ना ? नाहीं आतां फुकट दवडीत. बरं किती वाजले रे गणपत ? ”

डोक्यांत एकदम एक कल्पना येऊन मीं विचारलें. तीन वाजले असें कळतांच गणपतला कव्याची पेटी डोक्यावर घ्यायला सांगितली व म्हणालें,

“ तीनच वाजलेना ? गाडी शिवाजीनगरला ३-४० वाजतां येते. चला आपण चालतच जाऊं, म्हणजे या टांगेवाल्याचा वेळ नको फुकट दवडायला. ” असें म्हणून आम्ही तिथें चालूं लागलों.

“ बाई टांगा ठरवला त्याचें काय ? ” त्यानें जरा चकित होऊन विचारलें.

“ त्याचं काय असायचं ? वाटेंत दुसरें गिन्हाईक घेऊन पळून जात होतास तेव्हां कुठें नाहीं हा विचार आला तुझ्या डोक्यांत ? जा आतां. तें गिन्हाईक तर गेलंच तुझें, आतां हेंहि चाललं. तूं एक हलकट तर मी दहा हलकट. समजलास. जा आतां कर माझ्या पंचवीस पिढ्यांचा उद्धार, ” असें म्हणून आम्ही तिथें शिवाजीनगरला चालतच गेलों.

भिल्लिणीची चोरे

गाडी नीट करायला टाकून पंधरा दिवस झाले, तिचा कायाकल्प कोठवर आला आहे तें पाहण्यासाठी एक दिवस मी कारखान्यांत गेलें, तर गाडीला कोणी हातसुद्धां लावला नव्हता. नीट करायला म्हणून जें खोकें घरांतून नेलें होतें तें जसेंच्या तसेंच अजूनपर्यंत पडून होतें. कपाळाला थोड्याशा आख्या घालूनच मी कारखानदाराकडे पाहिलें; तर कालच सुताराचा एकुलता एक मुलगा मेल्याचें वर्तमान मला त्यानें अगदीं डोळ्यांत पाणी आणून सांगितलें. तें सर्व मला थोतांडच वाटतच होतें; पण उलटपक्षी असें वाटें कीं, कादंबऱ्या बोलपटांतून तेवढे, गरिबावर ओढवलेले असले प्रसंग आपण डोळ्यांत पाणी आणून पहातो व त्यांवर थोतांड हा शिक्षा मारणाऱ्या धनिक लोकांचा द्वेष करितो; तेव्हां आतां प्रत्यक्षच वेळ येऊन ठेपल्यावर एकदम हें वर्तमान खोटें तरी कसें ठरवावें ? गरिबांना सुद्धां एकुलता एक मुलगा असणें अशक्य नाही, आणि तो मरणेंहि अशक्य नाही. जाऊं दे, आपण आपलें माघारीच जावें हें उत्तम ! ही नसती भवति न भवति हवी कशाला ?

फिरून आठ दिवसांनीं कारखान्यावर फेरी मारली; तरीहि गाडी आपली होती तिथेंच. आतां मात्र मी रागावले. “ आज कोण मेलें सुताराचं ? ” असें मी विचारतांच, “ बाई, त्याच दुखण्यानें आज बायको गमावली त्याची ” असें उत्तर आलें. वा ! हें फार झालें. आतां बोलपट-कादंबऱ्यांना मनांत थारा देऊन उपयोगी नाही. सत्य-सृष्टींत कुठें घडतें का असें ? परवां म्हणे एकुलता एक मुलगा मेला. आज बायको मेली. उद्यां तो मरेल ! संकटांची परंपरा वाढ्यसृष्टींत ठीक आहे. पण खरोखरीच जर अशा गोष्टी घडूं लागल्या तर माझी गाडी नीट तरी कशी व्हायची ? परवा मी आपली गप्प बसलें तर हा माणूस फारच बाता मारायला लागला. “ तें कांहीं नाही, आठ दिवसांनीं जर गाडी अशीच दिसली तर मी दुसरा कारखानदार पाहीन ” असें बजावून मी गेलें.

चारच दिवसांनीं कारखानदार पैसे मागायला आला. “गाडी झाली इतक्यांत नीट?” मीं टाळ्या पिटीत विचारलें. “छे छे वाई? इतक्यांत कशी होईल नीट?” त्यानें हंसूं दाबीत उत्तर दिलें. “मग पैसे कशाला हवेत!” मला साहजिकच प्रश्न पडला. माल घेऊन पैसे घ्यावयाचे एवढेंच आम्हांला माहीत. “वाई गाडी करायला घेतली आतां. नवं लाकूड हवं. चामडं पर लागेल थोडंफार. लोखंडहि पाहिजे. पैशाशिवाय कसं जमायचं सारं?” त्यानें मला समजावून सांगितलें, व मीं “किती पाहिजेत?” असें विचारलें. सरळ आंकडा सांगायचा त्याचा स्वभावच नव्हता. तो बसला प्रत्येक गोष्टीचा हिशेब करीत. मला पाहिजे रोखठोक उत्तर. शेवटीं एकदां त्यानें “सध्या दीडशें तरी घा,” असें म्हटलें. आप्पा नसतांना एवढे पैसे घरांत कुठले असायला? शिवाय त्याला एकदम पैसे देणें बरोबर आहे का असा विचार मनांत येऊन डॉक्टरांची आठवण झाली व दुसऱ्या दिवशीं त्याला त्यांची चित्री घेऊन यायला सांगितलें. माझ्या सावधगिरीची मलाच शाबास वाटली. नाहीं तर आम्ही आपल्या पटकनू पैसे देऊन बसायच्या. आतां आपण संध्याकाळीं दवाखान्यावर जाऊन डॉक्टरांना विचारून ते सांगतील तसें करावें असा विचार केला. पण दुसरा दिवस तो उजाडूं देतो कशाला? लगेच दोन तासांत तो डॉक्टरांची चित्री घेऊन आला सुद्धां. पैसे घेण्याच्या वेळीं या लोकांच्या घरीं सर्व मंडळी कशी सुखरूप असतात. मग मुलगा मरत नाहीं, बायको आजारी पडत नाहीं, कांहीं नाहीं. डॉक्टरांनीं शंभर रुपये घायला सांगितले होते ते बँकेतून आणून त्याला दिले व पावती लिहून घेतली.

पैसे नेले आहेत तेव्हां गाडी आतां लवकरच हातीं येईल अशी मनांची गोड समजूत करून घेतली व गाडीतून मिरवण्याचीं मनोराज्यें करीत बसलें. आतां पंधरा दिवसांनीं आप्पा येतील. आपण गाडी घेऊनच त्यांना स्टेशन-

भिल्लिणीचीं बोरें

वर आणायला जाऊं. त्यांना किती आनंद वाटेल. ते आपल्याला कशी शाबासकी देतील. आपण ऐटींत घरीं येऊं. सई वर गाडीवानाजवळ बसेल. आप्पा व मी मागें बसूं. एक ना दोन, हजार सुखस्वप्ने पाहून घेतलीं. पण आप्पा आपले कांहीं न सांगतां—सवरतां दहा दिवस आधींच उगवले. काय करावें यांना ? अरसिकपणा जसा या परांजप्यांच्या पांचवीला पुजला आहे, असें पुटपुटत मीं त्यांचें सामान उतरवून घेतलें. दुसऱ्या दिवशीं सकाळीं आप्पा व मी बागेंत फिरत असतां कारखानदार नेमका उगवला. आतांच फावलें मेल्याला यायला. मी त्याला हळूच मागल्या दारीं घेऊन जाणार होतें, पण जायच्या आधींच तो म्हणाला,

“ गाडी सगळी उतरली आहे आतां. एकदां बघून जा. ”

आप्पांचे कान कांहीं बंद नव्हते.

“ गाडी, कसली ग गाडी ? कुणाची गाडी ? कुठली ग गाडी ? ”

आप्पांच्या प्रश्नांची सरबत्ती सुरू झाली. सगळें पुराण समजेपर्यंत का आतां ते मला चैन पडूं देणार आहेत ! आणि मी मारे ‘ गुपित गुपित ’ म्हणून सर्व कारभार अगदीं चुपचाप चालवीत होतें. संध्याकाळीं येतें असें सांगून कारखानदाराला वाटेला लावला व आप्पांकडे वळून मी म्हणालें,

“ तुम्हांला मी इतक्यांत सांगणार नव्हतें आप्पा, सगळें झाल्यावर चकित करून सोडणार होतें. मीं आपली जुनी गाडी नीट करायला टाकली आहे. ”

“ ती कशाला ? ” आप्पा कपाळाला आठ्ठा घालीत म्हणाले.

“ आपल्याला, घरीं कामाला. पूर्वी होती तशी. ”

“ पैसे कुटून आणणार हीं सगळीं सोंगें करायला ? ”

“ गाडी नीट करायचे व घोड्याचे पैसे मी देईन. ”

“ आणि दर महिन्याचा खर्च कोण देणार ? ”

“ तुम्ही. ”

“ छट, पैसे नाहीत माझ्याजवळ. ”

“ पण मागे तुम्ही मोटार घ्यायची गोष्ट काढली होती. घोडागाडीला किती तरी कमी पैसे लागतील. ”

“ वा ! म्हणून काय झालं ? विचारलं कां नाहीस मला आधी ! ”

आतां काय सांगूं यांना कपाळ ! कसलीहि कुणकूण लागूं न देतां हळूंच प्रेमाची भेट देण्यांत जें काव्य असतें तें आतां यांना कसें समजावून सांगूं ?

“ केव्हां टाकलीस गाडी नीट करायला ! ” तपकिरीची चिमूट नाकांत कोंबीत त्यांनीं विचारलें.

“ तुम्ही दिलीला गेल्याच्या चौथे दिवशीं. ”

“ काय खर्च येणार आहे ? ”

“ तें ठरलं नाहीं अजून नक्की. ”

“ म्हणजे अगदींच गाढव आहेस तूं. ”

“ हो, आहेना. ” गाढवच नाहीं तर काय ? असल्या रुक्ष माणसाला बक्षीस देऊन चकित करूं पाहणें म्हणजे गाढवपणाच नाहीं का ? बक्षीस यांच्यापुढें करावें तर “ वा ! काय सुंदर आहे ! ” असें म्हणण्याऐवजी ते नेमकी किंमत विचारणार.

“ कांहीं खर्च आला तरी तो मी देईन. ”

“ पण हवी आहे कशाला गाडी ? ”

“ कशाला म्हणजे, तुम्हांला यायला-जायला. बशी-टांग्यांतून जाणं आतां शोभत नाहीं तुम्हांला. मोटार नाहीं तर निदान घोडागाडी तरी टेवलीच पाहिजे तुम्हीं. ”

“ माझ्याजवळ पैसे नाहीत असले श्रीमंती चोचले करायला. ”

“ पैसे नाहीत ! पैसे नाहीत ! जन्मभर ऐकतें आहे हें रडगाणें. कॉलेज-

भिल्लिणीची बोरें

मध्ये होतां तेव्हांहि पैसे नाहींत. दिवाण झाला तरी पैसे नाहींत. अिडिया कौन्सिलचे मेंबर होऊन विलायतला गेला तरी पैसे नाहींत. लखनौला कुलगुरु होता तरी पैसे नाहींत. नुसते भटजी आहांत तुम्ही. लोकांच्या मोटारींतून फुकट तेवढं जायाला हवं तुम्हांला. स्वतः खर्च करायला नको, नाहींतर काय ? लोक हंसतात तुम्हांला तुमच्या पाठीमागे. ”

“ हंसूं देत, मला चालतं. ”

“ पण मला नाहींना चालत. मी ठेवणार गाडी. ”

“ ठेव नि खर्च पण तूंच कर. ”

“ कुटून करूं खर्च ? मी काय मिळवतें आहे ? ”

“ शिल्लक टाकतेस कीं महिन्याच्या महिन्याला. ठेवले आहेसना पैसे बँकेत. ”

“ ते आपले प्रवासखर्चाकरितां मी थोडे शिल्लक टाकतें. ”

“ हवा आहे कशाला प्रवास करायला ? घरीं काय होतं नीटपणीं राहायला ? ”

“ आणि समजा, नाहीं केला प्रवास तरी तेवढ्या पैशांत गाडी—बोड्याचा खर्च थोडाच भागणार आहे ? दिवसेंदिवस महागाई कोण वाढते आहे. आतां महिन्याला घरखर्चाला देतां तेच पैसे पुरेनासे होत आहेत. ”

“ कमी कर खर्च. ”

“ काय करतें हो मी खर्च ? शालू नेसतें का पैठणी नेसतें ? का हिऱ्या-मोत्यांचे दागिने घालतें ? रोज पंचपक्वान्नांचें जेवण जेवतें का दारू पितें, करतें तरी काय ? ”

आतां मात्र आमचें चंद्रबळ खलास झालें, व डोळे पाण्यानें भरून आले.

“ रडायला काय झालं ? ”

“ काय काय ? इतकी साधेपणानें राहतें तरी तुम्हांला चीज नाहीं

कशाचं. अकरा वर्षे मी विलायतेत काढलीं आहेत हें खरं तरी वाटेल का कुणाला ? जें पडेल तें काम न कुरकुरतां करतें, तरी म्हणे खर्च कमी कर. परवा शेणाचे गोळेसुद्धां वळले मीं. ”

“ पण मी कुठें नाहीं म्हणतां आहे ? ”

गंगायमुनांचा पूर पाहून जरा घाबरूनच आप्पा म्हणाले.

“ कुठून गेलें तुम्हांला वाढदिवसाचं बक्षीस द्यायला कुणास ठाऊक. जळ्ळी ती गाडी पडली असती जगाच्या अंतापर्यंत धूळ खात तर काय बिघडलं असतं ? कशाला टाकली मेली नीट करायला ? ”

“ विचारल्याशिवाय कशाला टाकलीस ? ”

“ शेण खालं, झालं ? वाटलं, आपला बाप कधीं नव्हे तो उदार झाला आहे; गेलें त्याला चकीत करायला. चांगली अद्दल घडली. खाशी खोड मोडली. गाढवी, करशील का फिरून असं ? अं ? जाशील फिरून बापाला बक्षीस द्यायला ? तूंच घे हें बक्षीस. ”

असें म्हणत मी सपासप माझ्याच मुस्कटांत मारून घेऊं लागले. आप्पांनीं लगेच माझे हात धरले,

“ हें काय हें वेड्यासारखं. उगीच का डोक्यांत धुरी घालतेस ? ”

“ तुम्हांला काय त्याचं ? तुम्ही तर कवडीसुद्धां सोडणार नाहींना ? ”

“ नाहींत पैसे तर देऊं कुठून ? ”

“ ठीक आहे. नका देऊं. मी माझ्या पोरीचं दूध तोडीन, पण गाडी ठेवून दाखवीन. ”

“ असला गाढवपणा नाहीं करायचा. ”

“ गाढवपणा नाहीं. खर्च कमी करायला सांगितलातना मघाशीं, त्याचीच अंमलबजावणी आहे ही. ”

इतक्यांत आप्पांकडे कुणी तरी आलें व तें निघून गेले. मी खोलींत खूप

भिलिणीचीं बोरें

वेळ रडत बसले. त्या दिवशीं मी जेवलेसुद्धां नाहीं. आप्पांनीं दोनतीनदां हाका मारल्या. शेवटीं आजी ताट घेऊन वर आली तरी मीं अन्नाला बोट लावले नाहीं. संध्याकाळीं आप्पा वर आले व समजूत घालीत म्हणाले, “ हें बघ, शकू, महिन्याला टांगेभाड्याकरितां माझे दहा रुपये खर्च होतात. तूं गाडी ठेवल्यावर तेवढे मी तुला देत जाईन. ” या दिवसांत घोडागाडी ठेवायला पाहिजेत कमीत कमी पाउणशें रुपये आणि हे दरिद्रीनारायण देऊं करताहेत दहा ! “ आग लावा तुमच्या दहा रुपयांना. रस्त्यावर मी माझ्या पोरीचा नाच करून पैसे मिळवीन, पण तुमच्याकडून एक कवडी जास्त घेणार नाहीं. ” आप्पा विचारे तोंड वांकडे करून खालीं गेले. माझे अश्रु आतां सुकले होते. पण डोकें भडकलें होतें. महागाईमुळें महिन्याची रक्कम वाढवायची तर राहिलीच बाजूला आणि जे काय दोनचार रुपये शिल्लक टाकले त्याच्यावरच यांचा डोळा. पके भटजी आहेत कोंकणचे. त्यांना दिवाण करा, नाहीं तर ‘ सर ’ करा. कडू कालें, तुपांत तळलें, साखरेंत घोळलें, तरी कडू तें कडूच. हरकत नाहीं, नकोत मला जास्त पैसे. तेवढ्यांतच दाखवतें गाडी ठेवून.

पण आतां त्याच्यासाठीं काय केले पाहिजे ? कात्री कुठें लावतां येईल ? वर्षभर कपडे घेतले नाहीत तरी चालेल. पण तेवढ्यानें अशी किती बचत होणार आहे ! फार तर महिना पंधरा रुपये. खाण्यापिण्यांत कांहीं कमी करतां येईल का ? सई व मी रोज अच्छेर अच्छेर दूध पितों. तें येईल कमी करतां. पण पोरगी रोडावेल. नको, तिच्यावर नको आपला राग काढायला. आपण आपल्यावरच काय ते प्रयोग करावे. हो, फळांत आपले पुष्कळ पैसे जातात. आतां यापुढें फळें काय तीं आप्पांपुरतींच आणायचीं. आपण बोट लावायचें नाहीं. सईलाहि फळांची इतकी कांहीं जरूरी नाही. दूध ठीक आहे. पण फळें दिलीं नाहीत तरी चालेल.

दुसऱ्याच दिवशीं वहाच्या वेळीं सई सफरचंद मागूं लागली. आप्पा एक

फोड कापून तिला देऊं लागले. मीं मध्यें मोडता घातला. “ सई, आतां महागाई झाली आहे. तुला व मला यापुढें फळें मिळणार नाहीत. ” “ मग आजोबा एकटाच खाणार ? ” “ हो. ” “ कां म्हणून. ” “ कां म्हणजे त्यांचे पैसे आहेत म्हणून. तूं मिळवीत नाहीस व मीहि मिळवीत नाही. तेव्हां फळें खायचा आपल्याला हक्क नाही. ” सफरचंदाची फोड आप्पांनीं तशीच बशीत ठेवून दिली. माझा प्रत्येक शब्द त्यांच्या काळजाला घरे पाडीत होता हें मी ओळखून होतें. पण तेवढ्याकरितांच तर मी खुनशीपणानें मोजून बोलत होतें. सई बिचारी अजून त्या फोडीकडे पाहातच होती. तिला लेकराला माझा खुनशीपणा इतक्यांत कसा समजावा ? “ आई, म्हणजे तूं मला आतां कधींच फळें खावूं देणार नाहीस ? ” तिचे डोळे पाण्यानें भरून आले, तेव्हां कोठें माझ्या कठोरपणाला थोडा पाझर फुटला. “ फक्त सुट्टीच्या दिवशीं तुला फळें खायला मिळतील. इतर वारीं मिळणार नाहीत, समजलीस ? ” अशी पुस्ती मीं जोडली.

या प्रकरणाचा एवढाच परिणाम झाला कीं आप्पा जेव्हां मुंबईहून परत येत तेव्हां बरोबर आणलेल्या फळांचे पैसे पूर्वीप्रमाणें माझ्याकडून घेईनासे झाले. असेंच एकदां ते पहांटेच मुंबईहून फळाची एक मोठी करंडी घेऊन परत आले व सईच्या बिछान्यावर जाऊन बसले. तिला कुरवाळीत जागें करून ते म्हणाले, “ बाबी, आज मुंबईहून मीं काय आणले आहे ? ” सई ताडकन् उठून बिछान्यांत बसली व म्हणाली, “ खेळ आणला आहेस ? ” “ नाही टोपली भरून पीचिस व पेअर्स आणलीं आहेत. ” हें एकतांच वाकडें तोंड करीत सई म्हणते, “ पण मला काय उपयोग त्यांचा ? आई मला खाऊं थोडीच देणार आहे. आज आहे मंगळवार. रविवारपर्यंत तीं संपून-सुद्धां जातील. ” मी मोरीत होतें तेथेंच सईचे हे उद्गार माझ्या कानीं आले. बिचारी पोर ! द्यावी का तिला फळें खायला परवानगी ? पण नको. घडींघडीं

भिल्लिणीची बोरें

असें मऊ येऊन चालायचें नाहीं. आपल्या साच्चिक संतापाची समाधि अजून पुष्कळ दिवस टिकवायाची आहे. आतां आप्पांनीं आपण होऊनच जर माझ्या जवळ सबलत मागितली तर कदाचित् आजच्या पुरती देऊं परवानगी. आप्पांनीं अर्थातच ती मागितली व मीहि फार कृपावंत होऊन ती दिली. त्यांत माझा विजय होता. स्वतः मात्र त्या फळांना हात लावायचें मीं अगदीं ऐटींत नाकारिलें.

हल्लीं मी घरांत, विशेषतः आप्पांशीं अगदीं कामापुरतें बोलत असें. बडबड नाहीं, चेष्टा नाहीं, वाद नाही, भांडण नाहीं. तोंडाचा फुगा म्हणून काळ कंठीत होतें. संध्याकाळीं पत्तेकुटींत कधीं कधीं खेळायला जात असें. परत येतांना आप्पा टांगा करीत. पण मी चालतच घरीं येईं. कारण टांग्याला पैसे घ्यायचें कुटून ? अर्थात् बहुधा आप्पाच टांग्याचे पैसे देत असत; पण आतां मला त्यांच्या अधिक उपकाराचा स्वीकार करावयाचा नव्हता. तेव्हां ते खेळून उठताहेत असा रंग दिसला कीं हळूच आपला गाशा गुंडाळून मी दुसऱ्या दारानें माझा संरक्षक सोड्या हातांत फिरवीत चालतच घरीं यायची. एखादे वेळीं चुकून आप्पांनीं मला हटकलेंच आणि त्यांच्याबरोबर टांग्यांत बसायची वेळ आलीच तर घरीं पोंचतांच टांग्याचे पैसे पटकन मी चुकते करायची. कारण आप्पांचे उपकार आतां नको होते ना मला ? खरेच लोकांच्या दृष्टीनें मीं अनेक गाढवपणे केले असतील; पण माझ्या दृष्टीनें पाहतां एकच गाढवपणा मला आढळतो. कोणता विचारल तर, स्वतः पैसे मिळवून आपल्या पायांवर उभी राहिलें नाहीं हा. स्त्रीनें काय किंवा पुरुषानें काय, कोणाचें मिथें असूं नये. आज जर माझ्या कमाईचे पैसे खिशांत खुळखुळत असते, तर दहा घोड्यांची गाडी ठेवायलासुद्धां नको म्हणायची कोणाच्या बापाची प्राज्ञा होती ? पण आतां काय त्याचें ? आतां याच परिस्थितीत एका घोड्याची गाडी तरी ठेवून दाखवलीच पाहिजे.

खर्चाच्या बाबतीत माझे आत्मनिरीक्षण जोराने चालूच होतें. दूध व फळे तर वर्ज्य केलींच. आतां आणखी काय सोडतां येईल बरे ? दिवसांतून दहा वेळां घशाखालीं उतरणारे इहलोकीचें ऊन्ह ऊन्ह अमृत येईल सोडतां. म्हणजे साखर, दूध, कोळसे अथवा घासलेट यांची कितीतरी बचत होईल. बस्स, ठरलें. चहा सोडायचा.

मग जगायचें तरी कशाकरितां ? कशाकरितां म्हणजे, घोडागाडी ठेवून दाखविण्याकरितां.

आणि ती तरी आतां किती दिवस ठेवून दाखवायची ? हो, त्याला कांहींतरी मर्यादा घातली पाहिजे कीं नाही ? कारण आतां चहावर पाळी आली आहे. आप्पांच्या संस्मरणीय वाढदिवसानिमित्त ही आपत्ति आपण आपल्यावर ओहून आणली, तेव्हां पुढल्या वर्षीच्या त्यांच्याच वाढदिवशीं तिची सांगता करावी झालें. तोंपर्यंत मात्र आपला सत्याग्रह टिकवून दाखवायचा.

तेव्हां आतां आपल्या अन्नांत कांहीं कमी करतां येईल का ? पण प्रकृति मात्र बिघडतां कामा नये. कारण सईच्या जबाबदारींतून अजून मला पार पडायचें आहे. तेव्हां धडधाकट राहून खाण्यांत काय कमी करतां येईल ? हे गरीब लोक काय खाऊन राहत असतील ? दूध तूप तर त्यांच्या नाहीच कधीं दृष्टीस पडत; पण ताकसुद्धां बिचाऱ्यांना कधी कोणी आंबट चिंबट म्हणून धर्म केलें तरच मिळतें. पण ते किती काम करतात, आणि आजारी पाहावें तर क्वचितच पडतात ! आतां उद्यां पांढूरच्या घरीं जाऊन पाहावें त्याची बायको जेवायला काय करते ती. एक वेळ भाकरी आणि एक वेळ भात. कसली तरी डाळ, नाही तर पिठलें. लसणीची चटणी नाही तर कांदा. झालें. संपला त्यांच्या ताटांचा गृंगार. भाजी नाही, कोशिंबीर नाही, तूप नाही, लोणी नाही, दूध नाही, पोळी नाही, दही नाही, ताक नाही. आपणहि

आतां असेंच राहावयाचें. पण एकदां डॉक्टरांचा सल्ला विचारलेला बरा. कारण त्या विभूतीनेंहि कच्चे खाऊन राहणें, फळें खाऊन राहणें, आपल्या दिनचर्येंत कोणताहि फेरबदल न करतां तेवीस दिवस उपास करणें, इत्यादि अघोरी पराक्रम केलेले मला माहीत होते. तेव्हां दवाखान्यांत जाऊन “ प्रकृति बिघडूं न देतां स्वस्तांत स्वस्त असें कोणतें अन्न खाऊन माणसाला राहतां येईल ? ” असा प्रश्न मीं केला. हें कांहीं तरी नवें वेड डोक्यांत शिरलें आहे अशी खूणगांठ मनाशीं बांधून डॉक्टरांनीं माझ्याकडे पाहिलें व विचारलें, “ म्हणजे काय ? ” इतका मोजका प्रश्न विचारला तरी यांना कळूं नये ! तेव्हां सगळी हकीकत इत्थंभूत सांगितली. नाहीं तरी आम्ही केव्हांतरी त्यांच्याजवळ ओकून टाकलीच असती. सगळें चन्हाट ऐकून घेतल्यावर डॉक्टरांनीं हा असला वेडेपणा न करण्याचा सल्ला मला दिला. लोकांना उपदेश करणें सोपें असतें, पण स्वतःवर असला प्रसंग आला म्हणजे मात्र हे राजेश्री माझ्यापेक्षां किती पट राख डोक्यांत घालतात तें मी आज सांगत नाहीं. असो. डॉक्टरांशीं वाद घालून मीं आपला आहार ठरविला.

बारा तास भिजविलेलें अन्न खाल्लें असतां फारच थोड्या धान्यांत माणसाची गुजराण होऊं शकते असें कळलें. नेहमीं आपण अन्न शिजवून मीठ मसाले वगैरे घालून त्याला अधिक चव आणतो व जरूरीपेक्षां किती तरी पटीनें जास्त अन्न खातो. तेव्हां आतां एक वेळ डाळी, कडधान्ये वगैरे भिजवून खायचीं व एकच वेळ जेवायचें असें ठरवलें आणि कच्च्या अन्नाची संवय झाली कीं शिजलेल्या अन्नाला अजीवात फांटा घायचा बेत होता. दूध, तूप, लोणी सोडलेंच होतें, तेव्हां डॉक्टरांनीं ताक व तेल हीं खाण्यांत आलीं पाहिजेत असें फर्माविलें. त्याप्रमाणें भाकरीशीं मीं तेल घेऊं लागलें, व रात्रीं ताक पीत असें. पहिल्या महिन्यांत मासें वजन खाडकन् नऊ पौंड कमी झालें. होईल नाहीं तर काय ? बिनतुपाच्या कोरड्या भाताचा घांस

किती वेळ तरी तोंडांत फिरत राही आणि तें भिजविलेलें कडधान्य ! अर्धा वाटी हुलगे घशाखालीं उतरायला पाऊण तास लागे. चहा तर केव्हांच सोडला होता.

ही सर्व योजना आंखण्यापूर्वी तिचा बोभाटा कुठेंहि न करण्याचा व कोणी आपल्याकडे आल्यास त्याला कळूं न देण्याचा मीं निश्चय केला होता. तेव्हां साहजिकच कोणी सकाळीं वसायला आलें म्हणजे मला मनांतून इतका आनंद होई ! बाहेरून तो मी दाखवीत नसें, पण होई हें खास. कारण त्या निमित्तानें मला चहा प्यायला मिळायचा. किंवा कोणी जेवायला आलें, तर लोकांसमोर म्हणून पूर्वींसारखें जेवायलाहि मिळे. बाकी घरीं कोणी आल्यास मी पूर्वींप्रमाणें खातेंपितें हें आठदहा दिवसांतच आजीनें मात्र ताडलें होतें. आणि कधींहि कोणाला जेवायला न बोलावणारी आजी आतां लोकांना जेवायला ठेवून घेऊं लागली व चहाचा ऋटा द्वेष करणारी तीच आजी लोकांना चहाचा आग्रह करूं लागली. हेतु हा कीं, आपल्या शकूच्या पोटांत कांहींतरी जावें. ही गोष्ट उमजायला आप्पांना महिनाभर लागला. पूर्वीं त्यांना भेटायला आलेलें माणूस माझ्या कितीही दाट परिचयाचें असलें तरी त्या माणसानें मला भेटण्याची इच्छा दर्शवल्याखेरीज आप्पा मला कधींही हांक मारीत नसत. तेच आप्पा आतां माझ्या अगदीं पुसट ओळखीचेंही कोणी त्यांच्याकडे आलें तरी मला हांक मारून त्याला चहा वगैरे घायला सांगून माझ्या चहाची सोय करून देत. तसेंच कोणाकडे गेल्यासहि त्यांनीं जर चहा वगैरे विचारला, तर आपण तो सोडला असल्याचें सांगून आपलें दुःख वेशीवर टांगायचें नाहीं, असेंहि प्रथमपासून ठरविलें होतें. तेव्हां पहिल्या नंबरची माणूसघाणी व तुसडी अशी मी जुन्या जुन्या ओळखी उकरून काढूं लागलें, लांबलांबचीं नातीं आठवूं लागलें. हें सर्व मी जाणूनबुजून करीत असें असें नाहीं. पण चहाची तलफ

भिल्लिणीचीं बोरें

आली कीं, दाहूबाजाप्रमाणें माझी अवस्था होई व आतां कोणाचें घर गांठूं, असें होऊन जाई. बरे घर गांठून आंत जावें आणि “मामी, काकू, मावशी, गरम गरम चहा टाका बाई” असें म्हणावें तर पूर्वीचा माझा मोकळेपणा या सत्याग्रहांत पार नाहीसा झाला होता. शिवाय मीं तर चहा सोडला होता, तेव्हां “चहा द्या” हे शब्द तरी कोठल्या तोंडानें उच्चारायचे ? मग काय, आपलें टुकट बसायचें, आणि “चहा हवा का” हे शब्द कानीं यायची वाट पाहायची ! चहा मिळला नाही असें बहुधा होत नसे. कधीं कधीं तर बरोबर कांहीं खायलाहि मिळे. त्या वेळच्या त्या माझ्या अर्धपोटीं तें सर्व कांहीं इतकें रुचकर लागे कीं कांहीं विचारूं नका. पण असल्या भिक्षां देहीनें कितीसें समाधान होणार ?

हें सर्व चालू असतां कारखान्यांत आमच्या फेऱ्या चालूच होत्या. मालक कधीं भेटलाच तर “आठ दिवसांत देतो, दहा दिवसांत देतो” अशा बाता मारी, आणि भेटलाच नाही तर सगळाच आनंद ! आमचे मध्यस्थ डॉक्टरहि दोनदां जाऊन आले. तरी गाडी नीट व्हायची तारीख कांहीं जवळ येईना. रागावून त्यांनीं एक पत्रहि लिहिलें; पण त्याचें उत्तर येतें आहे कशाला ? शेवटीं मीं असें ठरवलें कीं आतां आपण कांहीं कारखान्यावर खेटे घालायचे नाहीत. एकदां त्याच्या हातांत सांपडलों आहों खरे, जेव्हां सुटूं तेव्हां सुटूं. हिशेब चुकता करायच्या वेळेला मात्र पुरता सूड घ्यायचा. आतां मूग गिळून स्वस्थ बसायचें.

इकडे गाडी नीट होत असल्याची वार्ता पुण्यास पसरली होती. घोड्यांचे मालक आपापलीं घोडीं दाखवायला घेऊन येत होते, व मी तीं मागून-पुढून नीट न्याहाळून पाहत होतें. हुंगणावर एक थाप मारायची, मानेवर दुसरी, व कपाळावर हात फिरवीत घोड्याचें वय काय तें विचारायचें. मालकानें एक आकडा सांगितला कीं घोड्याचें तोंड उघडून दांत दाखवायला सांगून

आपण वय दोनतीन वर्षे जास्त असल्याचें विधान करायचें. मग पायाकडे नजर टाकायची व जनावर चालवून पहाण्याकरितां टांग्यांत चढून लगाम हातीं घेऊन घोडें चालू करायचें. घोडें दाखवायला येई तें बहुधा टांग्याला जोडूनच येई; तेव्हां पुढें बसून तें हांकणें कांहीं कठीण नव्हतें. कधीं कधीं मात्र घोडें गाडीला जोडलेलें असे. तेव्हां मात्र मागें गाडींत उभें राहून त्याची चाल पाहाणें, घटकेंत खालीं पायरीवर उतरून बाजूनें त्याचे पाय न्याहाळणें, रस्त्यावर आपल्या समोरून सर्व चालीनें घोडें दोनतीनदां न्यायला सांगणें, प्रसंगीं वर गाडीवाल्याजवळ बसून लगाम हाती घेऊन चाबूक फडकावणें, इत्यादि चेष्टा मी मनसोक्त करून घेईं. बगीत घोडेवाल्या-जवळ बसण्याकरितां लहानपणीं मी मुलांबरोबर कशी कचाकच भाडलें आहे ! काय सुख आहे वाटे वर बसण्यांत. आतां तर नुसती बसत नव्हतें, तर एका हातांत लगाम व दुसऱ्या हातांत चाबूक घेऊन घोडा उडवीत होतें. अहाहा ! ऐटीत उंचावर बसून खालीं पाहतांना सर्व सृष्टि इतकी तुच्छ वाटे कीं, स्वर्ग स्वर्ग तरी याहून काय अधिक असेल असा विचार मनांत येई. हजारों रुपये किमतीच्या मोटारींतून वावरणारे लोक सुद्धां पांच हात खालच्याच जगांत फिरत असत. परंतु अद्याप मनाजोगें जनावर आढळलें नाही. रस्त्यानें जातां येतां माझी नजर येईल जाईल तें घोडें पाहून घेत असे. एखादें सुंदर उमदे घोडें भरधांव जातांना कानीं आलें तर तत्काळ त्या दिशेला वळून, त्याच्यावर दृष्टि खिळवून, तें जाईल तसतशी वळून मी शेवटपर्यंत त्याच्याकडे अधाशीपणें पाहत राहीं. एखाद्या सुंदर स्त्रीकडे पुरुषसुद्धां इतक्या भुकेल्या नजरेनें पाहत नसतील. घोड्याखेरीज त्या वेळीं मला दुसरे कांहीं दिसतच नव्हतें व घोड्याच्या तालबद्ध टापांव्यतिरिक्त दुसरा कोणताहि नाद माझ्या कानांत शिरत नव्हता.

इकडे गाडीच्या कारखान्यावर मी कधींच फिरकलें नव्हतें. परंतु तो कांटा

भिल्डिणीचीं बोरें

परस्पर एका तिन्हाईत ठिकाणाहूनच काढला गेला. माझ्या ओळखीच्या एका सुखवस्तु गृहस्थांनीं एक घोडा विकत घेतला होता, परंतु मनाजोगी गाडी न मिळाल्यामुळें तो काहून टाकायचा त्यांचा विचार होता. मला घोडा पाहिजे हा सुगावा त्यांना लागला होता व त्यांनीं चवकशीकरितां माझ्याकडे माणूस पाठविला. “गाडी नीट झाली कीं आपलें घोडें जोडून पाहतें ” असा उलट जबाब मीं दिला. तेव्हां गाडी नीट व्हावी याची माझ्यापेक्षां त्यांनाच अधिक घाई वाटूं लागली. व कारखानदाराकडे माझ्या वतीनें त्यांनीच तगादा सुरू केला. माझे आयतेंच फावलें व लवकरच “ आपली गाडी तयार झाली आहे ती पाहून यावें ” असा निरोप घेऊन त्यांचे चिटणीस टांगा घेऊन आले. त्यांचें विक्राऊ घोडें टांग्याला जोडलें होतें, तेव्हां तें चालवून पाहण्याकरितां मींच पुढें बसून टांगा हांकलला व आम्ही कारखान्यांत येऊन ठेपलों. मालक घरीं नव्हता; पण गाडी तयार झाली होती. सांगितल्याप्रमाणें काळा रंग दिला होता. मात्र वर सोनेरी रेष काढली नव्हती व मला हवा तो सोनेरी छापहि काढला नव्हता. तेवढें काम मागाहून करून घेतां येईल असें वाटून मीं बरोबर आणलेलें घोडें गाडीला ज्मेडायला सांगितलें व लकलक करणारी माझी नवी गाडी उडवीत मी कारखान्यांतून निघालें, आणि डॉक्टरांच्या दवाखान्याशीं येऊन उभी राहिलें. दाराबाहेर गाडी थांबलेली ऐकतांच स्वारी शंका येऊन खिडकींतून पाहूं लागलीच होती. त्यांना खाली यायची विनंती केली व त्यांना घेऊन एक चक्र मारून आलें. नाही तरी घोडें एकदां त्यांच्या नजरेखालून घालायचेंच होतें. कारण हे कांहीं फक्त आम्हांलाच औषध देणारे डॉक्टर नाहीत. आमचीं मांजरीं-कुत्रीं सुद्धां त्यांच्याच औषधानें बरीं होतात. मग एवढें मोठें जनावर घ्यायचें तें त्यांना दाखवल्याशिवाय कसें घ्यावें ? शिवाय या राजेश्रीनी लढाईवर असतांना घोड्यांच्याहि कांहीं कमी उलाढाली केल्या नाहीत. घोडें मात्र त्यांना विशेष पसंत पडलेंसें दिसलें

नाहीं; पण ते त्याला एकदम वाईटहि म्हणेनात. त्याची छाती लहान होती, पण वयहि लहान होतें. भरपूर दाणागोटा मिळाल्यावर कदाचित् भरेल असा त्यांचा शेरा पडला. तेव्हां मी घरीं आल्यावर “ चार दिवस घोडें माझ्याकडे राहूंदे व नंतर कळवतें ” असा निरोप घोड्याच्या मालकांना पाठवला. त्यांनींहि माझ्या योजनेला तत्काळ मान्यता दिली.

घोडें ठेवून घेतलें पण घोडेवाला कुठें होता ? तेव्हां त्यांचाच माणूसहि ठेवून घेतला. झालें, दाणापाणी गवत सर्व व्यवहारांची उठाठेव करणें प्राप्त झालें. घोड्याचें नांव होतें ‘ यशवंत. ’ नांव ठेवणारा बेटा रसिक असला पाहिजे. यशवंत ! तानाजीच्या घोरपडीचें नांव सुद्धा यशवंतीच होतें; आणि हा यशवंत. इतकें सुंदर नांव असल्यावर मग आणखी काय पाहिजे ? मी आपल्या हातानें त्याला पाणी पाजूं लागलें ! ‘ यशवंता, यशवंता ’ करीत मी त्याला दिवसांतून किती वेळां तरी गोंजारून येई. त्याच्या गळ्यांत मिठी मारून त्याच्या कपाळाचे मुके घेई. सईहि सारखी त्याच्या मखमली नाकावरून हात फिरवी व आपला गाल त्या मऊमऊ नाकावर घाशी. तोहि गुलाम आम्ही कोणी दृष्टीस पडतांच फुरूफुरू लागे व मान हालवून आम्हांला जवळ बोलावी व आमच्या अंगावर आपलें डोकें घाशी. दुपारीं यशवंताकरितां गांवांत जाऊन हरबरा व भुसा आणला, विलायती गवताच्या दोन पेंढ्या आणल्या. दीड महिना आपल्या पोटाला चिमटा घेऊन जे दहावीस रुपये शिल्लक टाकले होते ते आतां या यशवंतरावांना पांच-पांच मिनिटांनीं प्रेमानें चारीत होते.

यशवंताला घरीं ठेवून घेतल्याच्या तिसऱ्या दिवशीं एक गाडीवाला नोकरी शोधित आला, मलाहि एक मोतदार पाहिजेच होता. तेव्हां मी त्याला ठेवून घेतला. दोन दिवस त्यानेंच यशवंताला जोडून गाडी चालविली. डॉक्टरांच्याकडे माझ्या पुष्कळ खेपा झाल्या. जीन पाहण्यासाठीं आम्ही

भिल्लिणीचीं बोरें

एकदां लष्करांत जाऊन आलों, व तेव्हाच त्यांच्या एका अश्वप्रेमी स्नेह्यांकडे जाऊन यशवंताला दाखवून आणला. त्यांनाहि यशवंत विशेष पसंत पडला नाहीं, आणि सांगितल्या किंमतीला तर तो मुळींच घेऊं नका, निम्या किंमतींत देत असतील तर घ्या, असा त्यांचा सल्ला पडला. मला मात्र यशवंताला परत करावेंसें वाटेना. कारण या चार दिवसांत मला त्याचा फार लळा लागत होता. तेव्हां तो पन्नासच रुपये कमी किंमतीला देत असाल तर घेतें, असें मीं यशवंताच्या मालकांना कळविलें. पण त्यांना तें न पदन माझा चार दिवसांचा यशवंता परत गेला. मला वाईट वाटलें खरे, पण तो गेला हें सुदैवच म्हणावयाचें. कारण पुढें कांहीं महिन्यांनीं तो मेला असें कळलें.

यानंतर बरींच घोडीं येऊन गेलीं. प्रत्येक वेळीं मी तीं हांकून पाहीं व डॉक्टरांकडे घेऊन जाई; मग ते दवाखान्यांत असोत वा घरीं असोत. एकदां तर ते बाहेर माझें घोडें तपाशीत असतां त्यांच्याकडे येणाऱ्या एका दुखणेकऱ्याला प्रश्न पडून “ आपण माणसांचेच डॉक्टर आहांत ना ? ” असा त्यानें सवाल केला.

असें करतां करतां गाडी घरीं येऊन दोन महिने झाले; गाडीवाल्याचा पगार चालूच होता. रोज सकाळीं कोरीकरकरीत गाडी पुसायची एवढेंच त्याला काम. तेव्हां एक दिवस बागेंत गवत फार वाढलें होतें तें जरा त्याला काढायला सांगितलें, तर त्यानें चक सांगितलें मला माळ्याचें काम येत नाहीं. असें उत्तर आल्यावर आमची स्वारी गरम झाली. “ ढीक आहे, तर मग आज दुपारीं तुझा पगार चुकता करतें, कारण माळ्याचें काम तुला येत नाहीं आणि सध्या घोड्याचें काम माझ्या येथें नाहीं. ” मी एकदम इतकी निकरावर येईन अशी त्याची कल्पना नसावी. कारण त्यानें दुपारपर्यंत आगाशीअसपासचें सर्व गवत काढलेलें दिसलें, व दुसऱ्या दिवशीं

एक दलाल मला भेटायला येणार आहेत अशीहि वार्ता मला त्याने कळवली.

एक वृद्ध गृहस्थ दुसऱ्या दिवशी सकाळीच माझ्याकडे आले व बोलाईच्या खाणीजवळ एक उत्तम घोडे असल्याचे सांगू लागले. घोडे घरी दाखवायला घेऊन यायला सांगितले तर असे कळले की, घोडे घरी येणार नाही, तेथेच जाऊन पाहिले पाहिजे. वा ! बरेच शिष्ट आहे की घोडे ! बहुधा चांगले असावे. एरवी इतका मानपान करून घेणार नाही !

लगेच मी माझी नेहमीची रावजीची गाडी बोलावली व माझ्या गाडीवाल्याला घेऊन त्या गृहस्थांबरोबर बोलाईच्या खाणीवर येऊन ठेपले. घोडे तबेल्यांत बांधले होते. माझ्या कयासाप्रमाणे ते अतिशयच देखणे होते. पंधरा मुठी उंच, छाती खूप रुंद, पृष्ठभाग भरलेला, कमानदार मान, शिवाय रंग काळाकुळीत; सर्व कांहीं अगदी माझ्या मनासारखे होते. पुढच्या दोन्ही पायांना मात्र फडकी बांधलेली होती. ती कशाकरिता असे विचारतां मोतदाराने ती सोडून गुडघे साफ असल्याचे दाखविले. घोडे चालू आहे का असे विचारतां कळले की, मालक दहा दिवस गांवाला गेला असल्यामुळे बसून आहे. घोडे गाडीला चालते का, म्हणून प्रश्न करतां समजले की, हल्लींचा मालक फक्त स्वारीलाच वापरीत असतो. हे एकतांच तर माझ्या तोंडाला पाणी सुटले. कारण घोड्यावर बसण्याची तर मला फार आवड. आप्या नको नको म्हणत असतां मी केंब्रिजमध्ये घोड्यावर बसायला शिकले आणि जिनीव्हामध्ये तर खूपच बसत होते. तेव्हां घोडे स्वारीचे आहे असे कळतांच मी हर्षभरित होऊन गाडीची गोष्टमुद्धां क्षणभर विसरून गेले. पण मोतदारानेच “ आपल्याला घोडे गाडीला पाहिजे की स्वारीला ? ” असे विचारल्यावर मी जागी होऊन दोन्हीला पाहिजे असल्याचे सांगितले.

भिल्लिणीची चोरे

“घोडे गाडीला चालतं का ?” असें मोतदाराला मीं विचारतांच आमचे दलालच मध्यें म्हणतात, “आणि नसलं चालत तरी शिकवायला कित्ती वेळ लागणार ?” त्यावर माझ्या गाडीवाल्यानें पुस्ती जोडली, “रावसाहेब शिकवून चांगलं तयार करतील. कित्तीक घोडीं शिकविलींत त्यांनीं.” घोड्याचा मालक कोण व कुठें राहतो याची चौकशी केली तेव्हां तो एक साहेब असून लष्करांत रहात असल्याचें कळलें.

लगेच त्याच्याकडे जाऊन आम्हीं किंमत वगैरे विचारली. इतक्या सुंदर जनावराच्या मानानें किंमत फारशी नव्हती. घोडे कां काढतां असें विचारतां, मालकानें बदली झाली असल्याचें सांगितलें. मग बरोबर. सगळा बाजार आटोपून जायचें असल्यावर मग किंमत ठेवली असेल कमी. मात्र घोडे चांगल्या घरीं जात असलें तरच आपण देणार; भाडोत्रीला देणार नाहीं अशी आपली अट असल्याचें साहेबानें स्पष्ट केलें. त्यावर मीहि माझें नांव गांव सांगून घोडे चार दिवस घरीं ठेवून वापरूं दिलें तरच मी पुढला विचार करूं शकेन अशी माझी नेहमींची योजना त्याच्यापुढें मांडली. त्यानेंहि माझ्या म्हणण्याला तात्काळ रुकार दिला. कां नाहीं देणार ? वापाचें नांव होतें आणि माझा नखरा होता. जातां जातां घोड्याचें पथ्यपाणी काय आहे तें विचारून घेतलें. हो ! साहेबाचें घोडे ! कांठ्याचमच्यांनीं जेवत असलें तर ! घोडेसाहेबांना ओट व गाजरांचा खुराक असल्याचें कळलें. आमच्या यशवंतरावांकरितां आणलेला हरभरा व भुसा होता घरांत. पण या साहेबाकरितां आतां ओट्स् हवेत विकत घ्यायला व गाजरांचाहि रतीब लावला पाहिजे.

इकडे घोडे घरीं नेण्याकरितां आम्ही परत तबेल्यांत गेलों व माझ्या मार्णसाला घोडे सोडायला सांगितलें. पण तबेल्याचा मालक घोडे सोडूं देईना. त्याचें भाडें बुडलें असतें, व परस्पर दुसऱ्या दलालामार्फत व्यवहार

चालला असल्यामुळे त्याची दलालीहि बुडाली असती. त्या साहेबाच्या मोतदारानेहि त्याला सांगून पाहिले; पण तबेल्याचा मालक कांहीं ऐकेना. मालकाची चिन्नी आणा म्हणजे जनावर देतो असे त्याने ठासून सांगितले. मग करतां काय, आम्ही गेलो पुन्हां त्या साहेबाकडे आणि आणली त्याची चिन्नी. घोडे सोडले व बाहेर आणले.

गाडीला जोडूनच घरीं जायचा विचार होता; पण बाहेर येतांक्षणींच तें काय फुरफुरू लागलें; खिंकाळे काय, पुढले पाय काय वर करी, थयथय नाचे कोण, घटकेत पुढल्या पायानें जमीन काय उकरूं लागे ! या घोड्यावर का मी स्वारी करणार ? राम म्हणायला लावील. आणि गाडी तरी ठेवील का जाग्यावर ? नाही तर आपली आली आहे नुकतीच नीट होऊन, ती परत कारखान्यांतच पाठवायची वेळ यायची. तेव्हां घोडे आज पायींच घरीं न्यावें हें बरे. घोडे होतें मात्र सुंदर यांत शंका नाही.

हो, त्याचें नांव सांगायचें राहिलेंच कीं ! 'नेपोलिअन !' वा; नेपोलिअन नांव असल्यावर त्यानें मस्ती करूं नये तर काय गांधीप्रमाणें प्राणांतिक उपास करावे ? नेपोलिअनच्या मोतदाराला व माझ्या गाडीवानाला त्याला पायीं घरीं न्यायला सांगून आमचे दलाल व मी गाडीतून घरीं येऊं लागलों. येतां येतां वाटेंतच ओट्टूम् विकत घेतले. घोडे चार मैल चालून आल्यावर थोडे तरी नरम येईल व मग तें आपण जोडून पाहूं अशा आमच्या योजना चालल्या होत्या. आमचे दलालहि त्या घोड्याच्या दांडगेपणाचीं रसभरीत वर्णनें करीत होते व त्याबरोबर आपण अनेक खाष्ट जनावरें मऊ आणल्याच्या हकिकतीहि सांगत होते. येतां येतां त्यांनीं गाडी आपल्या घरीं उभी केली व दोन भक्कम दोरखंड आणायला सांगितले. ते कशाकरितां असें विचारतांच, " रावजीच्या गाडीचे पट्टे जुने आहेत. हें नवें घोडे एखाद वेळेस ते तोडून टाकील; तेव्हां तें या दोरखंडानेंच गाडीला जोडलें म्हणजे

भिल्लिणीचीं बोरें

काहीं भीति नाही, ” असें आश्वासन त्यांनीं मला दिलें. पण मला जास्तच भीति वाटूं लागली होती. दोरखंड घेऊन गडी येतो तों त्यालाहि त्यांनीं गाडींत बसवून घेतला व वाटेंत आणखी एक इसम गोळा केला. मी विस्मित होऊन त्यांच्याकडे पाहूं लागलें तर, घोड्याबरोबर पुढें पळायला माणसे पाहिजेत; घोडें बेफाम आहे, तीन चार माणसांखेरीज तें आंवरायचें नाही; वगैरे वीरश्रीच्या पुष्कळ गोष्टी त्यांनीं मला ऐकवल्या. इकडे माझा जीव अगदीं थोडथोडा होऊं लागला होता. घोडें घोडें म्हणून हा एखादा वाघबीघ तर नाहीना मी घरीं आणीत ? असलें जनावर घ्यायचें म्हणजे आपल्याला चार घोडेवाले ठेवले पाहिजेत. टाकूं का लगेच परत करून ? पण नको. आतां असा भागुबाईपणा करण्यांत अर्थ नाही. आणलें आहे चार दिवस घरी तर तितकी कळ सोसलीच पाहिजे. मग हवें तर परत करावें.

ओट्स्, दोरखंड, गडी वगैरे घेऊन आम्ही परत येतों तों राजे नेपोलिअन घरीं येऊन थडकले होते, व माझ्या गाडोवाल्यानें पुढें टाकलेलें गवत खात होते. ‘नेपोलिअन’ अशी हांक मारून मी त्याची मान थोपटली, तर तो अगदीसुद्धां गुरगुरला नाही. उलट माझ्या हातांतले मूठभर ओट्स् खाऊन आणखी मागूं लागला.

रावजीनें आपलें घोडें सोडलें व आमचे वृद्ध दलाल काचा मारून, उपरणे कमरेभोंवतीं घट्ट गुंडाळून नेपोलिअनला दोरी बांधून शेजारच्या वावरांत जाऊं लागले. आतां ही स्वारी काय करणार असा विचार करतें, तों त्यांनीं नेपोलिअनला रंगणावर धरला. दहा मिनिटें त्याला चांगला दौडवला व ते त्याला परत घेऊन आले व त्याच्यावर खोगीर चढवूं लागले. घोडें गाडीला जों जों अधिक जखडलें जाई, तों तों तें अधिक नाठाळपणा करी. जुंपणें संपल्यावर आमच्या दलालांनीं खिशांतून काथ्याची दोरी काढली, त्यावर माझा गाडीवाला पुटपुटला “ काथ्याची काहीं जरूर नाही रावसाहेब. मला

माहीत आहे हें घोडे. ” “ काय माहीत आहे डोचकं ? घोडे आणि गाढव यांतला फरक तरी माहीत आहे का तुला ? ” असें म्हणून दटावतांच तो म्हणतो, “ व्हाइलं, तुमच्याच मनाजोगं होऊं या. ” झालें; नेपोलिअनच्या नाकावर त्यांनीं करकचून काथ्या बांधला तसा तो अधिकच चिडला व मानेला हिसडे देऊं लागला. त्यासरशी त्यांचे दोन जवान त्याच्या दोनहि बाजूला झाले व त्याला फाटकाच्या बाहेर नेऊं लागले. पण आमचा नेपोलिअन बिथरला होता. तो कांहीं बाहेर जाईना. मागेंच ओढ घेऊं लागला. गाडीचा पोलहि फाटकाला लागून थोडासा खरचटला. तेव्हां आधी गाडी बाहेर काढून मग त्याला बाहेरच जोडावा असें ठरले व फिरून सर्व सोडा-सोडी व जोडाजोडी झाली. “ मला गाडींत बसायचं, गाडीवाल्याजवळ बसायचं ” म्हणून सई भुंग्यासारख्या घिरव्या घालीतच होती. नेपोलिअनच्या दणदणाटांत ती कोठें तरी चिरडून जाईल अशी भीति वाटून, मी तिला माडीवर कोडून आलों.

नेपोलिअन गाडीला जोडून सज्ज झाला. आमचे दलाल गाडीवर चढले' माझा गाडीवाला शेजारीं बसूं पाहत होता; पण त्यांनीं त्याला खालांच राहायला सांगितलें. दोन गडी घोड्याच्या दोन बाजूला, व माझा गाडीवाला व मी मागल्या चाकांशी उभे होतो. घोडा मागें सरकूं नये म्हणून मागल्या चाकांखालीं आम्हीं दोन धोंडे लावले. नेपोलिअननें जोरांत मागें एक पाऊल टाकलें; पण गाडी हलेना असें पाहून, त्यानें एकदम गाडी पुढें ओढली आणि तो चौखूर उधळला. मला गाडींत बसायचें होतें, पण तें घोडे कसचें थांबतें ? तें वाऱ्यासारखें धावूं लागलें. आमच्या चिमण्याशा रँगलर परांजपे रोडच्या वळणावर हें कोठें तरी गाडी आदळणार अशी धास्ती मी घेतली व वेड्यासारखी गाडीमागें धावूं लागले. जणुंकाय मी त्याला थांबवूं शकणार होतें. पण त्यानें तें वळण नीट सफाईनें घेतलें व वर गणेश-

भिलिणीचीं बोरें

खिंडीच्या बाजूला भुरंकरन गाडी घेऊन तें गेलें सुद्धां. आतां मी गाडींत वसणार कशी व नेपोलिअनची परीक्षा घेणार कशी ? कोपऱ्यावरच माझ्या ओळखीची एक मुलगी सायकलवरून येत होती. तिला अडवलें व तिची सायकल घेऊन मी नेपोलिअनचा पाठलाग करीत जोरजोरानें पाय मारूं लागलें. गणेशखिंडीच्या नाक्यांपर्यंत आलें. येथे पांच रस्ते फुटतात. कोणत्या रस्त्यानें नेपोलिअन गेला असेल ? आला कां आतां युद्धांतला पेंचप्रसंग. नाक्यावर एक शिपाई होता. त्याला नेपोलिअनच्या सर्व धाटाचें वर्णन करून गाडी कोठल्या रस्त्यानें गेली तें विचारलें. त्यानें खडकीचा रस्ता दाखवला. लगेच आम्हीं तिकडे सायकल हाणली. आगगाडीच्या फाटकाच्या अलीकडे गाडी थांबलेली दिसली. कांहीं तरी अपघात करूनच हे अश्वराज थांबले असतील, अशी माझी खात्री होती. जवळ येऊन पाहतें तों तसें कांहीं एक नसून केवळ आगगाडीचें फाटक बंद होतें म्हणूनच ही स्वारी थांबली होती असें आढळून आलें. नशीब माझें ! त्या आगगाडीला तरी माझी कीव आली, नाहीं तर नेपोलिअनचा पाठलाग मला कोठवर करावा लागला असता राम जाणे ! सायकल गाडीवाल्याच्या हातीं देऊन मी गाडींत चढलें. मीं गाडी गांठलेली पाहून आमच्या दलालांनीं जरा वांकडेंच तोंड करीत आपला घाम पुसला. फाटक उघडल्यावर गाडी चालू झाली. मी आंतच उभी राहून पाहत होतें. घोडें सात्रक जाऊं पहात होतें तों दलालांनीं चाबकाचा एक फटकारा मारून त्याला दुडाण जायला लावलें. दोनहि गडी वाजूला धांवतच होते. गाडीनें लगेच घरचाच रस्ता धरला. घोड्याचें अवसान मला फारच पसंत होतें. मस्तच जनावर होतें तें. तें कोणाच्या मनांत भरणार नाहीं ?

घरीं आल्यावर हुश्र करीत घोडें सोडतांना आमच्या दलालांनीं मालकाला काय कळवायचें असा प्रश्न केला. मी जरा चकितच झालें. “ अहो,

इतक्यांत काय सांगायचें आहे ? चार दिवस हांकून पाहून मग सांगूं काय सांगायचें तें. सुधेपणीं तें गाडीला चाललें तर पाहिजे. ” “ महिना-पंधरा दिवस शिकवल्यावर अगदीं तुमची मुलगीसुद्धां हांकील. मीं यापेक्षां कितीक खाष्ट जनावरं मऊ आणलीं आहेत. ” “ होयना, मग फारच उत्तम. आतां असं करा, उद्या सकाळीं तुम्ही फिरून या. मीहि लगाम जरा हातीं घेऊन पाहीन. ” ठीक आहे, “ असें म्हणून ते गेले. दुसऱ्या दिवशीं सकाळीं ते कांहीं आले नाहींत.

मी सबंध दिवस घरीं राहिलें. नवी करमणूक होती घरीं. नेपोलिअन तर यशवंतापेक्षां गरीब होता. नुसता बांधलेला असला कीं हाच तो गाडी घेऊन उडून जाणारा नेपोलिअन असें वाटलेंसुद्धां नसतें कुणाला. मी त्याच्याशीं किती तरी बोलत बसे. मराठींत नाहीं हो ! त्याला मराठी काय समजणार ? आणि इंग्रजी तरी काय कळणार ? फ्रेंचमध्ये बोललें पाहिजे त्याच्याशीं ! हो ! नाहीं तरी आम्हांला आमची फ्रेंचची ऐट मिरवायची हौस असतेचना ! मी घटकानुघटका त्याच्याशीं फ्रेंचमध्ये बोलत बसें. “ नेपोलिआँ माँनामूर ! माँ ग्रॉं शेरी ! माँ पती शू अं तू पति बिजू ” किती नि काय ? त्यानें बिचाऱ्यानें कधीं हिंदुस्थानाचा किनारा तरी ओलांडला होता कीं नाहीं परमेश्वर जाणे; पण मी मात्र त्याला माझ्या फ्रेंचच्या तोंडीं देऊन घेतलें. नेपोलिअनवर प्रेम करण्यांत दिवस कुठें गेला समजलेंच नाहीं. संध्याकाळीं तरी आमचे मध्यस्थ येतील असें वाटलें होतें; पण सूर्य अस्तास गेला, तरी ते येण्याचें कांहीं चिन्ह दिसेना.

आतां काय करावें ? नेपोलिअननें तर आज पायसुद्धां हलवले नव्हते. सारा दिवस तो बसूनच होता. अज्ञानें अधिकच भडकायचा अशी भीति वाटून, मीं त्याला हातीं धरून बाहेर फिरवून आणायला गेलें. तोहि आनंदानें माझ्याबरोबर आला. गाडीवाल्यालाहि मागून यायला सांगितलें होतें. मीं

भिक्षिणीचीं बोरें

नेपोलिअनला चांगला दोन-अडीच मैल हिंडवून आणला. त्याच्याशीं फ्रेंचमध्ये माझी वटवट सारखी चालूच होती. मधून मधून मी गाडीवाला मागून येतो कीं नाहीं तें वळून पाही आणि प्रत्येक वेळीं तो खालीं मान घालून आपल्याशींच हंसतांना दिसे. रस्त्यांतले लोक आळीपाळीनें आम्हां तिघांकडे बघत. मला त्याचें कांहींच वाटत नसे. नेपोलिअनला तर त्याहून कांहीं वाटत नव्हतें. पण माझ्या गाडीवाल्याला मात्र चमत्कारिक वाटत होतें खास. ही बाई आपणच घोड्याला धरून फिरवते काय, त्याच्याशीं गेंगाण्यासारखें बडबडते काय, आणि बाई तरी काय बाप्यावाणी इजार घातलेली. सगळाच चमत्कार ! अंधार पडायच्या सुमारास आम्ही तिघे घरीं आलों. त्याची चाकरी करून घेतली, त्याला ओट्रस् खाऊं घातले, गवताची सुंदर शेज केली व मी घरांत आलों. सकाळीं उजाडतांच मीं आमच्या दलालाकडे बोलावणें धाडलें. पण ते आज येऊं शकणार नाहीत असा निरोप आला. म्हणजे ही काय वागण्याची पद्धति ? आजचा तिसरा दिवस. उद्यां घोडें परत करायचें आहे. तोंपर्यंत तें नीट पाहून नको का घ्यायला ? आतां काय करावें ! सर्वे संकटांत हात देणारे आपले डॉक्टरहि गांवाला गेले आहेत. पण खरेंच, आज यायचे होते ते परत. लगेच मी दवाखान्यांत गेलें व नेपोलिअनचें सर्व चरित्र त्यांच्याजवळ एकदां वाचलें. दवाखाना बंद होतांच मी येतो, तुम्ही ओळखीचे एकदोन गाडीवाले अथवा टांगेवाले बोलावून ठेवा; आपणच त्याला जोडून पाहूं, असें आश्वासन या गुरुजींनीं मला दिलें. मीहि तेथून घरीं आलों व रावजीला बोलावणें धाडलें. जिमखान्यावरचे बाबू, हरी, रामा सगळे गोळा केले. ते आलेहि मोठ्या खुशीनें. कां नाहीं येणार ! फुकटची गंमत पाहायला मिळते. शिवाय जितका वेळ जाईल तितकी वर्दी समजून बाईं पैसेहि देणारच. मग कां नाहीं येणार ? माझा गाडीवालाहि होताच.

एक दीड वाजतां डॉक्टर आले. नेपोलिअन पाहतांक्षणींच त्याच्या मनांत

भरला. त्याची किंमत विचारतांच मी किंमत सांगितली त्यावर “ किंमत इतकी कमी का ? घोडे तर मस्त दिसते आहे. काहीं खोडबीड नाहीना ? कारण जनावराच्या मानाने किंमत फारच कमी वाटते ” असे आपले निदान डॉक्टरांनी तत्काळ बोलून दाखविले. “ किंमत आहे खरी कमी. पण घोडे चांगल्या ठिकाणी पडावे म्हणून ठेवली असेल कमी. भाडोत्रीला घ्यायचे नाही अशी अट आहे ना त्या साहेबाची. त्यापेक्षा गोळी घालून ठार करीन, असं म्हणाला की तो. अहो, महाचक्रम् असतात हे साहेब ” असे म्हणून रावजीला मी जीन चढवायला सांगितले व माझ्या गाडीवाल्याला परवाचे दोरखंड आणायचा हुकूम केला. त्यावर रावजी म्हणतो, “ बाई, कशाला हवे ते दोरखंड ? माझ्या गाडीचे पट्टे पुरे झाले त्याला. ” “ वा, तुझ्या गाडीचे पट्टे जुने आहेत. तोडून पळाला म्हणजे मग ? दांडगं आहे हे घोडं. परवा पाहिलास ना त्याचा थयथयाट ! ” “ दांडगं कसलं, बाई ? बसवून ठेवले आहे त्याला पंधरा दिवस म्हणून झाडलेन् जरासे पाय. चालू घोडं आहे हे ” रावजीने उत्तर दिले. “ म्हणजे तू याला गाडीला जोडलेले पाहिले आहेस ? ते दलाल तर म्हणत होते याला शिकवायला पाहिजे. ” “ काहीं शिकवायला नको. त्या खाणीतल्या मुसलमानाच्या गाडीला कैक वेळां जोडलेले पाहिले आहे मी. ” “ मग बोलला कां नाहीस परवां ? ” “ तुम्ही आमाला कवा इचारलं बाई ? ते रावसाहेब करीत होते समदा कारबार म्हून मी मुकाट बसलों. ” “ वा ! बराच दिसतो की, ” म्हणून मी दोरखंडच बांधले. उगीच कशाला नसत्या पंचाइती करा. दोरखंड बांधला म्हणून बिघडत तर नाही ना कुठे ? नाकावर मात्र काथ्या बांधायच्या वेळी डॉक्टरहि म्हणाले, “ काथ्याची काहीं जरूर नाही. उगीच चिडेल जनावर. ” शिवाय परवाच्या काथ्याने बिचाऱ्याच्या नाकाच्या मखमलीचा एक टक्का निघाला होता. अयाई ! गरीब बिचारा.

भिल्लिणीचीं बोरें

पूर्वानुभव लक्षांत ठेवून गाडी आधी बाहेर काढूनच घोडा जोडला होता. रावजी घोडा हाकणार होता. शेजारीं मी बसलें, तेव्हां डॉक्टरना गाडींतच बसणें प्राप्त झालें. माझा गाडीवाला, बाबू, हरी, रामा सगळे बरोबर पळत होते. इशारा करतांच घोडें चालू झालें. प्रथम थोडेंसैं चौखूर उधळलें; पण चतुःशृंगीच्या रस्त्याला लागतांच बराच चढ आहे, तेथें तें साध्या चालीनें जाऊं लागलें आणि पाव-एक मैल गेल्यावर तें पुढला डावा पाय काढूं लागलें. बरोबर ! त्याच्या पुढल्या पायावर पहिल्याच दिवशीं मीं फडकीं बांधलेलीं पाहिलीं होतीं खरीं. पण परवा त्या दलालांनीं घोडें हाकललें तेव्हां कसें नाहीं ध्यानांत आलें ? तेव्हां तें मुळीं साध्या चालीनें चाललेंच कुठें ? चिडून सारखें चौखूरच दौडत होतें. आणि दौडीच्या चालींत सर्व पायांनां काम पडत नाहीं. तेव्हां हा अधू पाय त्या वेळीं कळला नसेल. तेवढ्याकरितांच तर त्याच्या नाकावर करकचून काथ्या बांधला नव्हता ना ? “ काय रे रावजी, परवां घोड्याला मुद्दाम चिडविण्यासाठींच का रे त्याच्या नाकावर काथ्या बांधला होता ? ” रावजी थोडासा हंसून म्हणाला “ बाई, तुम्ही बरं वलकलं. ” “ मेल्या, म्हणजे तुला हें माहीत असून तूं मला सांगितलं नाहींस ? ” “ बाई धंदा आहे हा. ” “ कसला आला आहे धंदा ? हें काय तुझं घोडें होतं म्हणून तूं त्याचे दोष पोटांत घालून स्वस्थ बसावंस ? ” “ घोडें माझें नाहीं बाई. पण त्या दलालाच्या समोर आम्हीं कसं बोलावं ? माझंही एक घोडें परवा त्याच्यामार्फत वोपलं कीं. ” “ अस्सं होय ? म्हणजे तूं त्यांना सामील आणि मी तुझ्यावर भिस्त ठेवून होतें. बरं तर बरं लवकर कळलं. वळवा आतां गाडी आणि चला घरीं. पुरे झाली परीक्षा. ” तरीच किंमत इतकी कमी ठेवली बरें का. एकूण आमच्या नेपोलिअनचें चांगलेंच बोटलू झालें म्हणायचें ! आतां संध्याकाळींच त्याला परत करावा असा वेत मीं डॉक्टरांना बोलून दाखवला, परंतु त्यांचें मत पडलें कीं एकदां

कोणातरी अश्ववैद्याला दाखवून काय तक्रार आहे तेवढे तरी निश्चित करावे. पण अश्ववैद्य तरी आपले प्रामाणिक मत देतील का, असा विचार मी बोलून दाखवणार तोंच डॉक्टरांनी मला एक पत्ता दिला.

तेथे मी नेपोलिअनला घेऊन जाते तों एक भले मोठे कुत्रे माझ्या अंगावर धावून आले. सुदैवाने ते बांधलेले होते; नाहीतर नेपोलिअनला पाहण्याच्या आधी आमचीच शुश्रूषा करण्याची पाळी यायची. अश्ववैद्यांनी नेपोलिअनला नीट तपासून पाहिला व हा तो अमक्यातमक्या साहेबाचा घोडा आतां बोलाईच्या खाणीजवळ असतो तोच ना, असा प्रश्न केला. “वा! जनावर आपल्या माहितीचे दिसते,” असे उद्गार मी काढतांच ते आपल्याकडे कांहीं दिवसांपूर्वी औषधाला येत असल्याचे त्यांनी सांगितले. पायाला काय झाले आहे असे विचारतांच कळले की घोडे प्रथम शर्यतीचे होते. तेथे ते लंगडे झाले. “म्हणजे आतां पाय बरा होणे शक्य नाही तर ?” मी म्हटले. “होईल बरा, पण दीड-दोन महिने सकाळसंध्याकाळ औषधाने पाय चोळला पाहिजे. तुमच्या घरी ते काम देईल, कारण घरगुती काम असून किती असणार.” आतां प्रश्न पडला की, पाय अंधु आहे हे माहीत असूनहि हे घोडे घ्यावे की नाही ? कदाचित् किंमत आणखी कमी करतां येईल; पण कितीहि हुंडा मिळाला म्हणून उघड्या डोळ्याने का कुणी रोगट मुलगी पसंत करील ? नकोच ती भानगड असे ठरवून आमच्या चार दिवसांच्या ह्या दुसऱ्या सोबत्याची बोळवण केली. गंमत ही की या सान्या अवधीत आमचे वृद्ध दलाल जे गुप्त झाले होते ते गुप्तच राहिले.

नेपोलिअनची पाठवणी केल्यानंतर मला चार दिवस मुळीच करमले नाही. सारखी त्याची आठवण येई. आठ एक दिवस झाल्यावर हळूहळू त्याचा विसर पडू लागला व मी दुसऱ्या घोड्याचा विचार करू लागले. परंतु या संबंध आठवड्यांत एकहि घोडे माझ्याकडे दाखवायला आले

भिल्लिणीचीं बोरें

नव्हतें. माझ्या गाडीवाल्याला यासंबंधी विचारतां तो म्हणतो, “ बाई, मायंदाळ घोडीं हायत; पर लोक म्हणतात ती बाई लई चवकशा करती जनावराच्या. ” करते म्हणजे करणारच. पैसे देऊन माल विकत घ्यायचा तो नीट पाहून नको का घ्यायला ?

दोन दिवसांनीं डॉक्टरांकडून निरोप आला कीं, एका कर्नलची बदली झाल्यामुळें त्याचें घोडें विकायचें आहे. दुसऱ्या दिवशीं डॉक्टर व मी बाबूच्या टांग्यांतून त्या कर्नलकडे गेलों. घोडें मोठें व पंचकल्याणी होतें, छाती वगैरे छान रुंद होती. कर्नलच्या घरीं तें घोडें डॉगकार्टला चालत असे. किंमतहि योग्य होती. अर्थात् मला तें घोडें चालवून पाहायला पाहिजे होतें; पण मालक आणि मालकीण दोघेहि घरीं नव्हतीं, तेव्हां त्यांचा फोन नंबर टिपून घेतला व तेथून परतलों. वाटेंतच टाइम्समध्ये घोडें पाहिजे असल्याची जाहिरात दिली व स्टेशनावर चहा घेऊन घरीं आलों.

दुसऱ्या दिवशीं एका ठिकाणीं दोन घोडीं असल्याचें कळल्यावरून मी तेथें गेलें. दोनहि घोडीं चालवून पाहिलीं. त्यांतलें एक मला आवडलें व ताबडतोब माझ्या अश्ववैद्यांनाहि मीं तें दाखविलें. त्यांनींहि तें पसंत केलें. सर्व कांहीं लवकर जमलें, पण तें होतें तांबडें. मला पाहिजे होतें पांढरे अथवा काळें कुळकुळीत. पण जाऊं या, आतां काय रंगासाठीं अडून बसायचें आहे ? मुली पाहायला निघायच्या आधीं माणसाच्या पुष्कळच अटीतटी असतात. गोरी पाहिजे, उंच हवी, केस कुरळे पाहिजेत, जिवणी लहान हवी, इ. इ. पण जसजशा डोळ्यापुढल्या गोऱ्यागोमट्या मुली हळूहळू उडून जातात, तसतसा माणूस अगदीं मऊ येतो आणि काळी असूं दे, टेंगणी असूं दे, केस खराख्यासारखे असूं देत, जिवणी या कानापासून त्या कानापर्यंत असूं दे; पण एकदा बायको मिळूं दे; असें त्याला होऊन जातें, तसेंच माझें झालें होतें. घोडें हिरवें का असेना, मला चालेल. बाकी सर्व ठीक असलें

म्हणजे झाले, असे ठरवून ते घोडे मी घेतले असे सांगून, घरी येऊन चेक लिहिला व घोडे आणायला मी गाडीवाल्याला पाठविला. पण तो जे घोडे घेऊन आला ते होते ठिपक्याचे. “ हें कोठले घोडे आणिलेस ” असे विचारतां त्याने सांगितले की, “ बाई, मालकांचा विचार बदलला; ते तांबडे घोडे ते आपल्यालाच ठेवून घेणार आहेत, पाहिजे असेल तर हें दुसरें पाठविले आहे. ” वाः, एक मुलगी दाखवून बोहोल्यावर दुसरी उभी करतात. असे मी ऐकले होते, त्याचीच ही एक आश्रुति म्हणायची ! “ जा, परत घेऊन जा ते घोडे आणि माझा चेक आण माधारी. बरे झाले, मी तो काँस केला आहे. ” असे सांगून मी स्वस्थ बसते तोंच कालच्या त्या कर्नलच्या घोड्याची आठवण झाली, व मी त्याला टेलिफोन करण्यासाठी बाहेर पडले. टेलिफोनवर, घोडे जोडून केव्हां पाहायला मिळेल असे विचारले. तर ते घोडे सकाळीच विकल्याचे समजले.

घोडे मिळणे ही इतकी कठीण गोष्ट असते का ? याच्या निम्न्याने खटपट केली असती, तर पंचवीस मुलामुलींची लभे जमवून दिली असती. पण चार महिने व्हायला आले, तरी माझ्या गाडीचे अजून कोठे जमेना. कोठल्या मुहूर्तावर नीट करायला टाकली कोण जाणे ? चार-पांच दिवस असेच गेले. एखाद दुसरे जनावर दाखवायला आले होते ! पण कोणी तोंडाला जड तर कोणी पायांत लंगडे. टाइम्समध्ये माझी जाहिरात दोनदां येऊन गेली. एक दिवस मला कोरेगांव पार्कमधून एक पत्र आले. एक डॉक्टर व घोडे विक्रायचे होते. दुपारी मी टांगा करून डॉक्टरांना घेऊन तिकडे गेले. बंगल्यांत गेलो व नांवाची चित्री आंत पाठवून दिवाणखान्यांत वाट पाहात बसलो. आंतून कोणाचे तरी कण्हणे ऐकू येत होते; मधूनच कोणी तरी घाबऱ्या घाबऱ्या बोलल्याचा भास होई. डॉक्टर व मी एकमेकांकडे पाहत बसलो. बऱ्याच वेळाने हातमोजे व पांढरे एप्रन घातलेल्या डॉक्टरबरोबर एक

भिछिणीची बोरें

बाई जवळ जवळ रडत रडतच बाहेर आली. दोघांनीं हस्तांदोलन केले व “ आतां धीरानें वागा, फार शोक करूं नका ” असा उपदेश करित डॉक्टर निघून गेले. इतका वेळ त्या बाईचें आमच्याकडे लक्षहि गेलें नव्हतें, व बिचारी आपले अश्रु पुशीत होती. आम्हांलाहि चोरट्यासारखें झालें. इतक्यांत ती वळली व आम्ही तिच्या दृष्टीस पडलों. तिनें स्वतःला जरा सांवरलें व हंसण्याचा प्रयत्न करून ती म्हणाली, “ माफ करा हं, आपल्याला फार वेळ बसायला लागलं. ” ती फार दुःखांत आहे हें ओळखून मीं म्हणालें, “ आपलें मन जर आज स्वस्थ नसेल, तर आम्ही फिरून येऊं. ” “ मन नाहीं खरेंच स्वस्थ; पण तें आतां कधींच स्वस्थ होणार नाहीं, ” हुंदका दाबीत ती म्हणाली. “ माझी लाडकी पेगी आतांच मला सोडून गेली. ” “ आपली मुलगी होती पेगी ? ” तिची दया येऊन मीं विचारलें. “ नाहीं हो, माझी कुत्री होती ती. पोटच्या पोरापेक्षां माझें प्रेम होतें तिच्यावर. सकाळपासून अडली होती बिचारी. डॉक्टरांच्या चार खेपा झाल्या, पण नाहींच तिला सोडवतां आली. ” “ अरेरे, आणि पोरें तरी लागली का हातीं ? ” मीं विचारलें. “ हो, पहिलें आहे जिवंत. दुसऱ्याच्या वेळींच गेली. तें पोरहि गेलें. बरें, मी जातें आंत त्याची व्यवस्था पाहायला....पण खरेंच तुम्ही घोंडें पाहायला आला नाहीं ? ” आम्हीं मान डोलावतांच तिनें मोतदाराला हाक मारून आम्हांला घोंडें दाखवायला सांगितलें. तिचा निरोप घ्यायच्या आधींच मीं विचारलें “ किती दिवस आहे हें घोंडें आपल्याकडे ! ” “ किती कोठले ? विकृत घेतल्याला आज पंधरा दिवससुद्धां झाले नसतील ” तिनें बेसावधपणें उत्तर दिलें. “ मग इतक्या लवकर विकून कां टाकता ? ” आतां मात्र ती जरा शुद्धीवर आली व अं अं करूं लागली. “ मला डॉगकार्टमध्ये चढतां येत नाहीं, माझा गुडघा दुखावलेला आहे म्हणून विकतों आहों ” असें तिनें कांहीं तरी उत्तर

दिले. “ हें घोडे पूर्वी कोणाचें होते ? ” असें त्यावर डॉक्टरांनीं विचारतां, बदली झालेल्या एका कर्नलचें होते असें म्हणून तिनें एका कर्नलचें नांव सांगितलें; व मीं ज्या कर्नलचें घोडे पाहिलें होतें तोच हा कर्नल निघाला व घोडेहि अर्थात् त्याचेंच.

त्या चेळीं हांकून पाहायला मिळालें नाहीं, आतां मिळेल. किंमत पहिल्या-पेक्षां आतां पन्नासांनीं कमी झाली होती. बाहेर येऊन आम्हीं तें घोडे पाहिलें व डॉगकार्टमध्ये बसून हांकलेंसुद्धां. घोडे बरें होतें, पण त्या बाईनें इतक्या लवकर फिरून विकायला कां काढलें या प्रश्नाचें समाधानकारक उत्तर मिळेना. शिवाय किंमतहि उतरली होती, तेव्हां घोड्यांतच कांहीं तरी खोड असली पाहिजे, असा संशय सारखा मनांत येऊं लागला व उद्यां कळवितें असें सांगून आम्ही घरीं आलों. दुसऱ्या दिवशीं आम्हीं अर्थात् घोडे नको असेंच कळवलें. हो, आणखी पांच घरे बदलल्यावर तें घोडे कदाचित् फुकटच मिळणार नाहीं कशावरून ?

गाडी घरीं आल्याला चार महिने व्हायला आले होते. अजून घोडे मिळायचा कांहीं रंग दिसेना. गाडीवाला चैनीत नोकरी करीतच होता. एक दिवस सकाळीं एका मुसलमानाकडे एक सुंदर नवीन घोडे आल्याचें त्यानें मला सांगितलें. मी लगेच त्याच्या तबेल्यांत जाऊन थडकलें. तबेल्याच्या वाटेंतच एक गाय वांधली होती. दुरून मालकानें घोडे दाखविलें, पण तेथें होता अंधार. मीं गाईला धरून ठेवायला सांगितलें, व घोड्याजवळ गेलें आणि उजेड यावा म्हणून घोड्याच्या तोंडाकडली खिडकी उघडली. माझा शब्द ऐकतांच घोडे फुरफुरलें. अरे, हें ओळखीचें घोडे भसावें ! मला तर तें नेपोलिअनसारखें वाटलें व त्याप्रमाणें मीं माझ्या गाडीवाल्याजवळ माझा संशय व्यक्त केला. “ छे छे, बाई, तें घोडें नवें हें. त्याचे मागले दोनहि पाय खुराशीं पांढरे होते. याचा एकच

भिल्लिणीचीं घोरें

पांढरा आहे. ” मी तरी नेपोलिअनचे मागले पाय कुठें एवढें न्याहाळून पाहिले होते ? घोड्याची किंमत विचारली, तर नेपोलिअनच्या किंमतीच्या बरोबर दुप्पट असल्याचें कळलें. विचार करीत मी त्या मुसलमानाच्याबरोबर बाहेर आलों. “ किती दिवस आहे हें घोंडें तुमच्याकडे ! ” “ एक महिना होईल आतां. ” “ आधीं कोणाकडे होतें ? ” “ एका साहेबाकडे. फार उत्तम घोडे आहे, बाई. जिमखान्यावरच्या एका ब्राह्मणाच्या बाईनीं चार दिवस ठेवूनसुद्धां घेतलें होतें. पण तें गाडीला शिकवलेलें नव्हतें, म्हणून तिनें परत केलें. आतां मी शिकवून चांगलें तयार केलें आहे. तुम्ही जोडून पाहा हवें तर. ” ही हकीकत ऐकून माझ्या डोळ्यांत लख्ख प्रकाश पडला व थोडीशी गम्मतहि वाटली.

मुसलमानाकडून कां होईना, मला ‘ ब्राह्मणाची बाई ’ असें शिफारसपत्र मिळालेलें ऐकून जरा धन्य वाटलें, व मी म्हणालें, “ आतां गाडीला शिकवून तयार केलें असें म्हणतां म्हणून किंमत पहिल्याच्या एकदम दुप्पट केलीत कीं काय ? ” “ पहिल्याच्या दुप्पट ! म्हणजे हें घोंडें तुमच्या माहितीचें आहे ? ” “ आहेना, चांगल्या माहितीचें आहे. जिमखान्यावरची ब्राह्मणाची बाई ती मीच. आजच्या माझ्या पोषाकावरून कदाचित् तुमच्यांतलीच वाटत असेन. हें घोंडें तुम्ही म्हणतां त्याप्रमाणें चार दिवस माझ्याकडे होतें व तें मी स्वतः गाडीला जोडून पाहिलें आहे. तें पुढल्या डाव्या पायांत लंगडें आहे म्हणून परत केलें. शिकवायला पाहिजे म्हणून नव्हे. शिकवायचा बहाणा करून पैसे उकळण्याची कल्पना आमच्या दलालांच्या डोक्यांत असेल कदाचित्. शिवाय त्या वेळीं मला तुम्ही सांगतां त्वाच्या निम्या किंमतीला तें मिळालें असतें. ” असें म्हणून मी तेथून निघालें, व टांग्यांत येऊन बसलें. माझा गाडीवाला पुढें होता. “ काय रे, तूं किती वर्षें गाडीवाल्याचा धंदा करतो आहेस ? ” “ बाई, याच धंद्यांत

केस पांढरे झाले नव्ह का ? ” “ केस पांढरे झाले आणि मन काळें कुळकुळीत झालें असेंचना ? ” “ म्हणजे काय, बाई. ” “ नाही तर काय ? एरवी का तूं हें जुनें लंगडें घोडें दुप्पट किमतीला माझ्या गळ्यांत मारूं पाहत होतास ? माझ्यासारख्या बाईला घोडें ओळखावं आणि तूं घोडेवाला म्हणवतोस स्वतःला, तुला घोडें ओळखूं नये ? शिवाय चार दिवस चाकरी केलेलं घोडं, नुसतं पाहिलेलं नाहीं. तेव्हां तूं पक्का हलकट तरी असला पाहिजेस; नाही तर महामूर्ख असला पाहिजेस. त्या घोड्यानंसुद्धा मला ओळखलं आणि तूं नवं घोडं, नवं घोडं करीत होतास. ” घरीं आल्याबरोबर मीं त्याचा पगार चुकता केला व फिरून माझ्या अंगणांत पाय ठेवण्याची मनाई केली.

झालें. घोडें नव्हतेंच मिळत, आतां तर गाडीवालाहि गेला. बरेंच झालें म्हणा. तेवढा पगार वांचला माझा. कारण आमचा सत्याग्रह अजून चालूच होता. वजन पंधरा पौंड कमी झालें होतें व सगळे लोक तुम्हांला काय होतं आहे, तुम्ही कशानें वाळलां, असें विचारीत. मलाहि जगण्यांत अगदीं आनंद वाटेनासा झाला होता खायचें नाही तर जगायचें कशाला ? घोडा गाडी ठेवून दाखवयाच्या हट्टानें आणखी आठ महिने सत्याग्रह चालवून दाखवयाचा होता पण जळलें घोडेंहि मिळेंना. कधीं मिळणार आहे कोणास ठाऊक. उगीचच मी आपलें डोकें मात्र आपटून घेत होतें.

आतां घोडें मिळेपर्यंत हा गाढवपणा बंद करायचा असें ठरवून त्या दिवशीं मीं शिकरणपोळीवर असा ताव मारला कीं घरांत दूध शिल्लक राहिलें नाही कीं केळीं शिल्लक ठेवलीं नाहीत. चहा तर काय पुढचा पेला कधीं हलेचना. जसजशी पोटाची आग थंड होत चालली, तसतसें घोडें पाहायचें कामहि थंडावलें. इकडे दुष्कळाचीं चिन्हें दिसूं लागलीं व आज गहूं नाही, उद्या तांदूळ नाही, अशी ओरड ऐकूं येऊं लागली. माणसाला धान्य मिळायची

भिल्लिणीचीं बोरें

जेथें पंचाईत तेथें घोड्याची उठाठेव हवी कशाला ? शिवाय दुसरा गाडीवालाहि पाहिला पाहिजे, कारण आलेंच घोडें घरांत तर तें काय मोटारीसारखें बसवून ठेवतां येतें ? त्याला काम दिलें पाहिजे, खाऊं घातलें पाहिजे, धुतलें पाहिजे, मालिस केलें पाहिजे, एक ना दोन. आणि हें सगळें मलाच पाहिलें पाहिजे; कारण आमचे गणपतीबोवा घरांतलें कधींच कांहीं पाहत नाहींत, आणि गाडीघोड्यासंबंधीं तर त्यांनीं केव्हांच हात धुवून टाकले आहेत. तेव्हां घरांतला पुरुषाहि मीच आणि बाई पण मीच. मग मी कधीं कधीं पुरुषासारखी विजार घालून हिंडलें तर लोकांनीं नाकें कां मुरडावीं ? आतां नकोच ती घोड्याची कटकट. गाडीच टाकावी विकून झालं, म्हणजे फिरून सत्याग्रहाची भानगडहि उपस्थित होणार नाहीं.

झालें, गाडी विकायच्या उद्योगाला मी लागलें. ज्यांना ज्यांना घोडें पाहा असें सांगितलें होतें, त्यांना त्यांना गाडीला गिन्हाईक पाहा असें सांगितलें. हकूहकू गाडी बघायला लोक येऊं लागले. गाडी नवीच आहेना ? असा पाहिला प्रश्न करीत. खरोखर नवीच आहे असें उत्तर द्यायला कांहींच हरकत नव्हती. दुसरें कोणी असतें तर नवीच आहे असेंच म्हणालें असतें. पण खोटें बोलायला तरी यावें लागतें. तेव्हां “ नवी नाहीं, लोखंडी सांगाडा जुनाच आहे, बाकी सगळें नवीन आहे, ” असें सरळ उत्तर मी देत असें. त्यानंतर किंमत काय असें विचारीत. मी एक किंमत मनाशीं ठरवली होती ती सांगत असें. ती ऐकून खरी किंमत काय, असा दुसरा प्रश्न येई. मग मात्र माझा पारा चढे. “ माझ्याजवळ सगळें खरेंच असतें, सांगितलेली किंमत पटत असेल तर गाडी घ्या, नाहीं तर पडून राहिल, ” असें बडबडून गिन्हाईक जायच्या आधींच मी वर आपल्या खोलींत निघून जाईं.

अशा अरेरावीनें का कोठें व्यवहार होतात ? सहा महिने झाले, तरी गाडी कांहीं खपेना. खरें पाहिलें तर किंमत जास्त नव्हती आणि गेल्या सहा

महिन्यांत तर सगळ्यांच्याच किंमती अवाच्या सवा वाढल्या होत्या. पण आम्हांला गोड कोठें येत होतें बोलतां ? तें येत असतें, तर दुप्पट किंमतीलाहि गाडी उजवली असती. पण आमचा अवतार पडला पिंजारलेल्या साळईचा. असें करतां करतां एक दिवस मी टेनिस खेळत असतां कोर्टावरतीच माझा मामा आला आणि म्हणाला “ शके, तुझी गाडी विकली. काढ पेढे. ” “ केव्हां विकलीस, आणि, कुणाला विकलीस ? ” असें विचारतां तो म्हणतो, “ अग त्या बंडू दातारानें घेतली असें समज. काल मला जिमखान्यावर किंमतीचें विचारीत होता. म्हणाला, ती बाई कांहीं नीटपणें बोलत नाही. तुमचें नातें आहे, तुम्ही तरी सांगा. ”

“ बरं, मग मामासाहेब तुम्हीं काय सांगितलें ? ” “ काय सांगायचें आहे, गाढवे ? मीं म्हटलें, “ अरे त्या बयानें तुला हजार रुपये सांगितलें असतील, तर ती नऊशें नव्याण्णव रुपये पंधरा आणे नऊ पैलासुद्धां कबूल व्हायची नाही. असली चकर आहे ती. ” तेव्हां चल काढ आतां पेढे. आणि खरोखरीच त्याच दिवशीं आमची गांवभर गाजलेली गाडी गेली दुसऱ्याकडे. आतां कधीं कधीं ती गांवांतून हिंडतांना दिसते. घोडेंहि पांढरेच आहे. तिच्याकडे पाहून मला काय वाटत असेल बरें ! आणि अजून मला लोक विचारीत असतात. “ तुमच्या घोडागाडीचें काय झालें ? ” दुसरें काय व्हायचें आहे ? एक चन्हाट झालें लिहून.

